

สารบัญ

CONTENTS

จุลสารภาษาไทย ฉบับเดือนมกราคม 2564

กำหนดออกปีละ 2 ฉบับ เดือนมกราคม และ เดือนกรกฎาคม

04 เสน่ห์ภาษา สโลวชีนโต้
บุษยเสนอ ตรีวิเศษ

05 รักย์ไทยรู้ถิ่น
ทิพวัลย์ เหมธา

06 อ่านหนังสือเล่มนี้เถอะที่รัก
อุภาวิวัฒน์ นามศิริญ

07 ตั้งหลัก (ภาษาไทย)
ปาไลดา พลประดับเพชร

08 เมลลแฮมร์
ณูกาณว

10 ไชยภาษากับวิฟาร์
สมศักดิ์ พันจศิริ

12 โบราณกาเล
พิพัฒน์ ประเสริฐสังข์

14 คิดแตกฟอง
ยุพาวดี อาภาหญา

15 วรรณกรรมร่วมสมัย
สันติภาพ ชารัมย์

16 เว่าพื้นอีสาน
อรรถพล ธรรมรังษี

18 ถิ่นนี้มีตำนาน
สำราญ ชุระดา

19 คุยไอซีที กับพี ส.
สินทริพย์ ยืนยาว

20 บุกเล่าประสบการณ์ฝึกสอน
รุ่งนันทิศา

24 บทวิจารณ์หนังสือ
นักศึกษาเอกไทย

31 ผลงานจากห้องเรียน
นักศึกษาเอกไทย

34 สมัครเล่นเป็นนักเขียน
นักศึกษาเอกไทย

37 ลั่นกลอน
นักศึกษาเอกไทย

38 บรรณนิทัศน์
นักศึกษาเอกไทย

40 กิจกรรม โครงการภาษาไทย
สาขาวิชาภาษาไทย คุรุศาสตร์

44 รางวัล ผลงาน ความภูมิใจ
สาขาวิชาภาษาไทย คุรุศาสตร์

46 หุยมะยากับป้ามาตี
ชอม ดลสูง

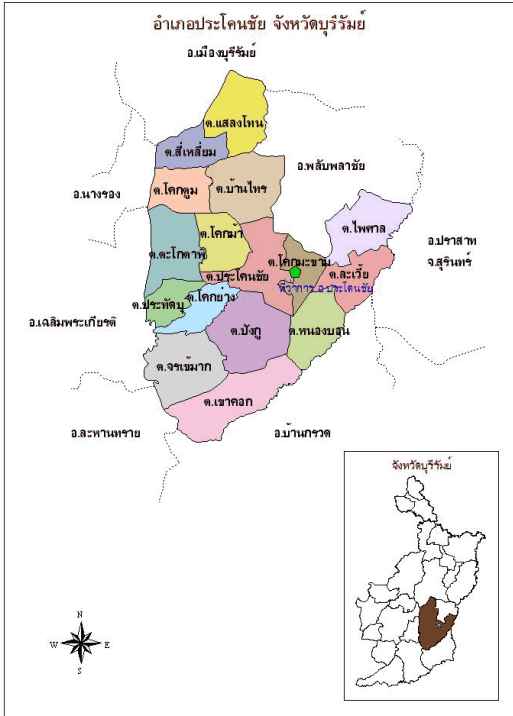
47 กา(หรร)ษา
พิศกาด

ที่ปรึกษาบรรณาธิการ : บุษยเสนอ ตรีวิเศษ

บรรณาธิการ : สมศักดิ์ พันจศิริ

พิสูจน์อักษร : อุภาวิวัฒน์ นามศิริญ , ณภัทร เซาวันนอม

ออกแบบปก-จัดรูปเล่ม : ปาไลดา พลประดับเพชร

ประโคนชัย

นามนี้มาแต่ใด

อำเภอหนึ่งของจังหวัดบุรีรัมย์ อยู่ห่างจากตัวเมืองไปทางทิศใต้ ๔๔ กิโลเมตร ชื่อว่า “**อำเภอประโคนชัย**” เขียนเป็นอักษรโรมันที่ถูกต้องคือ Amphoe Prakhon Chai มิใช่ Prakonchai District อย่างที่วิทยานิพนธ์บางมหาวิทยาลัยมักเขียนผิด [อ่านเพิ่มเติม: ราชบัณฑิตยสถาน (2543). ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีและประกาศราชบัณฑิตยสถานเรื่อง การเขียนชื่อจังหวัด เขต อำเภอ และกิ่งอำเภอ และเรื่องหลักเกณฑ์การถอดอักษรไทยเป็นอักษรโรมันแบบถ่ายเสียง. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.]

ประเด็นที่จะนำเสนอในบทความนี้ คือ ชื่อนาม “ประโคนชัย” ชาวประโคนชัย หรือชาวบ้านใกล้เคียงเรียกขานนาม “อำเภอประโคนชัย” ว่าอย่างไร เท่าที่สังเกต ในฐานะที่ข้าพเจ้าถือกำเนิดที่อำเภอกระสัง จังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งตั้งอยู่ห่างจากอำเภอประโคนชัยไปทางทิศเหนือประมาณ ๔๔ กม. ใช้ภาษาเขมรถิ่นไทยสื่อสารในชีวิตประจำวัน แต่ไหนแต่ไร ใคร ๆ แถบนี้ ก็เรียก “อำเภอประโคนชัย” ด้วยเสียงภาษาเขมรถิ่นไทยว่า “ตลุง” /ta-luŋ/ หมายถึง **หลักสามข้าง** ในอดีตกาลนั้น บริเวณแถบนี้ก็เป็นป่าดงที่มีช้างมาก เช่นเดียวกับ บ้านกระโพ บ้านตากลาง (อ.ท่าตูม จ.สุรินทร์) อำเภอปะคำ (จ.บุรีรัมย์) มีการจับช้างคล้องช้างมาฝึกใช้งานเล่ากันว่าชื่อ “ตลุง” มีที่มาเกี่ยวข้องกับพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้า

จุฬาลงกรณ์ ปฐมกษัตริย์ราชวงศ์จักรี เมื่อครั้งพระองค์ครองพระยศเป็น สมเด็จพระยามหากษัตริย์ศึกเสด็จพระราชดำเนินกลับจากทัพพม่าตามเส้นทาง **ประโคนชัย-เมืองแปะ** (บุรีรัมย์) ขบวนทัพตั้งค่ายได้ตรงหลักสามข้างเป็นระยะ (ประสิทธิ์ ไชยชมพู, ๒๕๖๒, ๖๕) ปี ๒๔๔๐ “เมืองตลุง” ได้รับการยกฐานะเป็นอำเภอ ตั้งชื่อว่า “**อำเภอประโคนชัย**” ขึ้นตรงต่อ มณฑลนครราชสีมา บรรดาเมืองที่สังกัดมณฑลนครราชสีมาในช่วงนั้น ได้แก่ เมืองแปะ, เมืองนางรอง, เมืองพุทไธสงสมัน, เมืองพิมาย, เมืองรัตนบุรี

ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน พ.ศ. ๒๔๖๐ ได้เปลี่ยนชื่ออำเภอเป็น “**อำเภอตลุง**” ตามเดิม เนื่องจากคนไม่นิยมเรียกกัน แต่ต่อมาในสมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม ได้มีการฟื้นฟูเปลี่ยนชื่ออำเภอเพื่อเป็นการรักษาซึ่งประวัติศาสตร์แห่งท้องถิ่น จึงได้เปลี่ยนจาก “อำเภอตลุง” เป็น “อำเภอประโคนชัย” เมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน พ.ศ. ๒๔๘๒ จนถึงปัจจุบัน **แล้วชื่อ “ประโคนชัย” ได้มาจากไหนกัน** จากการศึกษาเอกสารพบว่า ตลุง กับ ประโคน มีความเป็นมาและความหมายสอดคล้องกันอย่างไม่น่าเชื่อ กล่าวคือ ในภาษาเขมรมีคำว่า [ไกล] ที่แปลว่า **หลัก** มีคำว่า [ขะหลุย] [บ็อง-ไกล] ที่แปลว่า **เสา** มีชื่อหมู่บ้านที่เป็นชื่อตำบลด้วยชื่อว่า

ตำบลปังกู น่าสนใจมากกว่า **ประโคน** น่าจะกลายเสียงมาจาก คำว่า [ไกล] หรือ [ขะหลุย] ตามที่กล่าวมา เป็น **ปังกู** บ็องไกล บังไกล ประโกน และ “**ประโคน**” ส่วน “**ชัย**” เป็นคำบาลีสันสกฤตเอามาเป็นคำต่อประกอบเพื่อให้เป็นสิริมงคล หมายถึง **การชนะ หรือชัยชนะ ประโคนชัย** หมายถึง **หลักชัย** นั่นเอง

อย่างไรก็ตาม ผู้คนในอำเภอนี้ ยังคงเรียกชื่อถิ่นฐานของตนว่า “**ตลุง**” อันเป็นชื่อเดิม รวมทั้งการเรียกชื่อสถานที่ด้วยคำภาษาเขมรถิ่นไทย เช่น สระน้ำขนาดใหญ่ที่อยู่บริเวณโรงเรียนอนุบาลประโคนชัย ติดกับถนนใหญ่ เรียกว่า “**ตอเปี้ยงทม**” เรียกคลองน้ำที่จะไหลไปสู่อ่างน้ำใหญ่ว่า “**ปลายทม**” (ปลาย-คลองน้ำ, ทม-ใหญ่) บริเวณหน้าโรงเรียนเมืองตลุงพิทยาสรรพ์ มีจุดรวมของน้ำโสโครกต่าง ๆ ไหลลงมารวมกันตรงนั้น เรียก “**ตางเรียม**” (จเรียม-น้ำโสโครก) เรียกชุมชนที่มีชื่อทางการว่า “**โคกกลาง**” อยู่ระหว่าง บ้านตลุงเก่า กับตลุงใหม่ ว่า “**กูกุนาล**” (กูก-โคก, กุนาล-กลาง) ฯลฯ

ปัจจุบันอำเภอประโคนชัย ผู้คนยังคงใช้ภาษาเขมรถิ่นไทยอยู่มาก ภาษาเขมรถิ่นไทยในถิ่นนี้ยังถือว่ายังมีมหายใจ

‘ท่า’ ครั้งนั้น

สวัสดีผู้อ่านทุกท่านค่ะ หายไปพักใหญ่เลยกว่าจะได้กลับมาพบกันอีกครั้ง เนื่องจากสถานการณ์โรคระบาดจากเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 หรือ โควิด 19 ที่พวกเราเผชิญทำให้หลายอย่างที่เคยดำเนินได้อย่างปกติสุขนั้น ต้องมีการปรับเปลี่ยน เพื่อให้ทุกคนได้อยู่อย่างปลอดภัย เพราะโรคนี้แพร่เชื้อได้อย่างรวดเร็ว อันตราย ทั้งยังพรากชีวิตคนทั่วโลกไปหลายแสนคนแล้ว ในคอลัมน์ “รักไทยรู้ถิ่น” ท่ามกลางสถานการณ์โรคระบาดที่กำลังเฝ้าระวังอยู่ในตอนนี้จึงทำให้ผู้เขียนนึกถึงโรคระบาดเมื่อครั้งที่เคยเกิดขึ้นในอดีต นั่นก็คือหิวาตโรค หรือที่เรียกว่าโรค “ท่า” คอลัมน์นี้จึงจะเสนอความเป็นมาของคำนี้กันค่ะ

อหิวาตโรค ชาวสยามโบราณเรียกว่า โรคท่า คือ โรคระบาดชนิดหนึ่ง เกิดจากเชื้อแบคทีเรียที่ลำไส้เล็ก ทำให้ท้องร่วง อาเจียนอย่างรุนแรงจนร่างกายขาดน้ำและเสียชีวิตในที่สุด เคยระบาดรุนแรงหนักที่สุดช่วงรัตนโกสินทร์ ปีพ.ศ.2363 ในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย (รัชกาลที่ 2) ชาวบ้านเรียกว่าปีนั้นว่า

‘ปีมะโรงท่าลง’ ผู้คนอพยพหนีตาย กลายเป็นเมืองร้าง คนตายราวไปไม่ร่วง ประมาณสามหมื่นคน พระองค์จึงมีรับสั่งให้ตั้ง **“พระราชพิธีอาพาธพินาศ”** อัญเชิญพระแก้วมรกตและพระบรมสารีริกธาตุออกแห่รอบพระนคร สวดพระปริตร ประพรมน้ำพระปริตรไปในขบวนแห่ และมีการยิงปืนใหญ่รอบพระนครตลอดทั้งคืน อีกทั้งทางการก็ได้สั่งให้ประชาชนรักษาศีลอยู่แต่ในบ้าน ผลปรากฏว่าเมื่อประชาชนไม่ออกจากบ้าน การระบาดของเชื้อจึงลดลง

จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าโรคท่าในสมัยนั้นสร้างความหวาดกลัวและสร้างความเดือดร้อนให้กับผู้คนไม่ต่างกับสถานการณ์โควิด 19 ที่เรากำลังประสบ และจากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น คำว่า “ท่า” ในสมัยนั้นที่เป็นชื่อเรียกของโรคแล้ว ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานยังปรากฏความหมายอื่นด้วยคือ

ความหมายแรก “น. ชื่อฝีจำพวกหนึ่ง ถือกันว่าทำให้เกิดโรคระบาดอย่างร้ายแรง เป็นเหตุให้คนตายจำนวนมาก เช่น โรค

ลงราก (อหิวาตโรค) ภาพโรค จึงเรียกโรคนี้ว่า โรคท่า”

ความหมายที่สอง คือ “(โบ) น. หน่วยวัดปริมาณน้ำฝนโดยกำหนดว่า ถ้าตกลงมาเต็มบาตรขนาดกลางที่ตั้งรองไว้กลางแจ้ง เรียกว่า น้ำฝนท่าหนึ่ง” และ “น. โดยปริยายใช้กับสิ่งที่มาหรือตกลงมาเป็นจำนวนมาก เช่น ฝนตกลงมาท่าใหญ่, บางทีก็ใช้ว่า ท่าฝน เช่น เครื่องบินทิ้งระเบิดถล่มข้าศึกเป็นท่าฝน”

นอกจากนี้คำว่า “ท่า” ยังถูกนำไปใช้ในความหมายและบริบทอื่นด้วย แต่จะเป็นความหมายแบบใดนั้น ไว้ติดตามต่อไปในคอลัมน์หน้าจะคะ

รอสฮัลด์

Rosshalde

เฮอร์มานน์ เฮสเสอ เขียน
สตีล แปล
๒๕๖ หน้า ๑๖๙ ๓๐๐ บาท
พิมพ์ครั้งที่ ๔
สำนักพิมพ์คดีไทย

“

สำหรับเขา รอสฮัลด์จบกันไปแล้ว จบสิ้นเหมือนกับ
ความหลังเก่า ๆ ในอดีตที่ผิดพลาด หหมดไปเหมือน
วัยหนุ่มของเขา ไม่มีประโยชน์ที่จะมาคร่ำครวญ
เสียใจ” (หน้า ๑๖๙-๑๗๐)

รอสฮัลด์ Rosshalde ตีพิมพ์เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๑๔
นวนิยายลำดับที่ ๔ ของ **เฮอร์มานน์ เฮสเสอ**
นักเขียนชาวเยอรมัน ได้รับรางวัลโนเบลเมื่อ
ปี ค.ศ. ๑๙๔๖ แปลโดย **สตีล** ผู้พาเราเดินทาง
สำรวจจิตวิญญาณ และค้นหาตัวตน “**เฮสเสอ**
เขียน รอสฮัลด์ เพื่อสะท้อนให้เห็นปัญหาชีวิต
ครอบครัวที่ล้มเหลวของเขากับภรรยาคนแรก
เขาค่อย ๆ พาผู้อ่านท่องเข้าไปในจิตใจส่วนลึก
ของจิตรกร ผู้ที่ซึ่งตัวเองอยู่กับความทุกข์ทรมาน
และอารมณ์เศร้าสร้อยที่เก็บบกทับอยู่ภายใน มี
แต่เพียงภาพเขียนภาพหนึ่งที่สามารถสะท้อน
ออกมาได้อย่างชัดเจนเท่านั้น” (คำนำสำนักพิมพ์)

โยฮันน์ เวรากูธ จิตรกรผู้โด่งดัง ผู้เป็นเจ้าของ
คฤหาสน์ ‘รอสฮัลด์’ อาศัยอยู่กับภรรยาและ
ลูกชายสองคน หากพิจารณาอย่างผิวเผิน ชีวิต
ครอบครัวของโยฮันน์ เวรากูธ ควรจะเป็น
ครอบครัวที่มีความสุข เพราะมีชีวิตความเป็นอยู่
สุขสบาย แวดล้อมไปด้วยความมั่งคั่งมั่งมีและ
ธรรมชาติอันรื่นรมย์ ทว่าความจริงหาเป็นเช่น
นั้น เพราะภายใน ‘รอสฮัลด์’ ชีวิตของโยฮันน์
เวรากูธ กลับขมขื่น แต่ละชีวิตต่างอยู่ในมุมของ
ตัวเอง เวรากูธจิตรกรมักอยู่ในอาณาเขตที่เขาหวง
ห้าม หมกมุ่นกับงานศิลปะจนลืมวันลืมคืน มีเพียง
ภาพเขียนที่เยียววาจิดใจ ส่วนภรรยาอยู่บนตึก
ใหญ่ด้วยความหมกมุ่นกับชีวิตคู่ เลี้ยงดูบุตรชาย
มีเพียงบุตรชายคนเล็ก **ปีแอร์**ที่เป็นกาวใจเชื่อม

สามีภรรยา ทว่าชีวิตคู่ก็ติดอยู่ในกับดักและวังวน
แม้กระทั่งปีแอร์เองก็อาจหลุดพ้นจากกับดักและ
วังวนนั้นเช่นกัน ต่างคนต่างจมปลักกับความสิ้น
หวัง เมื่อปีแอร์จากโลกนี้ไป พวกเขาต่างตั้งคำถาม
กับชีวิต และคิดทบทวน ใคร่ครวญกับสิ่งที่เกิดขึ้น

ชีวิตของโยฮันน์ เวรากูธ ไร้ทางออก แต่เขายัง
โชคดีที่มีเพื่อนชาวอินเดียผู้รักสติให้กลับคืนมา
มิตรภาพอันจริงใจของเพื่อนได้ฆ่าและเบี่ยงลัด
ภายใน เขาได้เปิดเปลือยความรู้สึก และนั่นเอง
ทำให้เวรากูธหลุดพ้นจากพันธนาการ เรียก
ศรัทธาในตัวตนออกมาอีกครั้งหนึ่ง และกล้าที่
จะเผชิญโลกกว้าง เวรากูธหันหลังให้ ‘รอสฮัลด์’
ด้วยความรู้สึกอิสระและปล่อยวาง ดังข้อความ

“**รอสฮัลด์มีความหมายต่อเขาอย่างไรบ้าง มัน**
ก็แค่สมบัติชิ้นหนึ่งซึ่งเขาทิ้งไว้เบื้องหลัง นี่เป็น
ครั้งแรกที่เขารู้สึกรุนแรงกว่าภรรยา เขาขีดเส้น
ลงไปแล้ว ตัดสินใจเสียสละยกปีแอร์ให้แม่ เมื่อ
จัดการเรื่องนี้เรียบร้อย ต่อไปนี้เขามีแต่จะมองไป
ข้างหน้า สำหรับเขา รอสฮัลด์จบกันไปแล้ว จบ
สิ้นเหมือนกับความหลังเก่า ๆ ในอดีตที่ผิดพลาด
หมดไปเหมือนวัยหนุ่มของเขา ไม่มีประโยชน์
ที่จะมาคร่ำครวญเสียใจ” (หน้า ๑๖๙-๑๗๐)

‘รอสฮัลด์’ หนังสือเล่มนี้เต็มไปด้วยความเศร้าลึก
ในจิตใจ ตัวละครเวรากูธค้นหาความรักแท้จริง

ที่อยู่ภายใน เรียกร้องอิสระเสรีในโลกกว้าง
และได้ปลดปล่อยพันธนาการ ชีวิตมนุษย์คง
ไม่ต่างจากตัวละคร เพราะโลกคือละคร ชีวิต
ย่อมมีพันธะ อยู่ที่ว่า จะจัดการกับพันธะนั้น
อย่างไร จะอ่อนแอแพ้อายต่อโชคชะตา หรือ
ยอมรับอย่างสิ้นหวัง ไม่ว่าจะปลดปล่อยพันธะ
นั้นด้วยวิธีการใด ชีวิตย่อมมีทางออก หากรู้จัก
ยอมรับและเปิดใจ ชีวิตก็เป็นเช่นนี้ ไม่มีใครล่วง
รู้อนาคต และไม่มีใครล่วงรู้ว่า “ชีวิต” จะเป็น
เช่นไร ในเมื่อมันเป็นไป ก็ต้องจัดการกับอารมณ์
และความรู้สึกเหล่านั้น แต่ ปีแอร์ ผู้หลุดพ้น

“**ขณะเดินทางไปตามทางเดินเปียกชื้น เวรากูธ**
พยายามย้อนนึกถึงสายใยชีวิตของตนเองซึ่งเขา
ไม่เคยเห็นเส้นใยธรรมดาเหล่านั้นอย่างชัดเจน
เขานึกไปอย่างไม่รู้สึกเจ็บปวดขมขื่น รู้ว่าเขาเดิน
ไปบนเส้นทางนั้นเหมือนคนตาบอด เขาเห็นแจ่ม
ชัดว่าสิ่งที่เขาพยายามอย่างยิ่ง ทั้ง ๆ ที่ดวงจิตเขา
ถวิลอยู่ตลอดเวลาแต่เขาก็แค่เดินผ่านสวนแห่ง
ชีวิต โดยไม่เคยได้สัมผัสรักลึกซึ้ง ไม่เคยเลย จน
กระทั่งวันหลัง ๆ มา นี้ ขณะอยู่ข้างเตียงของลูก
ผู้กำลังจะลาโลก เขาจึงได้รู้จักความรักที่แท้จริง
แต่นั้นก็สายเกินไปเสียแล้ว สุดท้ายเขาก็ลืมได้
ทุกอย่าง ยกตัวเหนืออารมณ์ทั้งหลาย ทุกอย่าง
ที่ผ่านไปจะเป็นประสบการณ์ เป็นสมบัติน้อย ๆ
ของเขาตราบนานเท่าที่เขามีชีวิต” (หน้า ๒๒๓)

‘ที่ (รัก)’

คำว่า “ที่” ที่ข้าพเจ้ารู้จัก ทำหน้าที่หนักเหลือเกิน เดียวก็เป็นคำนาม เดียวก็เป็นสรรพนาม¹ เดียวก็เป็นบุพบท ไหนจะเป็นคำวิเศษณ์² เป็นคำเชื่อม นี่ยังไม่แน่ว่าเป็นคำนามชนิดย่อยต่าง ๆ กันอีก ข้าพเจ้าจะลองยกตัวอย่างที่มีคำว่า “ที่” ที่เป็นคำชนิดต่าง ๆ ให้อ่าน ถ้าเป็นตำราของพระยาอุปกิตศิลปสาร “ที่” เป็นได้ดังนี้

- 1) เศรษฐีซื้อที่แก่งกำไร - สามานยนาม
- 2) โต๊ะสี่ขาแข็ง 3 ที่ - ลักษณะนาม
- 3) คนที่เธอรักใช้ฉันทหรือเปล่า - ประพันธสรรพนาม
- 4) เขาเป็นคนฉลาดที่ใคร ๆ นิยม - ประพันธวิเศษณ์
- 5) เดียวไปหาที่บ้าน - บุพบท

ส่วนตำราบรรทัดฐานภาษาไทย “ที่” เป็นคำบุพบทและเป็นคำนามเช่นเดียวกับตำราแรก เพียงแต่เปลี่ยนชื่อเป็น นามสามัญ แต่ไม่ใช่อุปสรรคและไม่มีเป็นวิเศษณ์แล้ว เพราะ “ที่” ที่เข้าช่วยสรรพนามและวิเศษณ์อย่างตำราแรกนั้น ตำราหลังเรียกว่า คำเชื่อมอนุประโยค หมายถึง คำที่นำหน้าอนุประโยคในประโยคซ้อนแล้วทำหน้าที่ร่วมกันเป็นส่วนประกอบส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคหลัก มี 3 ชนิด ได้แก่ คำเชื่อมนามานุประโยค คำเชื่อมคุณานุประโยค และ คำเชื่อมวิเศษณานุประโยค³ ทั้งนี้ คำว่า “ที่” เป็นได้ทั้งคำเชื่อมชนิดแรกและชนิดที่สอง เช่น

- คำเชื่อมนามานุประโยค :-
- 1) ฉันอดอดใจที่ต้องทำงานใต้บัญชาของเขา
 - 2) ที่พวกเขาออกมาเรียกร้องจะถูกแล้ว

- คำเชื่อมคุณานุประโยค :-
- 1) รัฐบาลที่ดีคือรัฐบาลที่ฟังเสียงประชาชน
 - 2) เขาคือคนที่ฉันรัก

“ โลกนี้มีพื้นที่มากมายนัก
แต่มีที่ที่รู้จักไม่กี่ที่
มีผู้คนมากมายเท่าโลกมี
แต่มีคนที่รักไม่กี่คน ”

ท่านผู้อ่านลองวิเคราะห์ดูเล่น ๆ ซิคะว่าวรรคทองของ ไทวรินทร์ ชวงวาม บทนี้ มี “ที่” แบบไหนบ้าง ? เท่าที่ “ที่” ปรากฏ นับได้ 2 ชนิดหลัก (3 ชนิดย่อย) คือ “ที่” ที่เป็นคำนามชนิดนามสามัญ (หรือสามานยนาม) ได้แก่ “..มีพื้นที่” “..มีที่..” และเป็นคำลักษณะนาม ตรงความว่า “..ไม่กี่ที่” และสุดท้ายคือ “ที่” ที่เป็นคำเชื่อมคุณานุประโยค (ตรงกับประพันธสรรพนาม) ตรงความที่ว่า “มีที่ที่รู้จักไม่กี่ที่” ควรบันทึกไว้ด้วยว่า ที่ที่อยู่ติดกันเช่นนี้จะแทนคำว่า “ที่” คำหลังด้วยไม่แยกไม่ได้ เพราะเป็นคำคนละชนิดกัน

บทนี้น่าสนใจตรงที่ยังมี “ที่” ที่ควรระวังจะปรากฏให้เห็นอีกแต่ได้ถูกละไว้ ตรงวรรคที่ว่า “แต่มีคนที่รักไม่กี่คน” คำว่า “คนรู้จักดี” ในที่นี้อย่าได้แปลว่าคนที่รู้จักดีชอบชั่วดีเสีย แต่พึงแปลโดยให้ใส่คำว่า “ที่” ที่เป็นคำเชื่อมคุณานุประโยคลงไปด้วย (และละหน่วยนามในอนุประโยค) เพื่อให้มีความหมายว่า “คนที่เรารู้จักเขาเป็นอย่างดีนั้นไม่กี่คน” ประโยคที่ละคำเชื่อมทำนองนี้อีกมาก พบได้ทั้งบริบทที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

หน้าที่ของ “ที่” ยังไม่หมดเท่านี้ ถ้าเปิดพจนานุกรมดู ท่านจะพบว่าลูกคำของ “ที่” มีมากมายเต็มไปหมด เช่น ที่จริง ที่ดิน ที่ทาง ที่ทำการ ที่นอน ที่บังคับ ที่ปรึกษา ที่ฟัง ที่มา ที่รัก ที่ราบสูง ที่สุด ที่หมาย ที่แท้ ที่ไหน ที่ไหนได้ ฯลฯ

ประเด็นที่จะชวนถกก็คือ คำว่า “ที่รัก” มีสถานะอย่างไร ? เป็นมาอย่างไร ? ซึ่งแน่นอนว่าคำว่า “ที่รัก” นี้เป็นคำนาม หมายถึง คนรัก ตรงกับภาษาอังกฤษว่า beloved (ที่เป็น noun) แต่เฉพาะคำว่า “ที่” ละ นับเป็นคำอะไร ซึ่งคำตอบก็คงจะอยู่แถว ๆ คำเชื่อม หรือคำนามนี้แหละ ไม่เช่นนั้นก็คงต้องตั้งชื่อเรียกออกไปต่างหากเสียใหม่

อนึ่ง “ที่” ในที่นี้เป็นหน่วยคำชนิดหน่วยคำไม่อิสระ ที่ไม่สามารถปรากฏตามลำพังได้ ต้องปรากฏร่วมกับหน่วยคำอื่น เช่น ที่ตัดเล็บ ที่คาดผม ซึ่งไม่มีปัญหาคำว่า “ที่” ในที่นี้เป็นคำนามแน่นอน หมายถึง เครื่องใช้ แต่ “ที่” ใน “ที่รัก” ไม่ใช่เครื่องใช้ ดังนั้นจะนับว่าเป็นคำนามได้หรือเปล่า?

ต่อเรื่องนี้-ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า “ที่” ในที่นี้เข้าช่วยคำเชื่อมคุณานุประโยคที่หมายถึงอนุประโยคขยายนาม โดยที่หน่วยนามในอนุประโยคถูกละเอาไว้ กล่าวคือ ถ้าคำว่า “ที่รัก” มาจากประโยคในทำนองว่า “เขาคือคนที่ฉันรัก” หน่วยนามที่ถูกละไว้ก็คือ “ฉัน” ซึ่งเป็นไปในลักษณะเดียวกับคำขึ้นต้นจดหมาย “ถึงเธอที่(ฉัน)รัก” “กราบเท้าคุณย่าที่รัก” ที่ละหน่วยนามที่เป็นบุคคลผู้มอบความรักให้นั่นเอง ดังนั้นแล้วคำว่า “ที่” กับ “รัก” จึงมาอยู่ติดกันกลายเป็นคำสำเร็จรูป “ที่รัก” ที่ถูกประกอบขึ้นที่บางตำราเรียกว่าคำประสมบ้าง คำประสมบ้าง

แล้วท่านผู้อ่านที่รักละคะ...มีความเห็นอย่างไรกันบ้าง

¹⁻² หมายถึงตำราหลักภาษาไทย ของพระยาอุปกิตศิลปสาร คำว่า “ที่” เป็นสรรพนามชนิดคำประพันธสรรพนาม และเป็นคำวิเศษณ์ชนิดคำประพันธวิเศษณ์
³⁻⁴ อ่านเพิ่มเติมที่ หนังสือออกศกภาษาไทย : ยุคบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 2 และ เล่ม 3

ภาพ 1 : ปรากฏปราสาทบันทายฉมาร์ (พระพักตร์พระอวโลกิเตศวร)

เม็ลแชนร์แลกัมพูชา เพื่อนบ้านเรา : บ้านเรือนเคียงกัน (4)

จังหวัดบันทายมีชัย : บือนเตียเมียนจีย

“**บันทายมีชัย**” คือหนึ่งในจังหวัดติดชายแดนไทยตรงพรมแดนอรัญประเทศ จังหวัดสระแก้ว ซึ่งเชื่อมต่อกับเมืองปอยเปต อันเป็นส่วนหนึ่งของจังหวัดบันทายมีชัยนั่นเอง ชื่อ **บันทายมีชัย** (บือนเตียเมียนจีย) มาจากรูปคำในภาษาเขมร **บฏายฆาสฉัย** คำว่า **บฏาย** แปลว่า **ป้อมปราการ** และคำว่า **ฆาสฉัย** แปลว่า **มีชัยชนะ** ชื่อจังหวัดนี้จึงมีความหมายว่า **ป้อมปราการอันมีชัยชนะ** ทว่าคนไทยในพื้นที่กลับเรียกชื่อจังหวัดนี้ตามสำเนียงภาษาไทย ทำให้ความหมายกลายเป็นจากความหมายในภาษาเขมรว่า “**บ้านได้มีชัย**”

เดิมนั้นจังหวัดบันทายมีชัย มีชื่อว่า **เมืองพิบูลสงคราม** เมื่อครั้งเป็นส่วนหนึ่งของสยามประเทศ กระทั่ง พ.ศ. 2450 ไทยต้องยกพื้นที่นี้คืนให้กัมพูชาในฐานะรัฐอารักขาของฝรั่งเศส เพราะเมืองนี้เป็นส่วนหนึ่งของจังหวัดพระตะบอง อันเป็นหนึ่งในจังหวัดที่อยู่ในข้อตกลงการคืนดินแดน ต่อมาใน พ.ศ. 2531 เมืองบันทายมีชัย จึงได้แยกออกมาเป็นจังหวัด ปัจจุบันมีอำเภอในการปกครอง 9 อำเภอ ได้แก่ ปอยเปต มงคลบุรี พนมศก พระเนตรพระอุรเชรา ศรีโสภณ รมโปก สวายเจก และมาลัย ในครั้งนี้ เม็ลแชนร์ จะนำเสนอข้อมูลที

น่าสนใจของสถานที่ก่อสร้าง 2 แห่ง ในจังหวัดบันทายมีชัยที่เกิดขึ้นต่างห้วงเวลา ต่างวัตถุประสงค์ ได้แก่ **ปราสาทบันทายฉมาร์** และ **มหาวิทยาลัยมีชัย**

นักท่องเที่ยวคนใดก็ตามที่หลงใหลอารยธรรมเขมร โดยเฉพาะสถาปัตยกรรมปราสาทหิน คงไม่พลาดที่จะปักหมุดหมายการเดินทางไว้ที่จังหวัดนี้เพื่อเดินทางมาเที่ยวชมปราสาทบันทายฉมาร์ ปราสาทหินที่สร้างขึ้นในสมัยพระเจ้าชัยวรมันที่ 7 เพื่อเป็นที่เก็บพระอัฐิของ “เจ้าชายศรินทรกุมาร” (ศรินทรกุมาร) พระราชโอรสของพระองค์ ผู้สิ้นพระชนม์จากการทำสงครามในพื้นที่บริเวณนี้

ตัวปราสาทเมื่อผนวกรวมกับพื้นที่โดยรอบ เช่น เสานาคเรียง บาราย นับว่ามีอาณาบริเวณกว้างใหญ่ ทว่าชื่อปราสาทกลับมีความหมายว่า “**ป้อมเล็ก**” สันนิษฐานว่าอาจมาจากการเปรียบเทียบกับขนาดและความยิ่งใหญ่ของปราสาทนครวัด ซึ่งสร้างขึ้นในรัชสมัยก่อนหน้าร่วมร้อยปี รวมถึงปราสาทบายน ซึ่งสร้างขึ้นในรัชสมัยเดียวกัน ทั้งนี้ มีนักวิชาการบางท่านเห็นต่างไปว่า

บันทายฉมาร์ หมายถึง “**ป้อมแมว**” หรือ “**ปราสาทแมว**” อันสื่อถึงป้อมที่ใช้เป็นปราการระวางข้าศึกศัตรู ด้วยสายตาสอดส่องว่องไวและสามารถมองเห็นได้ในความมืด ประดุจสายตาของแมว

แม้ปราสาทนี้ไม่เป็นที่รู้จักสำหรับนักท่องเที่ยวเท่ากับปราสาทนครวัดและปราสาทบายน ในจังหวัดเสียมเรียบ ทว่าปราสาทแห่งนี้ยังคงเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์และแรงดึงดูด ด้วยเพราะคุณค่าด้านศิลปกรรม สถาปัตยกรรม รวมถึงประวัติศาสตร์และโบราณคดี ที่ยังคงปรากฏร่องรอยและเรื่องราวให้ทั้งนักวิชาการด้านโบราณคดี รวมถึงนักเดินทางผู้สนใจ ใคร่ศึกษาและมาเยือนเรื่อยมา

หากได้ติดตามข่าวสารด้านการศึกษาของประเทศกัมพูชา จะทราบว่าช่วงกว่าทศวรรษที่ผ่านมา มีการก่อสร้างมหาวิทยาลัยขึ้นที่จังหวัดบันทายมีชัยโดยเงินบริจาคของ **พลเอกแกกิมยาน** ผู้บัญชาการสูงสุดกองทัพกัมพูชา ในเวลานั้น พร้อมด้วยครอบครัวร่วมกับผู้บริจากรายอื่น ๆ จำนวนหนึ่ง เป็นเงินทั้งสิ้น 2 ล้านดอลลาร์ แม้จะยังขาดงบ

ประมาณอยู่อีกราว 1.5 ล้านดอลลาร์ พลเอกแก กิมยาน ในฐานะผู้บัญชาการสูงสุดของกองทัพก็ยังคงเป็นกำลังสำคัญในการรณรงค์เพื่อระดมทุนก่อตั้งสถาบันอุดมศึกษาแห่งนี้

กระทั่งเงินบริจาคเพียงพอจึงมีโครงการสร้างมหาวิทยาลัยมีชัย (สภคณวิภูฏณัฒยธรมณัฒย) ขึ้นมา โดยสมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอไชยสุนทรนาถราชกุมารทรงมีพระกรุณาธิคุณเป็นประธานในพิธีวางศิลาฤกษ์การก่อสร้างเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550 พร้อมทั้งแสดงความมุ่งหวังไว้ว่า “ที่นี่จะเป็นมหาวิทยาลัยที่ใหญ่ที่สุดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เราได้พยายามที่จะย้ายมหาวิทยาลัยไปอยู่ใกล้ ๆ กับประชาชน ตอนนี้อย่างไรก็ตาม นายโสม รังสี หัวหน้าพรรคการเมืองฝ่ายค้านในขณะนั้น มีความเห็นและตั้งข้อสังเกตว่า ภาคการเมืองควรลดแสดงบทบาทหรือควบคุมการบริหารสถานศึกษา เพราะอาจเป็นช่องทางขึ้นนำเยาวชนเพื่อประโยชน์ทางการเมือง รวมถึง นายเจีย วันนาธ อดีตประธานศูนย์เพื่อการ

พัฒนาสังคม ก็มีความเห็นว่า นักการเมืองสามารถสอดแทรกความคิดความเชื่อบางอย่างให้แก่เยาวชนผ่านสถาบันการศึกษาที่พวกเขา มีบทบาทก่อตั้งขึ้น โดยพรรคฝ่ายค้านในขณะนั้น ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับงบประมาณที่ต้องการรับบริจาคเพื่อก่อสร้างมหาวิทยาลัยแห่งนี้ว่า มีความขัดแย้งกับค่าครองชีพของประชากรอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ มีจำนวนเงินบริจาคจากผู้ร่วมระดมทุนเป็นเม็ดเงินมหาศาลราว 3.5 ล้านดอลลาร์ ในขณะที่ประชากรในประเทศเกินกว่าครึ่งหนึ่งมีรายได้ไม่ถึง 1 ดอลลาร์ต่อวัน

ปัจจุบันมหาวิทยาลัยมีชัยเปิดสอนหลักสูตรระดับประกาศนียบัตร และหลักสูตรระดับปริญญาตรี ภายใต้การจัดการเรียนการสอนของคณะวิชา 5 คณะ ได้แก่ Faculty of Agriculture and Food Processing, Faculty of Science and Technology, Faculty of Sociology and Community Development, Faculty of Arts, Humanities, and Language และ Faculty of Business Management and Tourism หากนับเวลาเพียงช่วงทศวรรษที่มีการเปิดสอนหลักสูตรต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ก็ถือได้ว่ามีศาสตร์และสาขาวิชาที่ค่อนข้างหลากหลายสำหรับให้เยาวชนเลือกศึกษาต่อ

แม้โครงการก่อสร้างมหาวิทยาลัยแห่งนี้มีเบื้องลึกหรือเบื้องหลังอย่างไร ไม่อาจปฏิเสธได้ว่ามหาวิทยาลัยมีชัย คือทางเลือกและโอกาสทางการศึกษาของเยาวชนในพื้นที่ ทำให้พวกเขาได้รับการศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ เพื่อศึกษาหาความรู้ ผักผ่อนทักษะ นำไปเป็นเครื่องมือประกอบอาชีพได้ต่อไป

จังหวัดบ้านเรือนเคียงกัน บ้านทวายมีชัย จึงไม่ใช่แค่เมืองที่มีปราสาทหินศิลปะขอม คือปราสาทบันทายฉมาร์ อันเป็นมรดกทางศิลปวัฒนธรรมเพียงเท่านั้น การก่อตั้งมหาวิทยาลัยมีชัย ให้เป็นสถาบันอุดมศึกษาตัวอย่างประจำภูมิภาคตะวันตกเฉียงเหนือของกัมพูชา แสดงให้เห็นว่าการศึกษาระบบยังคงเป็นที่ต้องการของชุมชนและเป็นการสร้างโอกาสให้เยาวชนได้พัฒนาตนทั้งด้านความรู้และทักษะเพื่อเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพของประเทศต่อไปในภายภาคหน้า

ฉบับหน้าจะเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับจังหวัดพระตะบอง (ปัตต้อมบอง) จังหวัดติดชายแดนไทยอันเต็มไปด้วยเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ความล้ำพันซ์ไทย-กัมพูชา ที่มีความน่าสนใจไม่แพ้กัน

ภาพ 2 : ภาพสลักบริเวณระเบียงคดของตัวปราสาทบันทายฉมาร์

ภาพ 3 : มหาวิทยาลัยมีชัย

แหล่งข้อมูลบางส่วนและแหล่งภาพ

แหล่งข้อมูล : <https://mgronline.com/indochina/detail/9500000024469> และ <https://www.mcu.edu.kh/academic>

ภาพ 1 : <https://www.matichonacademy.com/clip>

ภาพ 2 : <https://mgronline.com/travel/detail/9560000040482>

ภาพ 3 <https://www.google.com/maps/uv?pb>

ภาพที่ 1 : สุเมธดาบสทอดกายราบลงถนนที่ชาดลาดลุ่มเป็นเลนเหลว เพื่อให้พระที่ปึงกรพุทธเจ้า และพระอรหันต์ 4 แสนรูปเดินเหยียบบนแผ่นหลังข้ามโคลนตมไป

ขำรองบาศ

ขำรองพระบาศ

“ขอเป็นขำรองบาศทุกชาติไป” ทุกคนคงเคยได้ยินคำนี้ แต่การที่ใครหนึ่งคนจะยอมเป็นขำรับใช้ของใครคนหนึ่งนั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่าย และยังอธิษฐานว่าทุกชาติไปด้วย

เมื่อเรากลับมาพิจารณาว่าสมควรเป็นขำรับใช้พระบาศสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (พระองค์ก่อน) ทุกชาติไปหรือไม่ ดูได้จากคุณงามความดีของพระองค์ที่ได้สั่งสม ได้สร้างมาเพื่อประชาชนคนไทย ตลอดพระชนมายุของพระองค์ท่าน ในกรณีนี้จะเห็นว่า คุณงามความดีของพระบาศสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เทียบได้กับพระบรมมหาโพธิสัตว์ ผู้ซึ่งอนาคตกาลข้างหน้าในชาติต่อ ๆ ไป และหากเราขอเป็นขำรองบาศ หรือขำรับใช้พระองค์ทุกชาติไป ก็แสดงว่าเราได้ตั้งปรารถนาแล้วว่า ทุกชาติจะขอเกิดมาเจอกับพระองค์ และขอร่วมสร้างบารมีกับพระองค์ เพื่ออนาคตข้างหน้าเมื่อพระองค์บรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว เราทั้งหลายที่ได้ติดตามพระองค์ ก็จักได้รับใช้ พระสัมมา

สัมพุทธเจ้า เมื่อถึงกาลนั้นบุคคลใดก็ตามที่เคยร่วมสร้างบุญบารมีกับพระองค์มา เมื่อถึงเวลานั้นพระองค์ก็จักเทศนาโปรดเราทั้งหลายให้เข้าถึงอมตะธรรมเมื่อถึงชาติสุดท้ายของพระบาศสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (พระองค์ก่อน) ในที่นี้จึงขอยกขาคณเรื่องหนึ่งที่ **สุเมธดาบส** และ **สมิตดาพราหมณ์** และชาวเมืองทั้งหลาย เมื่อครั้งได้พบ **พระที่ปึงกรพุทธเจ้า** ท่านสุเมธดาบส ก็คือพระพุทธรูปเจ้าองค์ปัจจุบัน เมื่อครั้งเสวยพระชาติเป็นพระโพธิสัตว์ ท่านสุเมธดาบสเมื่อทราบข่าวจากชาวเมืองที่กำลังปรับปรุงถนนว่าพระที่ปึงกรพุทธเจ้ากำลังเสด็จมา ท่านก็ช่วยชาวเมืองในการปูถนนให้ราบเรียบไม่ให้เป็นหลุมเป็นบ่อ แต่เมื่อพระที่ปึงกรพุทธเจ้าเสด็จมาถึงปรากฏว่ายังมีถนนที่เป็นบ่อมีโคลนตมอยู่ ท่านสุเมธดาบสจึงนอนราบเพื่อให้พระที่ปึงกรพุทธเจ้าและพระอรหันต์ 4 แสนรูปเดินเหยียบบนแผ่นหลังเพื่อข้ามโคลนตมไป เมื่อทั้งหมดข้ามไปแล้ว พระที่ปึงกรพุทธเจ้า

ได้ ตรัสว่า **สุเมธดาบสผู้นี้** ในอนาคตกาลข้างหน้า จะได้เป็นพระพุทธรูป มีนามว่า **โคตมะ** เมื่อชาวเมืองทั้งหลายได้ฟังดังนั้น **สมิตดาพราหมณ์** ได้เปล่งวาจาอธิษฐานต่อหน้าพระที่ปึงกรพุทธเจ้าว่า **“ขอเป็นคู่บารมีของสุเมธดาบส เพื่อร่วมสร้างพระโพธิญาณ”** และ ประชาชนทั้งหลายก็ได้ตั้งอธิษฐานต่อหน้าพระที่ปึงกรพุทธเจ้าว่า **“หาก मैं ขำพเจ้ายังมีวาสนาไม่พอจะให้เห็นอมตะธรรมอันลึกซึ้งในศาสนาของพระพุทธรูปเจ้าพระองค์นี้ หรือในศาสนาของพระพุทธรูปเจ้าพระองค์ใด ก็ขอให้ขำพเจ้าได้รู้อมตะธรรมในศาสนาของท่านดาบสผู้นี้ด้วยเถิด”**

เมื่อสุเมธดาบสบำเพ็ญบารมีจนครบเต็มบริบูรณ์ ก็ได้บรรลุอุภิกขสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระพุทธรูปเจ้าของเราทั้งหลายองค์ปัจจุบันนี้ และ สมิตดาพราหมณ์ ก็คือพระนางพิมพา และ ประชาชนทั้งหลายที่ได้บารณาตัวก็ได้

ภาพที่ 2 : สุภาพบุรุษของครีษณ์ก้มตัวลงเป็นฐานให้นางเอกเหยียบขึ้นขี่หลังม้า

ภาพที่ 3-4 : นางเอกเหยียบหลังองค์ครีษณ์ขึ้นไปบนหลังม้า

บรรลอรที่ตผลเป็นพระอรหันต์ทั่วหน้ากันทุกคน ดังนั้นคำว่าขอเป็นข้าราชการทุกชาติไป คำนี้จึงเป็นคำที่ถูกเปล่งออกมาเองจากกันบึ้งของหัวใจ

คำว่า “ข้าราชการ” ที่ใช้กันทั่วไปนี้น่าจะตัดคำมาจากวลีหนึ่งในบทเพลงชื่อ “ขอเป็นข้าราชการทุกชาติไป” แต่งเนื้อร้อง-ทำนองโดย นิติพงษ์ ห่อนาค เรียบเรียงโดย สรวุฒ เลิศปัญญาบุษ ขับริ่งโดย ศิลปิน อัสนี-วสันต์ โชติกุล ซึ่งท่อนหนึ่งของบทเพลงดังกล่าว มีเนื้อร้องว่า “ขอเป็นข้าราชการทุกชาติไป มอบชีวิตด้วยกายและใจจะต้องเหนียว ล้า ไวยแรงเท่าไรจะของรักภักดี”

กรณีการใช้คำ “ข้าราชการ” ดังกล่าวจึงไม่ใช่เรื่องการใช้ราชาศัพท์แต่อย่างใด เป็นเรื่องของ การสร้างคำใช้ในบทเพลงดังกล่าว การพิจารณา เรื่องการใช้คำนอกจากจะดูบริบทการใช้ภาษา แล้ว ยังต้องทราบประวัติที่มาของคำประกอบด้วย ก็จะเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์การใช้ภาษาได้ดีขึ้น ส่วนคำว่า ข้าราชการ ก็เป็นคำที่คิดขึ้นโดยใช้หลักการเทียบว่า เป็นราชาศัพท์ จึงต้องใช้ รองพระบาท จึงกล่าวได้ว่า ข้าราชการ ซึ่งคำนี้ก็ไม่ใช่อำนาจราชาศัพท์เช่นกัน

คำว่า ข้าราชการ หรือ ข้าราชการพระบาท นั้นสันนิษฐานว่า ที่มาศัพท์น่าจะมาจากเวลาที่เจ้านายหรือเชื้อพระวงศ์จะขึ้นทรงม้า แต่ม้าอยู่สูง ก้าวขึ้นลำบาก ข้าราชการจึงจะไม่แตะเนื้อต้องตัวเจ้านาย แต่จะก้มตัวลงเป็นบันไดรองพระบาทเพื่อให้เจ้านายเหยียบเพื่อจะขึ้นไปบนม้าได้ง่าย ซึ่งกรณีเช่นนี้ก็มีให้เห็นในหลาย ๆ วัฒนธรรมในเอเชีย เช่น เกาหลี ในซีรีส์ย้อนยุค เวลาผู้หญิงจะขึ้นม้าผู้ชายก็มักจะก้มตัวลงเป็นบันไดให้ผู้หญิงเหยียบเพื่อขึ้นมาได้ง่าย เพื่อไม่แตะต้องตัวผู้หญิง ถือว่าเป็นสุภาพบุรุษที่ดีย่อมเสียสละให้สุภาพสตรีเหยียบ การจะช่วยให้สุภาพสตรีขึ้นหลังม้า อาจไม่ต้องก้มแบบในรูปด้านบนก็ได้ ถ้าสุภาพสตรีเริ่มชำนาญในการขึ้นม้ามากขึ้น ผู้ชายก็อาจแค่ยื่นและชันเข้าข้างใดข้างหนึ่งเพื่อเป็นบันได

การที่ใครสักคนยอมเป็นบันไดให้คนอื่นก้าวขึ้นไปในจุดที่สูงกว่าตนเอง ถ้าเต็มใจทำให้กันว่าเป็นคนที่เสียสละเพื่อคนอื่น

เมื่อเรารู้ความหมายของที่มาของคำว่า ข้าราชการ แล้ว เราก็จะรู้ความจริงคำว่า ข้าราชการ คือ การยอมเป็นบันไดให้ผู้อื่นก้าวขึ้นไปบน

ไม่ได้แปลว่า ชี้อา หรือข้าทาส แต่อย่างใด แต่หมายถึง ใครก็ได้ที่ยอมอุทิศตนเป็นบันไดให้ผู้อื่นใช้ก้าวขึ้นสู่จุดที่สูงกว่า ไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งหรือฐานะ หรือขึ้นม้า เช่น สุภาพบุรุษช่วยสุภาพสตรีที่ไม่ชำนาญในการขึ้นม้า เป็นต้น

ดังนั้น ข้าราชการ ตามความหมายนี้ ก็คือผู้ช่วยเหลือกษัตริย์ในการขึ้นทรงม้า ข้าราชการจึงถือว่าเป็นผู้ที่มีเกียรติยศ มีตำแหน่ง เช่น เป็นนายทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์เท่านั้น ที่จะได้รับโอกาสทำหน้าที่นี้ เปรียบเสมือนเป็นองครักษ์ผู้พิทักษ์ปกป้องกษัตริย์ในยามออกศึกนั่นเอง

สรุปว่า ข้าราชการและข้าราชการพระบาท มีสันนิษฐานมาจากเรื่องราวในพุทธศาสนา ตอนที่พระพุทธเจ้าในอดีตเสด็จเมืองมโกลนกลายเป็นข้าราชการให้ข้ามพื้นดินที่เปื้อนโคลน และมีสันนิษฐานจากเรื่องราวในราชสำนักที่ข้าราชการสำนักจะถวายตัวเป็นข้าราชการให้ขึ้นม้า และความหมายโดยนัย คือ ข้าราชการที่จงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์นั่นเอง

แหล่งข้อมูลบางส่วนและแหล่งภาพ

- แหล่งข้อมูล : http://newake.blogspot.com/2014/11/blog-post_8.html
- ภาพ 1 : https://www.dhammatalks.net/Articles/Life_of_the_Buddha_in_Pictures.htm
- ภาพ 2-4 : http://newake.blogspot.com/2014/11/blog-post_8.html

บุชาธรรมคัมภีร์โบราณ : ประเพณีประติษฐานเพื่อการอนุรักษ์ ฟื้นฟู และบูรณาการ

เอกสารโบราณประเภทคัมภีร์โบราณ เป็นมรดกทางวัฒนธรรมตลอดจนเป็นเอกสารชั้นต้นที่มีความสำคัญต่อแวดวงวิชาการด้านวัฒนธรรมเป็นอย่างมาก เพราะในอดีตมีการบันทึกความรู้ ความคิด วัฒนธรรม ประเพณี พิธีกรรม บทสวด ตำรายา วิธีชีวิตและการสร้างสรรค์ของผู้คนในท้องถิ่น ซึ่งจะบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ โดยใช้ตัวอักษรที่สืบทอดและใช้ในวัฒนธรรมของตน เช่น อักษรขอม อักษรธรรม อักษรไทยน้อย องค์ความรู้ที่หลากหลายสามารถจำแนกสาระความรู้ที่บันทึกในโบราณได้หลายหมวดหมู่ เช่น เรื่องเกี่ยวกับพุทธศาสนา ชาดก วรรณกรรมนิทาน พงศาวดาร ตำรายา คาถาต่าง ๆ ซึ่งองค์ความรู้ สรรพวิชาที่ปรากฏอยู่ในเอกสารโบราณเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงภูมิปัญญา วิธีชีวิต ชุมชน ความศรัทธา

ความเชื่อของท้องถิ่น ดังนั้นเอกสารโบราณประเภทคัมภีร์โบราณจึงมีคุณค่าในฐานะมรดกทางสังคมวัฒนธรรม

แต่เมื่อกาลเวลาผ่านไปสภาพสังคมและผู้คนเปลี่ยนไปทำให้คัมภีร์โบราณและการสืบทอดตัวอักษรโบราณขาดช่วง ผู้คนให้ความสำคัญแก่คัมภีร์โบราณน้อยลง เนื่องจากมองเป็นเพียงใบไม้แห้งเก่า ๆ ที่เขียนตัวอักษรอ่านยากไม่รู้เรื่องไว้เท่านั้น จึงมีผลให้โบราณซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งทางวิชาการถูกปล่อยทิ้งให้เป็นเพียงของเก่า เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้คัมภีร์โบราณไม่ได้รับความนิยมและไม่ได้รับการสืบทอดเหมือนในอดีตที่ผ่านมา ก็เนื่องมาจากระบบการศึกษาของประเทศไทยที่ต้องมีการรวมศูนย์โดยการจัดตั้งโรงเรียนตามแบบของรัฐ ทำให้วัดจากที่เคยเป็นศูนย์กลาง

การเรียนรู้โดยมีสื่อการเรียนรู้คือคัมภีร์โบราณ ถูกลดบทบาทลงและเลือนหายไปตามกาลเวลา

บทความนี้ โดยภาพรวมแล้วกล่าวถึงการอนุรักษ์ ฟื้นฟู และบูรณาการเกี่ยวกับคัมภีร์โบราณซึ่งเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของกลุ่มวัฒนธรรมไทย - ลาว ตลอดจนเป็นเอกสารชั้นต้นที่มีความสำคัญในฐานะที่เป็นสื่อกลางในการถ่ายทอดองค์ความรู้แก่ผู้คนในอดีต โดยได้ดำเนินงานโดยการฟื้นฟูคัมภีร์โบราณด้วยกระบวนการจัดระบบคัมภีร์โบราณที่ถูกทิ้งร้างตามหลักวิชาการและบูรณาการวิทยาศาสตร์เพื่อช่วยเก็บรักษาและยืดอายุคัมภีร์โบราณ หลังจากจัดระบบเสร็จก็ได้คัดเลือกพื้นที่ในการฟื้นฟูวัฒนธรรมจารีตประเพณีที่มีอยู่ในสังคมวัฒนธรรมอีสานในอดีต คือ **“บุชาธรรม คัมภีร์โบราณ”** โดยพื้นที่

คัมภีร์โบราณที่ได้รับการจัดระบบ วัดมณีจันทร์ บ้านมะเฟือง ต.มะเฟือง อ.พุทไธสง จ.บุรีรัมย์

โบราณยาว เรื่องอานิสงส์ดลอง วัดมณีจันทร์ อำเภอพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์

พิธีบูชาธรรม คัมภีร์ใบลาน
วัดมณีจันทร์
บ้านมะเฟือง ต.มะเฟือง
อ.พุทไธสง จ.บุรีรัมย์

คือ **วัดมณีจันทร์ อำเภอฟุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์** โดยรูปแบบก็ได้ปรับประยุกต์จากจารีตประเพณีดั้งเดิมในการบูชาธรรม คือ การรวมกลุ่มของคนในชุมชนโดยนำเอาคัมภีร์ใบลานที่มัดและห่อไว้ในสถานที่นั้น ๆ ออกมารวมกันไว้ซึ่งจะทำปีละครั้ง ขึ้นตอนต่อมาเป็นการบูชาขอขมาคัมภีร์ใบลาน ซึ่งคนอีสานในอดีตนั้นถือว่าคัมภีร์ใบลานเป็นของสูงและศักดิ์สิทธิ์ จากนั้นก็จะเป็นการร่วมแรงร่วมใจทำความสะอาดคัมภีร์ใบลาน ซึ่ง**นัยยะสำคัญในพิธีกรรมนี้ส่วนหนึ่งก็เพื่อเป็นการตรวจสอบสภาพว่ามีผูกไตชำระดูเสียหายหรือไม่ ถ้าชำระดูก็ทำการซ่อมแซม หลังจากนั้นก็ทำการมัดและห่อไว้เช่นเดิม ลักษณะเช่นนี้เป็นชุดความเชื่อที่ไหลเวียนอยู่ในโครงสร้างสังคมของคนอีสานในอดีตที่แสดงถึงความสำคัญตลอดจนอานิสสงส์ที่ปฏิบัติต่อคัมภีร์ใบลาน**

ผู้เขียนได้เล็งเห็นความสำคัญของคัมภีร์ใบลานจึงได้จัดงานบุญ **“บูชาธรรมคัมภีร์ใบลาน”** โดยการจัดงานในครั้งนี้เป็นวัฒนธรรมประเพณีที่อ้างอิงจากจารีตประเพณีที่เดิมที่เคยมีในวัฒนธรรมและสังคมอีสาน จากจารีตประเพณีสู่ประเพณีประดิษฐ์ นอกจากพิธีบูชาธรรมคัมภีร์ใบลาน โดยได้ดัดแปลง หybridize วิถีจารีตดั้งเดิมเพิ่มเติมเข้ามาคือ **“การถวายเป็นพุทธบูชา”**

คัมภีร์ใบลาน” เป็นการบอกบุญชาวบ้านเกี่ยวกับการถวายเป็นพุทธบูชา ซึ่งได้รับการตอบรับจากชาวบ้านผู้มีจิตศรัทธาได้ถวายเป็นพุทธบูชาในการห่อคัมภีร์ใบลานสอดคล้องกับความเชื่ออีกประการหนึ่งของคนอีสานในอดีต กล่าวคือ การสร้างคัมภีร์ใบลานล้วนได้อานิสสงส์ผลบุญเป็นอย่างมาก แต่เนื่องด้วยลักษณะทางโครงสร้างทางสังคมในอดีตทำให้ผู้หญิงไม่มีบทบาทในการสืบทอด ไม่สามารถจับต้องคัมภีร์ใบลานได้ ถ้าอยากได้อานิสสงส์ในคัมภีร์ใบลานก็มีเพียงแค่การเป็นเจ้าของภาพจ้างจารคัมภีร์ใบลาน ถวายวัดและการทอผ้าขึ้นผืนใหม่มาถวายเพื่อห่อคัมภีร์ใบลาน

กลุ่มงานเอกสารโบราณ สถาบันวิจัยศิลปะและวัฒนธรรมอีสาน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กล่าวถึง ธรรมเนียมการสร้างผ้าห่อคัมภีร์ใบลานว่า **เมื่อมีการสร้างคัมภีร์ใบลาน จำเป็นจะต้องมีการเก็บรักษาไว้ให้ดี จึงมีธรรมเนียมนิยมสร้างผ้าห่อหนังสือหรือผ้าห่อคัมภีร์ใบลานถวายวัด โดยเหล่าหญิงสาวและแม่บ้านจะเป็นผู้นำผ้าทอของตนเองมาห่อคัมภีร์ไว้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เกิดงานศิลปหัตถกรรมขึ้นอย่างหนึ่งคือ **ผ้าห่อคัมภีร์** สำหรับห่อหุ้มคัมภีร์ใบลาน ซึ่งผ้าห่อคัมภีร์นี้จะเกิดจากฝีมือของบรรดาหญิงสาวและแม่บ้านในชุมชนนั้น ๆ เนื่องจากใน**

วัฒนธรรมไทย ผู้หญิงจะไม่มีสิทธิ์ในการจารพระธรรมลงบนใบลาน ซึ่งถือว่าเป็นการได้อานิสสงส์อย่างสูง ดังนั้นผู้หญิงจึงต้องทดแทนด้วยการทอผ้าห่อคัมภีร์ขึ้นมา โดยผู้ทอจะทำให้มีขนาดกว้างยาวพอดีกับ **“ลานยาว”** (ความยาวของใบลาน) และจะทออย่างประณีตงดงาม มีลวดลายสีสันตามความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการของผู้ทอ มีทั้งผ้าไหมและผ้าฝ้ายไม่จำกัด ลวดลาย และนำไปถวายเพื่อใช้ในการห่อคัมภีร์ และถือเป็นการได้อานิสสงส์เท่าเทียมกับฝ่ายชาย

ผู้เขียนได้เล็งเห็นและปรับประยุกต์ประเพณีที่เคยมีในอดีตที่ผ่านมา เป็นการผลิตซ้ำในวิถีจารีตเดิมของผู้คนอีสานในอดีต เห็นถึงความสำคัญต่อคัมภีร์ใบลานและสร้างอัตลักษณ์ของชุมชนผ่านประเพณีประดิษฐ์ **“บูชาธรรม คัมภีร์ใบลาน”** มีการปรับประยุกต์ หybridize และเลือกใช้ประเพณีแบบวิถีจารีตเดิมที่เคยปฏิบัติกันมาในสังคมอีสานในอดีตมาสร้างสรรค์ด้วยการปรับประยุกต์ให้เหมาะสมภายใต้บริบททางสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้เกิดการประดิษฐ์สร้างทางวัฒนธรรมประเพณีในชุมชนแห่งนี้เพื่อสืบทอดสืบสานงานด้านคัมภีร์ใบลานให้คงอยู่กับสังคมวัฒนธรรมต่อไป

ภาพจาก: <https://www.playinone.com/folkplay/21025103-5350-the-maid-netflix/>

อ่าน 'สี่'

ใน The Maid สาวลับใช้

ในภาพยนตร์ไม่ได้มีเพียงแค่ตัวแสดง อุปกรณ์ประกอบฉาก แสง เสียง และบรรยากาศแวดล้อมเท่านั้น แต่ยังมี “สี่” ซึ่งมีผลต่ออารมณ์และความรู้สึกของมนุษย์ที่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับภาพยนตร์เรื่อง **The Maid สาวลับใช้** ผลงานของผู้กำกับลี ทองคำ และเข้าฉายทางออนไลน์ Netflix ซึ่งมีการใช้สี่เป็นเครื่องมือในการเล่าเรื่อง โดยเป็นการใช้สี่ผ่านการแต่งกายของตัวละครที่อาจจะแฝงไว้ด้วยนัยบางประการ

ภาพยนตร์เรื่องนี้ดำเนินเรื่องโดย ‘จอย’ สาวใช้คนใหม่ที่สมัครเข้ามาทำงานเป็นคนรับใช้ประจำคฤหาสน์เพื่อต้องการเข้าสืบหาสาเหตุการตายของ ‘พลอย’ พี่สาวของเธอที่เคยทำงานเป็นสาวใช้ในคฤหาสน์แห่งนี้ ผสมผสานกับเรื่องผีที่เพิ่มความเร้นลับให้การสืบหาสาเหตุการตายของตัวละครหลักอย่างจอย ซึ่งดูแล้วก็เหมือนกับภาพยนตร์แนวสยองขวัญทั่วไป แต่หากพิจารณาการแต่งกายของตัวละครหลักในเรื่องนั้น พบว่า **สีแดง** และ **สีน้ำเงิน** ถูกนำมาใช้จับคู่ความสัมพันธ์แบบชั่วตรงข้ามผ่านการแต่งกายของตัวละครหลัก ได้แก่ **คุณอูมา พลอย** และ **จอย** โดยเฉพาะสีแดงที่ปรากฏบ่อยครั้งผ่านตัวละครคุณอูมา นับตั้งแต่

สีลิปสติก สีเล็บ เสื้อผ้า ไวน์ในขวดที่ชอบดื่ม ไปจนถึงรองเท้า จนเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ประจำตัวคุณอูมา สีแดงของเครื่องแต่งกายในฐานะรูปสัญลักษณ์ (signifier) กำลังถูกใช้เพื่อสื่อความหมายสัญลักษณ์ (signified) ที่ปรากฏในคาแรกเตอร์ของคุณอูมา อันเต็มไปด้วยความรัก ความปรารถนา และอิสรภาพ ในขณะที่ **พลอย** และ **จอย** แต่งกายด้วยชุดสาวใช้สีน้ำเงิน โดยเฉพาะในฉากที่สำคัญที่พบกัน ที่สื่อให้เห็นถึงจอย และพลอยต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของคุณอูมา ซึ่งหากมองในคู่ความสัมพันธ์แบบชั่วตรงข้ามของสี่ ตัวละครทั้งสองคนก็จะอยู่ชั่วตรงข้าม ซึ่งแฝงสัญลักษณ์ของความสัมพันธ์เชิงอำนาจ และการต่อสู้ ที่ค่อย ๆ ชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ ดังเช่นในตอนท้ายของเรื่องที่ว่าตัวละครจอยมีพฤติกรรมคุ้มคั่ง บ้าบิ่น ไล่ฆ่าคนในคฤหาสน์ดังจะเห็นได้ในฉากงานเลี้ยงหุรหุราในคฤหาสน์ ในขณะที่เดียวกันภาพยนตร์ได้สะท้อนกลับความหมายของสีผ่านฉากแฟลชแบ็กที่ไม่เพียงแต่คล้ายปมการตายของพลอย สาวใช้คนเก่า แต่เป็นการเล่าถึงพฤติกรรมของตัวละครที่มีแรงปรารถนาด้านกามารมณ์ โดยใช้พลอย สาวรับใช้เป็นเครื่องดับความใคร่และในท้ายที่สุดพลอยก็ตายอย่างน่าอนาถ ซึ่งเป็นการกระตุกให้ผู้ชมได้มองเห็นความ

น่าเกลียด ความโหดร้ายภายใต้ความสวยงามที่เราเองล้วนมองข้ามและไม่ทันระวังตัว

ฉากงานเลี้ยงหุรหุราในคฤหาสน์เป็นฉากที่ไม่สามารถมองข้ามเรื่องสีไปได้ ภาพยนตร์ได้นำเสนอการแต่งกายของตัวละครหลักก่อนเข้าร่วมงานเลี้ยง เริ่มจากคุณอูมา ที่แต่งกายด้วยชุดเดรสยาวสีแดงสลบสีดำ คุณผู้ชายแต่งกายด้วยชุดสูทสีดำ และจอย ที่แต่งกายด้วยชุดสาวใช้สีน้ำเงิน การแต่งกายในฉากนี้ทำให้ตัวละครอูมา และคุณผู้ชายโดดเด่นท่ามกลางแขกมากมายในงานเลี้ยง ซึ่งไม่ได้เป็นเพียงการวางองค์ประกอบของสีเพื่อสร้างความโดดเด่นให้แก่ตัวละครหลักเท่านั้น แต่ใช้สีเพื่อนัยความหมายให้เกิดขึ้นกับการแต่งกายของตัวละคร การแต่งกายของตัวละครคุณผู้ชาย และคุณผู้หญิงผู้เป็นเจ้าของคฤหาสน์จึงเป็นการเน้นย้ำพฤติกรรม ความคิด และจิตใจในด้านมืดของตัวละคร เพราะในท้ายเรื่องได้เผยให้เห็นว่าตัวละครทั้งสองมีส่วนในการตายของพลอยสาวรับใช้คนเก่าอย่างไรบ้าง การให้ตัวละครแต่งกายด้วยสีที่โดดเด่นไปจากคนอื่นที่มาร่วมงาน จึงเท่ากับเป็นการสร้างความแปลกแยกให้กับตัวละครแตกต่างไปจากคนในสังคมอย่างชัดเจน

เรื่องสั้น ร่วมสมัย

ปี 2563 นี้เป็นรอบปีที่วรรณกรรมร่วมสมัยประเภทเรื่องสั้นจะถูกตัดสินจากคณะกรรมการ ให้ได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ฉบับนี้จึงขอกล่าวถึงเรื่องสั้นร่วมสมัยในปัจจุบันให้เห็นภาพโดยรวมพอสังเขปก่อน

เรื่องสั้นนับว่าเป็นรูปแบบวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่มีความเคลื่อนไหวมากที่สุดในปัจจุบัน เรื่องสั้นร่วมสมัยมีจำนวนมาก และมีความหลากหลาย ทั้งนักเขียน แนวการเขียน และรูปแบบการเขียน ในด้านกลวิธีการเล่าเรื่องนั้น จะเห็นได้ว่ามีการทดลองหลายรูปแบบ แสดงให้เห็นว่านักเขียนเน้นการแสวงหากลวิธีการเล่าเรื่องแบบใหม่ ๆ ไม่ได้ยึดกฎเกณฑ์หรือสูตรสำเร็จของโครงสร้างตามแบบเดิม เท่าที่สังเกตเรื่องสั้นร่วมสมัยในช่วงหลัง ๆ นักเขียนมีความพยายามที่จะหากลวิธีการนำเสนอรูปแบบต่าง ๆ โดยเฉพาะการเล่าเรื่องถือเป็นการนำเสนอที่นักเขียนแต่ละคนคิดค้นกลวิธีของตนเอง ส่งผลให้เรื่องสั้นสมัยใหม่มีความซับซ้อนมากขึ้น เรื่องสั้นร่วมสมัยหลายเรื่องใช้กลวิธีการเล่า

เรื่องใหม่ ๆ ที่ไม่พูดถึงเนื้อหาตรงไปตรงมา แต่พยายามเสนอรูปแบบทดลองที่ไม่ซ้ำเดิม เป็นการเน้นกลวิธีมากขึ้นเพื่อจุดมุ่งหมายจะใช้กลวิธีที่แปลกออกไปนี้ตอบสนองแนวคิดต่าง ๆ นักเขียนกลุ่มนี้มักแหวกแนวออกจากระเบียบที่วางไว้ และใช้อิสราภาพอย่างเต็มที่โดยมีจุดประสงค์ทำลายแบบแผนที่เคยยึดถือกันมา นักเขียนบางคนพยายามหลีกเลี่ยงบรรยากาศที่เป็นจริงเข้าไปอยู่ในโลกที่ห่างจากความเป็นจริง ทั้งกาลเวลาและสถานที่ ต้องอาศัยการตีความ จึงจะเห็นความเชื่อมโยงระหว่างตัวนักเขียนผู้สร้างสรรค์กับทัศนะที่สัมพันธ์กับสังคมของเขา

นักเขียนหลายคนใช้กลวิธีการเขียนในลักษณะผสมผสานระหว่างโลกของความจริงและโลกของจินตนาการ เพื่อช่วยให้ผู้อ่านเข้าถึงแนวคิดที่แท้จริงของเรื่อง ซึ่งมักจะเป็นความกดดันหรือความขัดแย้งรุนแรงในใจสภาพสับสนทางจิตเหล่านี้ขณะอยู่ในโลกของความจริงจะถูกเก็บกดซ่อนไว้ในจิตใต้สำนึก ซึ่งการผสมผสานทั้งสองสลับไปมาจนผู้อ่านไม่สามารถจำแนกได้อย่างชัดเจนว่า สิ่งไหนคือความจริง สิ่งไหนคือจินตนาการ ผลที่ตามมา

คือเรื่องมีความซับซ้อนหลายระดับ มีกลวิธีการเล่าเรื่องแนวเหนือจริง แนวสัจนิยมมหัศจรรย์ แนวกระแสสำนึก ฯลฯ เข้ามาใช้ในเรื่องสั้น โดยเฉพาะโลกแห่งความฝันของตัวละครที่เน้นให้เห็นภาพความคลุมเครือ สับสน

การเขียนเรื่องสั้นร่วมสมัยที่ไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ของเรื่องสั้นตามขนบทั่วไปในรูปแบบอันหลากหลายดังกล่าว อาจได้รับอิทธิพลการเขียนมาจากตะวันตก หรือนักเขียนอาจจะเป็นคน que คิดค้นรูปแบบของตนเองขึ้นมาก็ได้ การเขียนอาจไม่เน้นตอนต้น ตอนกลาง ตอนจบอย่างเด่นชัด เหตุการณ์ในเรื่องอาจไม่มีเหตุมีผลเลยก็ได้ หรือไม่ผู้เขียนก็มีกลวิธีการเล่าเรื่องแบบซ่อนนัยยะ สามารถตีความได้หลากหลาย นักเขียนมักจะซ่อนนัยบางประการไว้ในเรื่องเสมอ ให้ผู้อ่านได้ตีความสัญลักษณ์ตามอวัติสัยของผู้อ่าน

ฉบับหน้าและฉบับต่อ ๆ ไปจากนี้จะกล่าวถึงกลวิธีการเล่าเรื่องรูปแบบใหม่ในลักษณะต่าง ๆ อย่างละเอียดต่อไป

ปรารภนา และ คำสาปแช่ง

: อำนาจบารมีในพุทธปฏิมากร

ภาพจารึกบนฐานพระพุทธรูป วัดมหาชัย
 ตำบลลำภู อำเภอเมือง จังหวัดหนองบัวลำภู

*โบราณสถานโบราณวัตถุที่ยังคงหลงเหลือมาจนถึงปัจจุบัน
 คงเป็นสิ่งยืนยันให้เราทราบว่า ศาสนามีความเจริญมา
 แล้วหลายร้อยปี* ซึ่งการสร้างโบราณสถานและโบราณ
 วัตถุต่าง ๆ ทางพุทธศาสนา เป็นการสร้างเพื่อเป็นพุทธ
 บูชาระลึกถึงพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ในการสร้าง
 ล้วนเกิดจากความปรารถนาของผู้สร้างที่มีความเชื่อตาม
 หลักธรรมคำสอนและการเข้าสู่นิพพาน จากที่กล่าวมา
 ข้างต้นผู้เขียนพยายามที่จะเชื่อมโยงความศรัทธาของ
 ผู้คนในวัฒนธรรมล้านช้างกับการสร้างศาสนวัตถุเพื่อเป็น
 ตัวแทนพระพุทธรูปเจ้ารวมถึงการ “จารึก” บันทึกความ
 ปรารถนาอันสะท้อนถึงตัวตนและอำนาจบารมีของผู้สร้างด้วย

ทั้งนี้ตัวอย่างหลักฐานข้อความจารึกทั้งบนใบเสมาและ
 ฐานพระพุทธรูป อันเป็นศาสนวัตถุที่ปรากฏให้เห็นใน
 ยุคปัจจุบัน เช่น จารึกใบเสมาหินทรายพระธาตุเมืองพิณ
 อำเภอนากลาง จังหวัดหนองบัวลำภู มีการจารึกด้วยอักษร
 ไทน้อยเกี่ยวกับการสร้างวิหารและกัลปนาที่ดิน โดยกล่าว

ถึงผู้สร้างคือ พญาอะรินสามหมื่นสร้างวิหารชื่อนันทนอาราม
 มีการบอกเขตที่สร้างชัดเจน และต้องการปรารภนาเข้าสู่
 นิพพาน อันเป็นความปรารถนาสูงสุดในพุทธศาสนา ดังภาพ
 จากภาพจารึกมีเนื้อความว่า **“จุลศักราช 14 ตัว เดือน
 ยี่ แรม 5 ค่ำ วัน 6 มีอภัยเข้า ฤกษ์ 9 ลูก ปีเต่าสี่ พญา
 อะรินสามหมื่น สร้างวิหารหลังนี้ ชื่อนันทนอาราม
 ตามประเทศ แต่เขตลิมทางยาว 2 หอง กางแต่เสา
 ก้าวบ้าน ถึงระเปียงก้านานา นิพพานะปัจจโยโหตุ”**

*นอกจากการสร้างศิลปวัตถุเพื่อประกาศความปรารถนา
 เข้าสู่นิพพานแล้ว ยังพบว่าหลักฐานจารึกบางฉบับ
 กล่าวถึงคำสาปแช่งของผู้สร้างเอาไว้ด้วย* เช่น จารึก
 ฐานพระพุทธรูปโบราณที่วัดมหาชัย ตำบลลำภู อำเภอ
 เมือง จังหวัดหนองบัวลำภูที่จารึกด้วยอักษรธรรม มี
 เนื้อความว่า **“สังกราสได้ 31 ตัว ปีกักเข้า เดือน 10
 เเพ็ง วัน 3 มีอรวายใจ ฤกษ์ 25 ลูก ลิริสุภปริจจจนกถา
 สมเด็จพระอัครราชครูราชารามาธิบดีลิริจันโทเจ้า ได้สละ**

จารึกวัดพระธาตุเมืองพิน

ถึงกาล ๑๔ ค่ำ เดือน ๕ แรม ๕ ค่ำ
วัน ๒ มีถักน้า ริก ๔ ลูก มีคาสี
พระญาติวัน ๓ หนึ่ง สวางวิหาร
หลังนี้ ชื่อว่า นนทะชาวม ตามประ
เทศ แด่เขตคณินทางยาว ๒ หลง กาง
แคะสาคอนกับานา เมื่อบริณยกำ
นา มีพามาปิดใจโยในคฤ

จารึกพระธาตุเมืองพิน ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐ ๑๐๑ ๑๐๒ ๑๐๓ ๑๐๔ ๑๐๕ ๑๐๖ ๑๐๗ ๑๐๘ ๑๐๙ ๑๑๐ ๑๑๑ ๑๑๒ ๑๑๓ ๑๑๔ ๑๑๕ ๑๑๖ ๑๑๗ ๑๑๘ ๑๑๙ ๑๒๐ ๑๒๑ ๑๒๒ ๑๒๓ ๑๒๔ ๑๒๕ ๑๒๖ ๑๒๗ ๑๒๘ ๑๒๙ ๑๓๐ ๑๓๑ ๑๓๒ ๑๓๓ ๑๓๔ ๑๓๕ ๑๓๖ ๑๓๗ ๑๓๘ ๑๓๙ ๑๔๐ ๑๔๑ ๑๔๒ ๑๔๓ ๑๔๔ ๑๔๕ ๑๔๖ ๑๔๗ ๑๔๘ ๑๔๙ ๑๕๐ ๑๕๑ ๑๕๒ ๑๕๓ ๑๕๔ ๑๕๕ ๑๕๖ ๑๕๗ ๑๕๘ ๑๕๙ ๑๖๐ ๑๖๑ ๑๖๒ ๑๖๓ ๑๖๔ ๑๖๕ ๑๖๖ ๑๖๗ ๑๖๘ ๑๖๙ ๑๗๐ ๑๗๑ ๑๗๒ ๑๗๓ ๑๗๔ ๑๗๕ ๑๗๖ ๑๗๗ ๑๗๘ ๑๗๙ ๑๘๐ ๑๘๑ ๑๘๒ ๑๘๓ ๑๘๔ ๑๘๕ ๑๘๖ ๑๘๗ ๑๘๘ ๑๘๙ ๑๙๐ ๑๙๑ ๑๙๒ ๑๙๓ ๑๙๔ ๑๙๕ ๑๙๖ ๑๙๗ ๑๙๘ ๑๙๙ ๒๐๐ ๒๐๑ ๒๐๒ ๒๐๓ ๒๐๔ ๒๐๕ ๒๐๖ ๒๐๗ ๒๐๘ ๒๐๙ ๒๑๐ ๒๑๑ ๒๑๒ ๒๑๓ ๒๑๔ ๒๑๕ ๒๑๖ ๒๑๗ ๒๑๘ ๒๑๙ ๒๒๐ ๒๒๑ ๒๒๒ ๒๒๓ ๒๒๔ ๒๒๕ ๒๒๖ ๒๒๗ ๒๒๘ ๒๒๙ ๒๓๐ ๒๓๑ ๒๓๒ ๒๓๓ ๒๓๔ ๒๓๕ ๒๓๖ ๒๓๗ ๒๓๘ ๒๓๙ ๒๔๐ ๒๔๑ ๒๔๒ ๒๔๓ ๒๔๔ ๒๔๕ ๒๔๖ ๒๔๗ ๒๔๘ ๒๔๙ ๒๕๐ ๒๕๑ ๒๕๒ ๒๕๓ ๒๕๔ ๒๕๕ ๒๕๖ ๒๕๗ ๒๕๘ ๒๕๙ ๒๖๐ ๒๖๑ ๒๖๒ ๒๖๓ ๒๖๔ ๒๖๕ ๒๖๖ ๒๖๗ ๒๖๘ ๒๖๙ ๒๗๐ ๒๗๑ ๒๗๒ ๒๗๓ ๒๗๔ ๒๗๕ ๒๗๖ ๒๗๗ ๒๗๘ ๒๗๙ ๒๘๐ ๒๘๑ ๒๘๒ ๒๘๓ ๒๘๔ ๒๘๕ ๒๘๖ ๒๘๗ ๒๘๘ ๒๘๙ ๒๙๐ ๒๙๑ ๒๙๒ ๒๙๓ ๒๙๔ ๒๙๕ ๒๙๖ ๒๙๗ ๒๙๘ ๒๙๙ ๓๐๐ ๓๐๑ ๓๐๒ ๓๐๓ ๓๐๔ ๓๐๕ ๓๐๖ ๓๐๗ ๓๐๘ ๓๐๙ ๓๑๐ ๓๑๑ ๓๑๒ ๓๑๓ ๓๑๔ ๓๑๕ ๓๑๖ ๓๑๗ ๓๑๘ ๓๑๙ ๓๒๐ ๓๒๑ ๓๒๒ ๓๒๓ ๓๒๔ ๓๒๕ ๓๒๖ ๓๒๗ ๓๒๘ ๓๒๙ ๓๓๐ ๓๓๑ ๓๓๒ ๓๓๓ ๓๓๔ ๓๓๕ ๓๓๖ ๓๓๗ ๓๓๘ ๓๓๙ ๓๔๐ ๓๔๑ ๓๔๒ ๓๔๓ ๓๔๔ ๓๔๕ ๓๔๖ ๓๔๗ ๓๔๘ ๓๔๙ ๓๕๐ ๓๕๑ ๓๕๒ ๓๕๓ ๓๕๔ ๓๕๕ ๓๕๖ ๓๕๗ ๓๕๘ ๓๕๙ ๓๖๐ ๓๖๑ ๓๖๒ ๓๖๓ ๓๖๔ ๓๖๕ ๓๖๖ ๓๖๗ ๓๖๘ ๓๖๙ ๓๗๐ ๓๗๑ ๓๗๒ ๓๗๓ ๓๗๔ ๓๗๕ ๓๗๖ ๓๗๗ ๓๗๘ ๓๗๙ ๓๘๐ ๓๘๑ ๓๘๒ ๓๘๓ ๓๘๔ ๓๘๕ ๓๘๖ ๓๘๗ ๓๘๘ ๓๘๙ ๓๙๐ ๓๙๑ ๓๙๒ ๓๙๓ ๓๙๔ ๓๙๕ ๓๙๖ ๓๙๗ ๓๙๘ ๓๙๙ ๔๐๐ ๔๐๑ ๔๐๒ ๔๐๓ ๔๐๔ ๔๐๕ ๔๐๖ ๔๐๗ ๔๐๘ ๔๐๙ ๔๑๐ ๔๑๑ ๔๑๒ ๔๑๓ ๔๑๔ ๔๑๕ ๔๑๖ ๔๑๗ ๔๑๘ ๔๑๙ ๔๒๐ ๔๒๑ ๔๒๒ ๔๒๓ ๔๒๔ ๔๒๕ ๔๒๖ ๔๒๗ ๔๒๘ ๔๒๙ ๔๓๐ ๔๓๑ ๔๓๒ ๔๓๓ ๔๓๔ ๔๓๕ ๔๓๖ ๔๓๗ ๔๓๘ ๔๓๙ ๔๔๐ ๔๔๑ ๔๔๒ ๔๔๓ ๔๔๔ ๔๔๕ ๔๔๖ ๔๔๗ ๔๔๘ ๔๔๙ ๔๕๐ ๔๕๑ ๔๕๒ ๔๕๓ ๔๕๔ ๔๕๕ ๔๕๖ ๔๕๗ ๔๕๘ ๔๕๙ ๔๖๐ ๔๖๑ ๔๖๒ ๔๖๓ ๔๖๔ ๔๖๕ ๔๖๖ ๔๖๗ ๔๖๘ ๔๖๙ ๔๗๐ ๔๗๑ ๔๗๒ ๔๗๓ ๔๗๔ ๔๗๕ ๔๗๖ ๔๗๗ ๔๗๘ ๔๗๙ ๔๘๐ ๔๘๑ ๔๘๒ ๔๘๓ ๔๘๔ ๔๘๕ ๔๘๖ ๔๘๗ ๔๘๘ ๔๘๙ ๔๙๐ ๔๙๑ ๔๙๒ ๔๙๓ ๔๙๔ ๔๙๕ ๔๙๖ ๔๙๗ ๔๙๘ ๔๙๙ ๕๐๐ ๕๐๑ ๕๐๒ ๕๐๓ ๕๐๔ ๕๐๕ ๕๐๖ ๕๐๗ ๕๐๘ ๕๐๙ ๕๑๐ ๕๑๑ ๕๑๒ ๕๑๓ ๕๑๔ ๕๑๕ ๕๑๖ ๕๑๗ ๕๑๘ ๕๑๙ ๕๒๐ ๕๒๑ ๕๒๒ ๕๒๓ ๕๒๔ ๕๒๕ ๕๒๖ ๕๒๗ ๕๒๘ ๕๒๙ ๕๓๐ ๕๓๑ ๕๓๒ ๕๓๓ ๕๓๔ ๕๓๕ ๕๓๖ ๕๓๗ ๕๓๘ ๕๓๙ ๕๔๐ ๕๔๑ ๕๔๒ ๕๔๓ ๕๔๔ ๕๔๕ ๕๔๖ ๕๔๗ ๕๔๘ ๕๔๙ ๕๕๐ ๕๕๑ ๕๕๒ ๕๕๓ ๕๕๔ ๕๕๕ ๕๕๖ ๕๕๗ ๕๕๘ ๕๕๙ ๕๖๐ ๕๖๑ ๕๖๒ ๕๖๓ ๕๖๔ ๕๖๕ ๕๖๖ ๕๖๗ ๕๖๘ ๕๖๙ ๕๗๐ ๕๗๑ ๕๗๒ ๕๗๓ ๕๗๔ ๕๗๕ ๕๗๖ ๕๗๗ ๕๗๘ ๕๗๙ ๕๘๐ ๕๘๑ ๕๘๒ ๕๘๓ ๕๘๔ ๕๘๕ ๕๘๖ ๕๘๗ ๕๘๘ ๕๘๙ ๕๙๐ ๕๙๑ ๕๙๒ ๕๙๓ ๕๙๔ ๕๙๕ ๕๙๖ ๕๙๗ ๕๙๘ ๕๙๙ ๖๐๐ ๖๐๑ ๖๐๒ ๖๐๓ ๖๐๔ ๖๐๕ ๖๐๖ ๖๐๗ ๖๐๘ ๖๐๙ ๖๑๐ ๖๑๑ ๖๑๒ ๖๑๓ ๖๑๔ ๖๑๕ ๖๑๖ ๖๑๗ ๖๑๘ ๖๑๙ ๖๒๐ ๖๒๑ ๖๒๒ ๖๒๓ ๖๒๔ ๖๒๕ ๖๒๖ ๖๒๗ ๖๒๘ ๖๒๙ ๖๓๐ ๖๓๑ ๖๓๒ ๖๓๓ ๖๓๔ ๖๓๕ ๖๓๖ ๖๓๗ ๖๓๘ ๖๓๙ ๖๔๐ ๖๔๑ ๖๔๒ ๖๔๓ ๖๔๔ ๖๔๕ ๖๔๖ ๖๔๗ ๖๔๘ ๖๔๙ ๖๕๐ ๖๕๑ ๖๕๒ ๖๕๓ ๖๕๔ ๖๕๕ ๖๕๖ ๖๕๗ ๖๕๘ ๖๕๙ ๖๖๐ ๖๖๑ ๖๖๒ ๖๖๓ ๖๖๔ ๖๖๕ ๖๖๖ ๖๖๗ ๖๖๘ ๖๖๙ ๖๗๐ ๖๗๑ ๖๗๒ ๖๗๓ ๖๗๔ ๖๗๕ ๖๗๖ ๖๗๗ ๖๗๘ ๖๗๙ ๖๘๐ ๖๘๑ ๖๘๒ ๖๘๓ ๖๘๔ ๖๘๕ ๖๘๖ ๖๘๗ ๖๘๘ ๖๘๙ ๖๙๐ ๖๙๑ ๖๙๒ ๖๙๓ ๖๙๔ ๖๙๕ ๖๙๖ ๖๙๗ ๖๙๘ ๖๙๙ ๗๐๐ ๗๐๑ ๗๐๒ ๗๐๓ ๗๐๔ ๗๐๕ ๗๐๖ ๗๐๗ ๗๐๘ ๗๐๙ ๗๑๐ ๗๑๑ ๗๑๒ ๗๑๓ ๗๑๔ ๗๑๕ ๗๑๖ ๗๑๗ ๗๑๘ ๗๑๙ ๗๒๐ ๗๒๑ ๗๒๒ ๗๒๓ ๗๒๔ ๗๒๕ ๗๒๖ ๗๒๗ ๗๒๘ ๗๒๙ ๗๓๐ ๗๓๑ ๗๓๒ ๗๓๓ ๗๓๔ ๗๓๕ ๗๓๖ ๗๓๗ ๗๓๘ ๗๓๙ ๗๔๐ ๗๔๑ ๗๔๒ ๗๔๓ ๗๔๔ ๗๔๕ ๗๔๖ ๗๔๗ ๗๔๘ ๗๔๙ ๗๕๐ ๗๕๑ ๗๕๒ ๗๕๓ ๗๕๔ ๗๕๕ ๗๕๖ ๗๕๗ ๗๕๘ ๗๕๙ ๗๖๐ ๗๖๑ ๗๖๒ ๗๖๓ ๗๖๔ ๗๖๕ ๗๖๖ ๗๖๗ ๗๖๘ ๗๖๙ ๗๗๐ ๗๗๑ ๗๗๒ ๗๗๓ ๗๗๔ ๗๗๕ ๗๗๖ ๗๗๗ ๗๗๘ ๗๗๙ ๗๘๐ ๗๘๑ ๗๘๒ ๗๘๓ ๗๘๔ ๗๘๕ ๗๘๖ ๗๘๗ ๗๘๘ ๗๘๙ ๗๙๐ ๗๙๑ ๗๙๒ ๗๙๓ ๗๙๔ ๗๙๕ ๗๙๖ ๗๙๗ ๗๙๘ ๗๙๙ ๘๐๐ ๘๐๑ ๘๐๒ ๘๐๓ ๘๐๔ ๘๐๕ ๘๐๖ ๘๐๗ ๘๐๘ ๘๐๙ ๘๑๐ ๘๑๑ ๘๑๒ ๘๑๓ ๘๑๔ ๘๑๕ ๘๑๖ ๘๑๗ ๘๑๘ ๘๑๙ ๘๒๐ ๘๒๑ ๘๒๒ ๘๒๓ ๘๒๔ ๘๒๕ ๘๒๖ ๘๒๗ ๘๒๘ ๘๒๙ ๘๓๐ ๘๓๑ ๘๓๒ ๘๓๓ ๘๓๔ ๘๓๕ ๘๓๖ ๘๓๗ ๘๓๘ ๘๓๙ ๘๔๐ ๘๔๑ ๘๔๒ ๘๔๓ ๘๔๔ ๘๔๕ ๘๔๖ ๘๔๗ ๘๔๘ ๘๔๙ ๘๕๐ ๘๕๑ ๘๕๒ ๘๕๓ ๘๕๔ ๘๕๕ ๘๕๖ ๘๕๗ ๘๕๘ ๘๕๙ ๘๖๐ ๘๖๑ ๘๖๒ ๘๖๓ ๘๖๔ ๘๖๕ ๘๖๖ ๘๖๗ ๘๖๘ ๘๖๙ ๘๗๐ ๘๗๑ ๘๗๒ ๘๗๓ ๘๗๔ ๘๗๕ ๘๗๖ ๘๗๗ ๘๗๘ ๘๗๙ ๘๘๐ ๘๘๑ ๘๘๒ ๘๘๓ ๘๘๔ ๘๘๕ ๘๘๖ ๘๘๗ ๘๘๘ ๘๘๙ ๘๙๐ ๘๙๑ ๘๙๒ ๘๙๓ ๘๙๔ ๘๙๕ ๘๙๖ ๘๙๗ ๘๙๘ ๘๙๙ ๙๐๐ ๙๐๑ ๙๐๒ ๙๐๓ ๙๐๔ ๙๐๕ ๙๐๖ ๙๐๗ ๙๐๘ ๙๐๙ ๙๑๐ ๙๑๑ ๙๑๒ ๙๑๓ ๙๑๔ ๙๑๕ ๙๑๖ ๙๑๗ ๙๑๘ ๙๑๙ ๙๒๐ ๙๒๑ ๙๒๒ ๙๒๓ ๙๒๔ ๙๒๕ ๙๒๖ ๙๒๗ ๙๒๘ ๙๒๙ ๙๓๐ ๙๓๑ ๙๓๒ ๙๓๓ ๙๓๔ ๙๓๕ ๙๓๖ ๙๓๗ ๙๓๘ ๙๓๙ ๙๔๐ ๙๔๑ ๙๔๒ ๙๔๓ ๙๔๔ ๙๔๕ ๙๔๖ ๙๔๗ ๙๔๘ ๙๔๙ ๙๕๐ ๙๕๑ ๙๕๒ ๙๕๓ ๙๕๔ ๙๕๕ ๙๕๖ ๙๕๗ ๙๕๘ ๙๕๙ ๙๖๐ ๙๖๑ ๙๖๒ ๙๖๓ ๙๖๔ ๙๖๕ ๙๖๖ ๙๖๗ ๙๖๘ ๙๖๙ ๙๗๐ ๙๗๑ ๙๗๒ ๙๗๓ ๙๗๔ ๙๗๕ ๙๗๖ ๙๗๗ ๙๗๘ ๙๗๙ ๙๘๐ ๙๘๑ ๙๘๒ ๙๘๓ ๙๘๔ ๙๘๕ ๙๘๖ ๙๘๗ ๙๘๘ ๙๘๙ ๙๙๐ ๙๙๑ ๙๙๒ ๙๙๓ ๙๙๔ ๙๙๕ ๙๙๖ ๙๙๗ ๙๙๘ ๙๙๙ ๑๐๐๐

สวางนางเกตโยธาทั้งตั้งลูกหลานเหลนให้
เป็นข้อยโอกาสพระทองเจ้าองค์นี้ ทราย
ต่อเท่า 5 พันวัสสา ผู้ใดยังมีล้างยังลิจน์
คำเฮาแลเอาเขาเป็นข้อย เป็นป่วนน้อยตัว
ให้มันไปใหม่ในอบายทั้ง 4 พระเจ้าเกิดมา
เป็นพระได้สนอง ก็อย่าให้มันได้เกิดเทอญ”

จากตัวอย่างข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า
ผู้ที่มีกำลังในการสร้างพระพุทธรูปในขณะ
นั้นคือผู้ปกครองผู้มีบรรดาศักดิ์สามารถ
ซึ่งเป็นชีวิตายให้กับข้าทาสบริวารได้ เมื่อ
สร้างพระพุทธรูปเป็นพุทธรูปชาาก็มีการสละ
ทรัพย์สินและป่าวไพร่เป็นข้าโอกาสให้
ปรนนิบัติรักษาพระพุทธรูปเจ้า และให้

ข้าโอกาสเหล่านั้นเว้นจากการถูกเกณฑ์
แรงงานและการตกเป็นข้าทาสของเจ้า
นายคนอื่น ๆ ได้รับการคุ้มครองเป็นพิเศษ
จากบารมีของเจ้าผู้สร้างพระพุทธรูป
นอกจากนี้ยังปรากฏคำสาปแช่งว่า
“ผู้ใดยังมีล้างยังลิจน์คำเฮาแลเอาเขา
เป็นข้อยเป็นป่วนน้อยตัว ให้มันไปใหม่
ในอบายทั้ง 4 พระเจ้าเกิดมาเป็น
พระได้สนอง ก็อย่าให้มันได้เกิดเทอญ”
หมายความว่า ผู้ใดที่ฆ่าข่มเหงเอาข้าโอกาส
หรือผู้รักษาพระพุทธรูปองค์นี้นั้นขอให้ไป
ตกในนรกให้ไฟไหม้ แม้พระพุทธเจ้าจะ
อุปติขั้นมาก็ขอย่าให้ได้เกิดมาพบเทอญ

คำสาปแช่งนี้ เมื่อพิจารณาดูแล้วนับว่า
มีความน่ากลัวไม่น้อย สะท้อนให้เห็นว่า
ชนชั้นผู้นำในวัฒนธรรมล้านช้างในอดีต
นิยมประกาศอำนาจบารมีผ่านการสร้าง
ศาสนสถานและศาสนวัตถุ อีกทั้งผู้คน
ก็มีความเกรงกลัวต่อบาปตลอดจนคำ
สาปแช่งของผู้มีบุญบารมีหรืออำนาจ

จากข้อมูลดังกล่าวจึงอาจสรุปได้ว่าการสร้าง
ศาสนวัตถุในอดีตนอกจากจะเป็นการสร้าง
เพื่อเป็นพุทธรูปบูชาและสืบต่ออายุพุทธศาสนา
แล้ว ยังเป็นการประกาศอำนาจบารมีของผู้
สร้างที่สามารถให้คุณให้โทษซึ่งเป็นชีวิตายแก่
ป่าวไพร่และผู้ข่มเหงรังแกป่าวไพร่นั้นด้วย

- กั** พ่าย, ตาน
- สังกราส** ศักราช (จุลศักราช)
- เดือนยี่** เดือนสอง
- เต้าสี่** ปินกษัตริ์โบราณล้านช้าง (เต้า คือจัตวาหรือศกที่ลงท้ายด้วยเลข 4 สี่ คือปีโรง)
- สวยโจ** ปินกษัตริ์โบราณล้านช้าง (สวย, วสวย คืออัฐกหรือศกที่ลงท้ายด้วยเลข 8 โจ คือปีงด)
- สุม** อุโบสถ (สถานทีสังฆกรรมสงฆ์)
- ข้อยโอกาส** ผู้ได้รับการยกเว้นไม่ต้องเสียภาษี หรือ ค่าหัวให้แก่แผ่นดินพระมีหน้าที่ในการอุปถัมภ์ของพระพุทธรูป
- มล้าง** ล้าง, ย่ำ พลายู, พังทลาย, ฟ่ำพัน
- ลิจน์คำ** คำที่ถูกแต่งหรือประพันธ์ขึ้น (สงวน)

คบบไฟ

ภูมิปัญญาปราชญ์

วันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 5 ของทุกปี จะมี ประเพณีประจำท้องถิ่นบุรีรัมย์ เกิดขึ้น ที่ชุมชนสายตรีพัฒนา 3 ตำบลบึงเจริญ อำเภอบ้านกรวด จังหวัดบุรีรัมย์ อุกรณ์ สำคัญที่จำเป็นต้องใช้ในกิจกรรมประเพณี นี้ คือ คบบไฟ นอกจากใช้สำหรับไล่ผึ้งออกจากรัง เพื่อตัดเอาน้ำผึ้งแล้ว ประโยชน์ของ คบบไฟยังสามารถใช้ป้องกันผึ้งไม่ให้ต่อยได้ อีกประการหนึ่งด้วย นายโกวิท หมีกศรี ปราชญ์ด้านผึ้ง ได้ให้ข้อมูลการทำคบบไฟไล่ ผึ้งว่า อุกรณ์สำหรับทำคบบไฟ สามารถหา ได้ทั่วไปในพื้นที่ชุมชน ประกอบด้วย 1. กิ่ง ยูคาลิปตัสที่มีใบสด 1 กำใหญ่ 2. ต้นสาบ เสื่อแห้ง 3. ก้านใบ หรือเชือกกล้วยแห้ง 4. เกลววัลย์สด

วิธีการทำ

ขั้นตอนแรก นำต้นสาบเสื่อแห้ง สำหรับ เป็นเชื้อจุดไฟ ประมาณ 1 กำใหญ่ นำไป

วางตรงกลางกิ่งยูคาลิปตัสพร้อมด้วยใบสด ประมาณ 1 กำใหญ่ จากนั้นห่อต้นสาบเสื่อ แห้งให้รอบด้วยกิ่งและใบยูคาลิปตัสสด มัดด้วยเชือกกล้วยแห้ง จากนั้นใช้เกลววัลย์ สดมัดหัวและท้ายของคบบไฟเพื่อเป็นสาย สะพาย สาเหตุที่ใช้ใบไม้สดหุ้มไว้ด้านนอก เพื่อทำให้เกิดควัน และเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเปลวไฟ

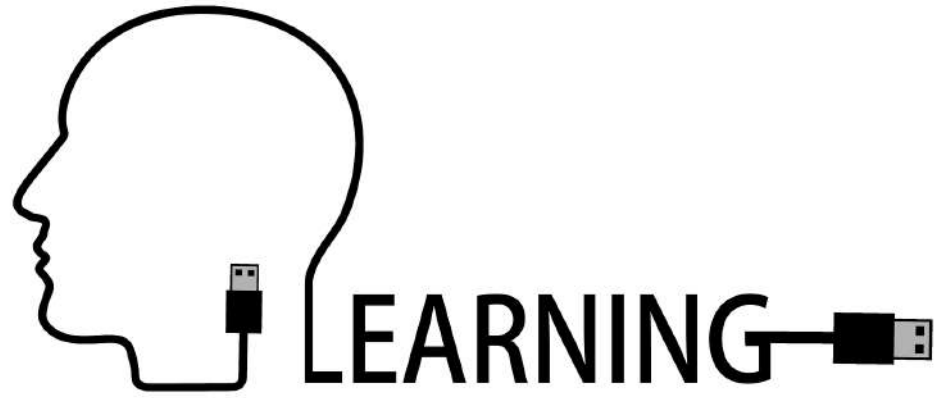
ส่วนอุปกรณ์สำหรับขึ้นตีผึ้ง ในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 5 ซึ่งเป็นวันประกอบพิธีบวงสรวง และขออนุญาตเจ้าพ่อบุญมาเพื่อขึ้นตีเอา น้ำผึ้ง ภายหลังจากร่วมในพิธีบวงสรวง เจ้าพ่อบุญมาแล้ว นอกจากเตรียมร่างกาย ให้พร้อม คือ พักผ่อนอย่างเพียงพอ ไม่ดื่มแอลกอฮอล์ เป็นต้น แล้วจะต้อง เตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ ดังนี้ 1. สวมเสื้อและ กางเกงหนา 2 ชั้น 2. หมวกโม่ 3. ไฟคาด ศีรษะ 4. ถุงมือ 5. รองเท้าบูท 6. คบบไฟ

7. ถุงสะพายสำหรับใส่อุปกรณ์ เช่น มีด สำหรับตัดรวงผึ้ง เชือกสำหรับหย่อนถัง ใส่น้ำผึ้งลงมาจากต้นไทร น้ำต้ม เครื่อง ต้มบำรุงกำลัง หรือกาแพกระป๋อง เป็นต้น อุปกรณ์ต่าง ๆ จะต้องเตรียมให้พร้อม และ เพียงพอ เนื่องจาก เมื่อขึ้นไปบนต้นไทร แล้ว ปราชญ์ตีผึ้งจะไม่ลงมาอีก จนกว่าจะ ได้น้ำผึ้งเพียงพอ ร่างกายอ่อนเพลีย หรือมีความผิดปกติทางด้านร่างกาย

สำหรับระยะเวลาการขึ้นตีผึ้งในวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 5 นั้น ตามปกติจะใช้เวลา ไม่เกิน 3 วัน แต่ละวันใช้เวลาตีเอาน้ำ ผึ้งบนต้นไทร ประมาณ 7-8 ชั่วโมง คือ ตั้งแต่เวลา 20.00 น. จนถึงเวลา 03.00 - 04.00 น. โดยประมาณ

ปราชญ์ด้านผึ้งแสดงวิธีทำคบบไฟไล่ผึ้ง

E-Learning & LMS

ห้องเรียนในยุคโควิด

การระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ในประเทศไทยช่วงต้นปี พ.ศ. 2563 ส่งผลกระทบต่อการทำงาน ชีวิตในหลาย ๆ ด้าน การดำเนินชีวิตประจำวันเปลี่ยนไปจากเดิมตามแนวทาง “นิว นอร์มอล” (New Normal) แต่ในวิกฤตก็ได้เปิดโอกาสให้คนไทยใช้เทคโนโลยีเพิ่มมากขึ้น

เทคโนโลยีเป็นตัวช่วยที่สำคัญในวิกฤตครั้งนี้ เพราะสามารถตอบสนองพฤติกรรมการใช้ชีวิตแบบนิว นอร์มอล โดยเฉพาะในด้านการศึกษาที่ต้องอาศัยการจัดการเรียนรู้ผ่านระบบ E-learning ส่งผลให้มีการใช้งานเป็นจำนวนมากเพิ่มขึ้นหลายเท่าตัว แม้จะมีการพัฒนาและนำระบบ E-learning มาใช้ในการจัดการเรียนรู้นานหลายทศวรรษ แต่ยังคงมีการใช้งานอย่างจำกัดเฉพาะในสาขาด้านคอมพิวเตอร์และสาขาที่เกี่ยวข้อง E-Learning ย่อจาก E (Electronic) และ

(learning) หมายถึง การศึกษาเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งผู้สอนสามารถออกแบบและจัดเตรียมเนื้อหาบทเรียนให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าอย่างอิสระ สามารถเรียนได้ทุกที่ทุกเวลา สอดคล้องกับแนวทางการป้องกันโรค

ภาคการศึกษาที่ผ่านมา เราได้จัดการเรียนการสอนผ่านระบบ LMS ซึ่งย่อมาจาก e-Learning Management System ซึ่งมีองค์ประกอบสำคัญ คือ 1) ใช้เป็นระบบบริหารการเรียน กล่าวคือใช้เป็นช่องทางในการติดต่อสื่อสารแทนการเข้าชั้นเรียนเพื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยสามารถดำเนินการจำลองชั้นเรียนได้ทุกกระบวนการ ตั้งแต่การบรรยาย กิจกรรม และการวัดผล ประเมินผลการเรียนรู้ 2) ใช้เป็นพื้นที่นำเสนอเนื้อหารายวิชา กล่าวคือ การนำข้อมูลเนื้อหาวิชาในรูปแบบต่าง ๆ ที่ผู้สอนได้ผลิตขึ้น หรือการเชื่อมโยงมาจากแหล่ง

ต่าง ๆ รวมไว้เพื่อให้ผู้เรียนเข้าถึงเนื้อหา และสามารถค้นคว้าได้อย่างอิสระ 3) ใช้ติดต่อสื่อสาร สอบถาม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นได้อย่างหลากหลาย ทั้งออนไลน์และออฟไลน์ และ 4) ใช้ในการสอบ/ วัดผลการเรียน (Evaluation) ซึ่งสามารถดำเนินการทดสอบโดยการกำหนดเวลาในการทดสอบ การสลับคำถาม คำตอบ

แม้จะมีปัญหาอยู่บ้างในการจัดการเรียนรู้นับระบบ e-Learning แต่ก็ยังเป็นประโยชน์ไม่น้อย แม้แนวโน้มเราจะสามารถเอาชนะโรคนี้ได้ แต่ก็เชื่อว่าเราจะไม่มีความเสี่ยงในโรคใหม่ ๆ หรือหากไม่เกิดขึ้นอีก อย่างน้อยเราก็มีช่องทางเสริมการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน เมื่อโอกาสในการใช้เทคโนโลยีเกิดขึ้นแล้วเราควรที่จะได้ใช้ e-Learning ในการจัดการศึกษาควบคู่กับการจัดการเรียนรู้อื่นๆ

“ครูพี่สเมิร์ท”

ภูริทัต สุวรรณกิจ

นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ชั้นปีที่ 5

เมื่อนึกถึงการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู หรือที่เราเรียกติดปากกันว่า “ฝึกสอน” ที่ไร ยิ่งตื่นเต้นทุกที ยิ่งใกล้วันที่ต้องมาปฏิบัติงานในโรงเรียนจริง ๆ แล้วยิ่งตื่นเต้นเข้าไปอีก ข้าพเจ้าจัดเตรียมทุกอย่างเท่าที่พอนึกออก ทั้งเตรียมอุปกรณ์ที่จะใช้บนโต๊ะทำงาน อุปกรณ์การสอน อุปกรณ์อื่น ๆ ที่คาดว่าจะใช้ในโรงเรียน แต่แล้วไวรัสโคโรนาก็เข้ามาระบาดในประเทศไทย

ในตอนนี้ข้าพเจ้าได้ติดต่อยื่นหนังสือไว้กับโรงเรียนที่จะฝึกสอนเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าจึงเปรียบเสมือนบุคลากรคนหนึ่งโรงเรียน ต้องเตรียมพร้อมรับมือกับคำสั่งการทำงานที่มีความเปลี่ยนแปลงทุกวินาทีในสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น ทั้งเตรียมพร้อมกับการสอน “ออนไซต์ ออนไลน์ และออนแอร์” ตามนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.)

คุณครู “ยุคโควิด”

จนในปลายเดือนมิถุนายน ได้มีคำสั่งให้นักเรียนสลับกันมาเรียน เป็นสัปดาห์เลขที่คู่ และสัปดาห์เลขที่คี่ หรือนักเรียนคนใดอยากมาเรียนในสัปดาห์ที่ไม่ใช่เลขที่ของตนเองก็สามารถมาเรียนได้ คนที่อยู่ที่บ้านให้เรียนออนไลน์ และออนไลน์คนที่มาเรียนออนไลน์นั้น ก็ต้องรักษากฎที่ตั้งไว้ ทั้งรักษาระยะห่าง ใส่หน้ากากอนามัย ใช้เจลล้างมือ กฎระเบียบที่ตั้งไว้ดูเหมือนจะง่าย แต่นักเรียนก็ปฏิบัติตามบ้างไม่ปฏิบัติตามบ้าง ข้าพเจ้าในฐานะครูผู้สอนจึงต้องคอยกำชับอยู่เสมอ เพื่อความปลอดภัย และฝึกระเบียบวินัยให้นักเรียนเรียนรู้ที่จะอยู่ในสังคม

เทคโนโลยีก็เป็นอีกหนึ่งในทางออกของมาตรการรักษาความปลอดภัย ข้าพเจ้าจึงเลือกใช้เทคโนโลยีที่นักเรียนและครูสามารถเข้าถึงได้อยู่แล้วในยุคปัจจุบัน ให้เข้ามา

บทบาทในการเรียนการสอน เช่น ให้แบบฝึกหัดต่าง ๆ แบบคุณครูยุคโควิด ในช่วงแรกข้าพเจ้าให้งานที่ส่งคำตอบแบบออนไลน์ นอกจากช่วยป้องกันการติดต่อของโรคจากการสัมผัสแล้วยังลดการใช้กระดาษอีกด้วย แต่ข้อเสียก็คือการตรวจงานที่ยากต่อการตรวจ และให้คำแนะนำในการทำงานครั้งถัดไป อีกทั้งคำตอบของนักเรียนที่คัดลอกมาโดยไม่ได้พิจารณาว่าเป็นคำตอบที่มีความเกี่ยวข้องกับคำถาม หรือถูกผิดอย่างไร ข้าพเจ้าจึงแก้ปัญหาให้งานออนไลน์เพิ่มเติม แต่เปลี่ยนเป็นให้ทำลงในสมุดและส่งในสัปดาห์ที่ตนเองมาเรียนแทน เพราะมีนักเรียนบางคนอ้างกับผู้ปกครองว่ามาส่งงาน พอส่งเสร็จก็ออกนอกโรงเรียนไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ทั้งที่โรงเรียนไม่มีนโยบายให้นักเรียนกลับระหว่างวัน การให้แบบฝึกหัดเช่นนี้นอกจากแก้ปัญหาการเรียนไม่ส่งงาน เพราะอ้างว่าไม่ได้ใบงานแล้ว ยังช่วยให้

นักเรียนที่เรียนออนไลน์ที่บ้านได้ความรู้และฝึกฝนตนเองพร้อมกับเพื่อน เท่าทันเพื่อน และลดความสับสนและซับซ้อนในเนื้อหาที่จะต้องสอนซ้ำของผู้สอนอีกด้วย

การใช้เทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทร่วมกับการเรียนการสอนจึงมีทั้งข้อดีและข้อเสียอยู่ที่ว่าเราจะใช้ไปในทิศทางไหนหรือจะควบคุมได้ดีเพียงใด ให้เหมาะกับการเป็นครูในยุคปัจจุบันที่ต้องปรับตัวให้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ยังมีเรื่องราวอีกมากมายที่หากอยู่ในสถานการณ์ปกติคุณครูหลายคนก็อาจจะได้สัมผัสเหตุการณ์เหล่านั้น หากมีโอกาสที่จะเล่าอีกครั้ง ข้าพเจ้าคงยินดีมากที่ได้แบ่งปันเรื่องราวเหล่านั้นให้ทุกคนได้รับรู้เหมือนกับสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พบในการทดลองเป็นคุณครู “ยุคโควิด”

“ใจอี”

ชนิกานต์ แสงพล

นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ชั้นปีที่ 5

เมื่ออย่างเข้าสู่การเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 5 ของนักศึกษาครุศาสตรบัณฑิต หรือ “นักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู” ก่อเกิดคำถามทั้งจากตนเองและคนรอบข้างว่า “จะไปฝึกสอนที่โรงเรียนประถมหรือมัธยม” ซึ่งคำตอบที่ได้จากการทบทวน ขบคิดกับตนเองนั้น ก็ทำให้ได้คำตอบที่ว่า “จะไปฝึกสอนโรงเรียนประถมหรือมัธยมก็ได้ เพราะทุกที่ล้วนจะเป็นประสบการณ์และสถานที่บ่มเพาะความเป็นครูในตัวเรา ให้ก้าวสู่ความเป็นครูต่อไป” และโรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคม เป็นหนึ่งในโรงเรียนตัวเลือกของคำตอบนี้ ซึ่งผม

การฝึกปฏิบัติงานในสถานศึกษา : “หนทางสู่ “ชีวิตความเป็นครู”

อยากจะเลือกใช้เวลา 1 ปี ในการ เก็บเกี่ยวประสบการณ์ ตักตวงความรู้ในสถานที่ที่เปรียบดั่งบ้านหลังที่สองของตนเอง

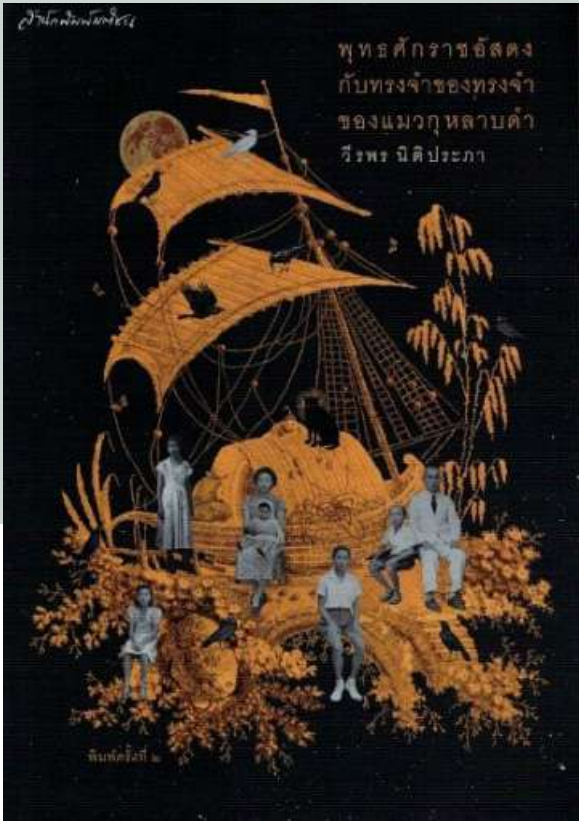
ชีวิตในรั้วโรงเรียน ทุกคนต่างปฏิบัติต่อเราเป็นเหมือนครูคนหนึ่ง ในโรงเรียน ซึ่งตัวเราต้องเปลี่ยนสถานะและบทบาทจาก “ผู้เรียน” กลายมาเป็น “ผู้สอน” จาก “ลูกศิษย์” กลายมาเป็น “เพื่อนร่วมงาน” โดยการเข้ามาอยู่ที่นี้เราต้องปรับตัวในการอยู่ร่วมกับคุณครู ผู้เป็นเพื่อนร่วมงาน และเป็นผู้ที่คอยชี้แนะแนวทางการปฏิบัติตนและการปฏิบัติงานในโรงเรียนให้แก่เรา และการอยู่ร่วมกับนักเรียนที่เราจะคอยอบรม ดูแล สั่งสอนวิชาความรู้และวิชาชีวิตให้กับพวกเขาให้

เติบโตกลายเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต ผมได้รับมอบหมายให้สอนนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในครั้งแรกที่ได้พบปะนักเรียน ความรู้สึกต่าง ๆ โถมเข้ามา ทั้งตื่นเต้นที่จะได้สอน ทั้งประหม่าที่จะต้องนำความรู้ ทฤษฎีมาปรับใช้จริงในห้องเรียน ที่มีนักเรียนจริง ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้ต่างจากตอนรับบทบาทเป็นผู้เรียนในร่วมมหาวิทยาลัยอย่างสิ้นเชิง อย่างไรก็ตาม ผมรู้สึกดีใจที่นักเรียนทุกคนต่างเรียกเราว่า “ครู” ให้ความเคารพและปฏิบัติต่อเราเหมือนกับครูประจำการทุกประการ

นอกจากหน้าที่การสอนแล้ว... นักศึกษาฝึกประสบการณ์ยังต้องเก็บชั่วโมงในการทำงานฝ่ายต่าง ๆ ภายใน

โรงเรียนตามที่ได้รับผิดชอบ และยังต้องเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น รวมถึงการเข้าร่วมกิจกรรมกับชุมชนอีกด้วย ซึ่งผมก็ยินดีและเต็มใจอย่างยิ่งที่ได้ทำหน้าที่เหล่านี้

สำหรับผม...การเป็นนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู ชั้นปีสุดท้ายมิใช่จุดหมายท้ายสุดของการเป็นนักศึกษาครูไทยที่หลักสูตรได้บ่มเพาะเรามา 5 ปีเต็ม แต่เป็นจุดเริ่มต้นของเส้นทาง “ชีวิตความเป็นครู” ที่ไม่อาจรู้ได้ว่าเส้นทางสายนี้จะยาวไกลเพียงใด..

สรรพสิ่งที่ฟื้นคืนและคืนสู่...อัสตง

บทวิจารณ์ “พุทธศักราชอัสตง
กับทรงจำของทรงจำของแมวกุหลาบดำ”

ศศิญากรณ์ อามาตย์
นักศึกษานานาชาติ ปีที่ 4

ผู้แต่ง วิรุฬห์ นิธิประภา
จำนวน 424 หน้า ราคา 340 บาท
ปีที่พิมพ์ 2561
พิมพ์ครั้งที่ 3
สำนักพิมพ์ มติชน

ทุกอย่าง เวลา ความรัก ชีวิต ความทรงจำ ประวัติศาสตร์ต่างฟื้นคืนขึ้น เมื่อเปิด **พุทธศักราชอัสตงกับทรงจำของทรงจำของแมวกุหลาบดำ** ออกอ่านนวนิยายแนวสัจนิยมมหัศจรรย์ที่ได้รับรางวัลซีไรต์เมื่อปี พ.ศ. 2561 เรื่องราวความเป็นไปในชีวิตของมนุษย์ ทั้งความสุข ความโศก ซึ่งได้รับการไล่เล้าอย่างละเมียดผ่านปลายปากกาของ **วิรุฬห์ นิธิประภา** นักเขียนผู้ถ่ายทอดความรู้สึก จินตภาพผ่านภาษาได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง โดยความทรงจำอันเลื่อนรางเก่าเก็บเข้าฟ้าเจ้าจะขอเล่าความทรงจำในเล่มนี้ผ่านเรื่องย่อพอสังเขป

ตง ชายชาวจีนถูกพ่อส่งมาช่วยกิจการร้านข้าวของลุงในพระนคร เมื่อลุงตายจาก ตงจึงได้รับช่วงบริหารกิจการ ต่อมาเขาตกลงปลงใจแต่งงานกับเสงี่ยม อยู่กินกันแต่ก็ไม่มีลูกไว้สืบสกุล ทั้งสองจึง

ไปรับเอาลูกของหญิงขายถ่านมาเลี้ยง และตั้งชื่อว่า **จงสว่าง** เสงี่ยมก็อดใจไม่ให้หญิงขายถ่านมาเจอจงสว่างกระทั่งหญิงผู้นั้นลาโลกไป ไม่นานนัก เสงี่ยมให้กำเนิดลูกชายชื่อ **จิตรไสว** ลูกสาวชื่อ **จรุงสิน เจริตศรี** และ **จรัสแสง**

หลายปีล่วงผ่านจงสว่างทำหน้าที่บริหารกิจการครอบครัวจรุงเรื่อง ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าตนไม่ใช่ลูกแท้ ๆ และได้พบรักกับ **ยี่สุน** ลูกสาวของ **ชินแสคอง** แต่เสงี่ยมกลับจัดแจงให้จิตรไสวแต่งงานกับ **ยี่สุน** จงสว่างเสียใจหนักจึงหนีหายไปไม่เอาสมบัติติดตัว ก่อนแต่งงาน **ยี่สุน** ออกตามหาเขาจนพบ ทั้งสองร่วมรักจนมี **ระริน** แต่งจงสว่างไม่รับรู้สิ่งใดแล้ว เขาเดินลงทะเลจบชีวิตด้วยเจ็บปวด **จรุงสิน** ได้เป็นครูสอนหนังสือแต่งงานกับครูสอนภาษาจีน ทั้งสองมีลูกด้วยกันแต่ด้วยจิตใจอันเปราะบางเธอทิ้งลูกลงแม่น้ำ แล้วท้ายที่สุด

จรุงสินก็จากโลกไปด้วยวัยเพียง 35 ปี เจริตศรีเรียนตัดผ้า เธอพบรักและผิตหวังถึงสองหน ในตอนท้ายเธอจึงมาเลี้ยงระรินทร์ และระรินช่วยจรัสแสง ทางจรัสแสงน้องสุดท้องผู้เก่งไวโอลินทั้งร้องเพลง เธอมีลูกชื่อ **ระพินทร์** แต่ต้องยกให้เป็นลูกบุญธรรมของจิตรไสว ต่อมาเธอพบรักใหม่แต่งงานกับทหารจีโอตาน้ำข้าว แต่อยู่กินกันไปก็มีเหตุให้ต้องหย่าร้างกัน ความคับแค้นของทหารหนุ่มหวนกลับมาฆ่าเธอและเจริญตศรีให้ตายตกไปตามกัน ส่วนจิตรไสวหลังจากรอดตายคราวเป็นทหารบก เขาก็กลับมาบริหารกิจการครอบครัวช่วยจงสว่าง แต่ชีวิตกลับผกผันหลังแต่งงานกับหญิงผู้เป็นที่รักของพี่ชาย เพราะเขาติดการพนันทั้งถูก **อติสรารัก** แรกและรุ่นพี่หักหลัง กิจการที่เคयरุงเรื่องพังทลายลงหมด เขาตามฆ่าสองคนที่หักหลังและขับรถลงน้ำ เลือกดับลมหายใจไปพร้อมกับ **ยี่สุน** เมื่อตงทราบข่าวจิตรไสว ความล้มเหลว

“

**ไม่ใช่ใครที่โหด แต่เป็นดาวดวงตัวเองที่เป็นคนพาเปิด
กระตวงดาวดับอัสดงพวกนั้น ข้ามมหาสมุทรมาสู่
ครอบครัวเขา ความที่เป็นคนพูดน้อย ไม่ชอบเล่า จึงไม่มี
ใครค่อยรู้ภูมิหลังของเขามากนัก** (หน้า 21)

”

ความเสียใจก็นำพาให้เขาฆ่าตัวตาย เสียใจ
เองแก่ตัวลงความจำก็พร่าเลือน และ
สุดท้ายชีวิตเธอจบลงอย่างอนาถโดยถูก
อิกาจิกทิ้งจนสิ้นลม

จากเรื่องย่อ **พุทธศักราชอัสดงกับทรงจำ
ของทรงจำของแมวกุหลาบดำ** ข้างต้น
การตั้งชื่อเรื่องก็นับว่าสอดคล้องกับเนื้อหาข้าง
ใน ส่องถึงความอัสดงของทุกสรรพสิ่ง ทั้ง
ชีวิต เวลา ความทรงจำ ผู้เขียนตั้งชื่อขึ้นต้น
ว่า พุทธศักราชอัสดง ชื่อเรื่องสื่อให้เห็นว่า
เป็นปีพุทธศักราชที่มอดดับ อัสดงเฉกเช่น
ชีวิตของคนในครอบครัวตั้ง

ด้วยเนื้อหาที่เขียนถึงก็พอจะคาดเดา
ได้ว่าเหตุการณ์ในเรื่อง เกิดขึ้นหลังการ
เปลี่ยนแปลงการปกครองนั่นเอง ทรงจำ
ของทรงจำของแมวกุหลาบดำ วลีนี้สื่อความ
ทรงจำอันแสนเลือนราง เป็นความทรงจำ
ที่ซ้อนทับกันอีกทีหนึ่งโดยเจ้าของทรงจำก็
คือแมวกุหลาบดำ ตามทัศนะของข้าพเจ้า
คิดเห็นว่า แมวไม่อาจถ่ายทอดความทรงจำ
ที่มานี้ได้หมด แต่ด้วยวีรพรเขียนความจริง
ขนานคู่ไปกับความเหนือจริง จึงเป็นเสน่ห์
ของการเขียนแบบสังขนิยมมหัศจรรย์อย่าง
สมบูรณ์ นอกจากชื่อเรื่องที่แฝงซ่อนความ
หมาย เตชะตาชวนให้หยิบขึ้นมาอ่าน วีรพร
ยังตั้งชื่อบทแต่ละบทให้สอดคล้องสื่อรับกับ
เนื้อหาได้เป็นอย่างดี เช่น ตอนลูกอิจฉา เนื้อ
ในกล่าวถึงตงและเสงี่ยมเมื่อรับจางสว่างมา
เลี้ยง ลูกในไส้ก็คลานตามกันออกมา เหมือน
กับลูกอิจฉาที่กลัวพ่อแม่ป็นรักให้ลูกคนอื่น

ตอนพุทธศักราชอัสดง ก็กล่าวถึงการฆ่าลูก
แท้ ๆ ของจางจิงด้วยการปล่อยลูกลงแม่น้ำ
นับเป็นเหตุการณ์ที่โหดร้าย มีดบาดไป
พร้อม ๆ กับพุทธศักราชนั้น

อีกงานเขียนหนึ่งของวีรพร **ไส้เดือนตาบอด
ในเขวงกต** เป็นเล่มแรกข้าพเจ้าหยิบมา
อ่านเมื่อครั้งยังอยู่ปี 1 เพราะชื่อเรื่องเตะตา
ต้องใจเช่นกัน ดั่งนั้นปฏิเสธไม่ได้เลยว่า
การตั้งชื่อนี้สื่ออย่างมีเอกลักษณ์ของวีรพร
ข้างต้นดังผู้อ่านให้หยิบขึ้นมาเปิด รังผู้อ่าน
ด้วยภาษาสุดสละสลวยและวางลงเมื่ออ่าน
จนจบเล่ม

ทุกชีวิตในครอบครัวของตงฟื้นตื่นเมื่อลิ้มตา
ดูโลก เต็บโต รุ่งโรจน์แล้วผกผันมาอัสดง
ตัวละครในเรื่องโดดเด่นมีเอกลักษณ์ วีรพร
วัดปากกาสร้างสรรค์สร้างตัวละครทุกตัวอย่าง
ละเอียดละไม สร้างตัวละครหนึ่งส่งผลต่อ
ตัวละครหนึ่งเกี่ยวร้อยกันไป ทั้งตัวละคร
หลักและรองต่างมีรายละเอียด ซึ่งวีรพร
ปฏิภูมิหลัง สร้างบุคลิกได้สมจริง และเหนือ
จริงผสมผสานกันอย่างลงตัว

ตง ชายผู้มีลักษณะเงียบขรึม ร่างกายเต็ม
ไปด้วยเม็ดกระพริยต่างทั่วร่างกาย “ไม่ใช่
ใครที่โหด แต่เป็นดาวดวงตัวเองที่เป็นคน
พาเม็ดกระตวงดาวดับอัสดงพวกนั้น ข้าม
มหาสมุทรมาสู่ครอบครัวเขา ความที่เป็น
คนพูดน้อย ไม่ชอบเล่า จึงไม่มีใครค่อยรู้
ภูมิหลังของเขามากนัก” (วีรพร, 2561:
21) นับว่าตัวละครตงเป็นตัวแทนความ

รู้สึกของคนที่ไม่จากแผ่นดินแม่มาอาศัย
แผ่นดินอื่น ซึ่งระลึกความรู้สึกตนเสมอว่าเป็น
เพียงกาฝาก จากข้อความ “แต่ดาวดวงตง
ผู้เสียเพื่อนถึงสามคนไปในซากปรักพังกลับ
เชื่อทฤษฎีอื่น ว่าเป็นเพราะฝรั่งสัมพันธ์มิตร
รู้ว่าบริเวณนั้นไม่ใช่ถิ่นฐานคนไทย แต่เป็นที่
ทำมาค้าขายของชาวต่างชาติซึ่งเข้ามาอาศัย
แผ่นดินทำกิน จะล้มตายเสียหายแค่ไหนก็
ไม่เป็นที่เดือดเนื้อหมางใจกับรัฐบาลไทยซึ่ง
ไม่ใช่คู่กรณีโดยตรง ทั้งยังมีผลพลอยได้...
ได้ตัดเสียบ้างฝ่ายอีกชะไปในตัว เหมือนผัก
ปลาไร้ค่า...นั่นอย่างไรราคาของพวกกาฝาก
ที่มาอาศัยเกาะกินแผ่นดินของคนอื่น”
(วีรพร, 2561: 93) นอกจากความรู้สึกน้อย
เนื้อต่ำใจแกมประชดประชันของตงที่ปรากฏ
ในข้อความข้างต้น ยังเห็นสิ่งที่รัฐบาลไทย
สมัยนั้นกระทำต่อชาวจีน คือไม่ไยดี ไม่ให้
ค่า จะเป็นหรือตายก็มีค่าเท่ากัน สิ่งที่จะสะท้อน
ออกมา็นี่ถือเป็นสิ่งแทนความรู้สึกของคนจีน
หากินต่างแดนที่ไม่มีใครไยดี

ตงพยายามปูทางเพื่อนำครอบครัวกลับ
ไปบ้านเกิด ชีวิตของตงรุ่งเรืองจนฝันที่
คิดใกล้จะเป็นจริง แต่ก็ต้องมาดับวูบลง
เมื่อรู้ว่า เงินที่ส่งให้แม่นั้นไม่เคยถึงมือแม่
ซ้ำร้ายแม่ยังถูกกระแสน้ำพัดพาให้จางเขา
ไปตลอดกาลเพราะน้ำมือของผู้นำเงินใน
ตอนนั้น ประเด็นเรื่องคนรัก ตงเคยมีรักแรก
ก่อนจะมาตกลงปลงใจกับเสงี่ยม และยังมี
ผิงมุยสาวจีนชาวนาที่ตงรับมาเป็นเมียอีก
คน บมพฤติกรรมกรรมมีบ้านที่สองของตงกับ
ผิงมุย จึงเป็นจุดเชื่อมร้อยส่งผลต่อตัวละคร

“

เขาอาจเป็นเด็กยังไม่เกิดมาและไม่มีวันจะโตเกิด...ที่มีอยู่แต่ในคิด
 คำนิ่งอึ้งว่างของเด็กผู้หญิงซึ่งไม่มีโอกาสโตเติบโตขึ้นเป็นแม่
 พอ ๆ กับที่อาจเป็นแค่หนึ่งในเรื่องเล่ามหัศจรรย์ของหญิง
 ใจดี...ที่ไม่มีโอกาสมีชีวิตอยู่จนพบกับหัวใจที่พลนกับเนื้อตัวอัน
 ลายเหมือนกลีบดอกพุดตาน (หน้า 419-420)

”

เสงี่ยม เขามีลูกกับผิงมู่และตั้งชื่อว่า ฮง
 ตงวางรากฐานส่งเงินกลับไปให้ผิงมู่กว่านซื้อ
 ที่ เพื่อจะได้นำครอบครัวที่เมืองไทยย้ายไปอยู่
 จีน แต่สุดท้ายชีวิตผิงมู่กับลูกก็อึดจน ความ
 บอบช้ำนี้ถูกสลักลงในทรงจำของตง ความ
 เจ็บปวดซ้ำแล้วซ้ำเล่าจากการอึดของแม่
 ผิงมู่ และจิตรไสว ความรู้สึก ความทรงจำ
 และทุกสิ่งอึดลงลงในใจของตงก่อน จนใน
 ที่สุดตงก็เลือกทางอึดด้วยมือของตัวเอง
 จมลงในน้ำ...ก่อนแข็งเยะเยือกเป็นก้อนน้ำแข็ง
 ไปพร้อมกับความทรงจำในกันบั้งของหัวใจ

จุดนี้ถือว่าวีรพรสร้างตัวละครได้อย่างสมจริง
 ที่ขีดเขียนให้ชีวิตของตงไม่ราบรื่น ซึ่งเป็นปกติ
 ของชีวิตมนุษย์ ทว่ามีความเหนือจริงเรื่อง
 การตาย กล่าวคือกรรมควันตัวเองเพื่อก้าว
 ล่วงสู่ยมโลก เป็นวิธีที่หลายคนใช้และสำเร็จ
 เสมอ แต่กลายเป็นว่าตงฟื้นคืนขึ้นอีกแล้วไป
 แข็งตายในโรงน้ำแข็ง คุณจะมีความบังเอิญ
 ที่ประจวบเหมาะจนเกินไปแม้ว่าตงจะปรากฏ
 อยู่ตลอดทั้งเรื่อง แต่ก็ไม่เห็นพัฒนาการด้าน
 อารมณ์เท่าใดนัก อาจด้วยเป็นคนเจียบขริม
 ดีใจหรือเสียใจก็ไม่ได้แสดงออกมาเด่นชัด
 ดังนั้นตัวละครตงสมจริงและเป็นตัวละครน้อย
 ลักษณะ

ด้านตัวละคร เสงี่ยม ภรรยาของตงเป็นภาพ
 แทนของคนในสังคมที่สร้างภาพอันสวยงาม
 เพื่อต้องการเอาชนะ แต่การเอาชนะของ
 เธอมาเหตุก็มาจากตง ด้วยว่าตงมีเมียอีกคน
 ทำให้เธอฝึกปรี๊ดฝีมือทำอาหาร ฝึกฟังเพลง
 เพื่อให้ทุกอย่างเหนือกว่าเมียน้อย สิ่งหนึ่งที่
 เหนือจริงและปรากฏในตัวตงเสงี่ยม คือ

ความเชื่อที่ว่าปากคอเราะร้ายของเสงี่ยมนั้น
 ถูกถ่ายทอดส่งผ่านมาทางรหัสพันธุกรรม
 แต่ข้าพเจ้ามองว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ของเด็ก
 ล้วนมาจากต้นแบบ เสงี่ยมแม่พูดน้อยแต่
 คราวได้เอ่ยวาจาfruสวาท ก็ทำให้คนฟังนั้น
 ราวลึกลับจากตอน เจ็ดหมาเบือ ซึ่งเสงี่ยมตั้ง
 ฉายานี้ให้เจริตศรีนั่นเอง ลักษณะวาจาของ
 เสงี่ยมก็เลียนมาจากยาย “ยายก็ร้องทัก
 ทั้ง ๆ ยังนอนหลับตา เอ้ามาแล้วรีอี่เหย่ม อีห้า
 อีเหยีย อีหอย อีดอกทอง” (วีรพร, 2561: 189)
 เมื่อเสงี่ยมเป็นแม่คน วาจาบาดคมส่งผ่านสู่
 ลูก ๆ เห็นได้จากจรงสิน เจริตศรีใช้คำพูดเป่าหู
 คนในบ้านให้เกลียดจางสว่าง จิตรไสวที่ใช้คำ
 พูดเสียดแทงจางสว่าง จนทำให้ความสัมพันธ์
 ของพี่น้องต่างสายเลือดแตกหัก และวาจาของ
 เธอที่ใช้แข่งชกพวกอีกานั้นแหละที่น่าพาชีวิต
 เสงี่ยมอึดลงอย่างอนาถ อีการร่วมฝูงจิงที่
 ร่างซราด้วยปากของพวกมันจนแหลกลาญ...

จางสว่าง จรงสิน เจริตศรี จิตรไสว และจรัสแสง ทั้ง 5 ชีวิตอึดลงใน ธารน้ำ

ความน้อยเนื้อต่ำใจของจางสว่างถูกเก็บงำ
 เจียบเยิบไม่มีใครล่วงรู้ เขาฟื้นคืนได้ชีวิต
 ใหม่เมื่อมาเป็นลูกบุญธรรมของครอบครัวตั้ง
 ชีวิตดำเนินราบเรียบจนกระทั่งหักเหเพราะ
 ถูกพรากจากคนรัก มีความหวังจะครองรักกับ
 ยี่สุน ความหวังนั้นฟื้นคืนแต่ก็อึดลงในตอน
 ท้าย จางสว่างเป็นภาพแทนของผู้ที่ปิดทอง
 หลังพระอย่างแท้จริง ออกตามหาจิตรไสว
 ในสงครามจนตนหุดับ ช่วยเหลือติดตามชาว
 คนรักของเจริญศรี ทุ่มเททำงานหนักทั้งที่รู้ว่า

สมบัติทั้งหมดไม่ใช่ของตน จนท้ายที่สุดเขา
 เลือกอึดลงลงในทะเลกว้าง

จรงสินให้กำเนิดลูกน้อยชื่ออาจง โรคซึมเศร้า
 กัดกินจนสมองทำงานผิดปกติ เธอหย่อนอา
 จงให้หลับไหลลงในเปลแห่งสายน้ำ ในวัย 35
 จรงสินก็อึดลงลงจมน้ำในเือง

เจริญศรีหญิงสาวสวยบาด เธอผิดหวังกับรัก
 ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความรักฟื้นคืนเมื่อครั้งยังสาว
 แต่ก็ดับอึดลงเมื่อชายผู้นั้นมีเจ้าของอยู่ก่อน
 แล้ว ความรักฟื้นคืนอีกเป็นคนที่สอง คราว
 นี้อึดลงอย่างซ้ำซ้ำทว่าเจ็บปวด เธอกลายเป็น
 เป็นขี้ข้าวรับใช้แม่สามี จนสุดท้ายเธออึดลงได้
 สวยงามแต่ก็เจ็บปวดกว่าใครอื่น “นอนลอย
 นิ่งมองฟ้าอยู่ในบ่อ แขนงออกจากตัวเล็ก
 น้อยราวกับใบยิบิน จะ และนอกจากรอย
 แผลตรงเหนือคิ้วนั้น ยายก็สวยมาก ใส่ชุดผ้า
 ไหมแค่เข้าสี่ศรีม่อนหวานยังสามมีลิปติกสี
 ส้มจางกับย้อมเลื่องรางบนริมฝีปาก กับกำลัง
 หลับ...ฝัน ทามกลางกลีบร่วงพร่างสีชมพูของ
 ดันยี่สุน” (วีรพร, 2561: 417)

จิตรไสว ชีวิตที่ฟื้นคืนหลังรอดพ้นจากความ
 ตายมาได้หวุดหวิด เขารุ่งโรจน์โลดแล่นไป
 ตามเส้นทางสายต่าง ๆ เสพสุขกับหญิงมาก
 หน้าหลายตา ความทรงจำถูกเติมเต็มสมหวัง
 กับรักแรกอย่างอดิสร่า ได้เงินเป็นกอบเป็น
 กำจากการพนัน แต่ความสุขสมหวังฟื้นคืน
 ได้เพียงชั่วคราว เขาก็หนีความอึดลงให้แก่
 อดิสร่าและอาเภาผู้เป็นรุ่นพี่ที่เคยเคารพด้วย
 กระสุนปืน พายี่สุนและตัวเขาเองขับรถอึดลง
 ลงแม่น้ำ

จรัสแสงกับชีวิตที่จวนจะอัสตงหลังถูกพรากจากคนรัก แต่ที่พื้นดินขึ้นได้ราวกับปาฏิหาริย์ ใช้ชีวิตหมุนวนอยู่กับสิ่งที่เธอรักนั่นก็คือการร้องเพลง แต่จุดจบก็ไม่ต่างกันเมื่อชีวิตของเธอบลลงเพราะน้ำมือของอดีตสามี เขาคดเธอลงในน้ำที่หน้าบัว และเธอก็อัสตงไปพร้อมกับน้ำโคลนขุ่น

นอกจากชีวิต ความหวัง ความรัก เวลาของครอบครัวตั้งที่พื้นดินและอัสตงลงไปนั้น ประวัติศาสตร์ชาติ ประวัติศาสตร์โลกก็พื้นดินขึ้นเช่นกัน หลังจากที่หลับไหลกลายเป็นความทรงจำที่นับวันใกล้เลือนหาย วีรพรผูกโยงเรื่องราวในอดีตกับความเป็นไปของตัวละคร การจลาจลน้อยใหญ่ เกิดกบฏวังหลวง กบฏแมนฮัตตันซึ่งเป็นจุดเชื่อมโยงกับตัวละครจิตรไสว กล่าวถึงบุคคลสำคัญซึ่งมีตัวตนอยู่ในประวัติศาสตร์ เช่น จอมพลป. พิบูลสงคราม จอมพลถนอม กิตติขจร ปรีดี พนมยงค์ แนบเนียนเสมือนจริงจนแทบแยกไม่ออก มีการกล่าวถึงเหตุการณ์ในอดีตวนเวียนอยู่หลายรอบ คล้ายกับว่าเป็นการย้ำเตือนเหตุการณ์เหล่านั้นไม่ให้ถูกลืมเลือน อาทิ เกิดรัฐประหารหลายครั้ง การลอบปลงพระชนม์รัชกาลที่แปด ดังข้อความ “กบฏก็รัฐประหาร นับครั้งไม่ถ้วน การลอบปลงพระชนม์รัชกาลที่แปดซึ่งมีดมนไปชั่วกาลจักรวาล” (วีรพร, 2561: 21) ประวัติศาสตร์ที่ถูกถม-ทับกลับพื้นดินขึ้นในหนังสือเล่มนี้ และอาจจะอัสตงลงไปอีก เพราะความจริงบางเรื่องก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะอยู่คงทนไปได้ตลอด กลายเป็นเพียงความทรงจำขาดวัน ไม่ปะติดปะต่อ และจางหายไป

เกือบทุกชีวิตในครอบครัวตั้ง ต่างพื้นดินและอัสตงลงในน้ำ นับเป็นสัญญามมหัศจรรย์ที่วีรพรสร้างความจริงคู่ขนานไปกับความเหนือจริง ความจริงที่ว่านั่นคือสัจธรรมที่ทุกสรรพสิ่งล้วนต้องมอดดับ แต่ความเหนือจริงคือการตายของคนในครอบครัว แม่ของตงก็ตายเพราะน้ำจากเขื่อนพัดจมหาย ตงตายในน้ำแข็งก้อนมหึมา จงสว่างเดินลงทะเล จิตรไสวขับรถลงแม่น้ำ เจริตศรีถูกฆ่าโยนลงบ่อ จรุงสินหัวคะมำลงโอง อัจจุรย์ลงในแม่น้ำ จรัสแสงก็ถูกกดหัวใต้น้ำโคลนขุ่น ยิ่งกว่าบังเอิญ ราวกับครอบครัวนี้ต้องมนตร์โดนคำสาปอย่างไรอย่างนั้น

สัญญามมหัศจรรย์ความเป็นจริงและความมหัศจรรย์เหนือจริงอีกหนึ่งอย่างที่โดดเด่น คือ การเล่าเรื่องผ่านตัวละครดาวและเจริญศรี ผ่านคำถามของดาว ผ่านการเล่าบอกเรื่องราวของยายศรี เล่าตัดสลับไปมาเหมือนจิ๊กซอร์ค่อยๆ ผุดพราย ทีละนิด ๆ จนเผยภาพเต็มในตอนท้าย ซึ่งตัวละครดาวกับเจริญศรีถูกเฉลยในตอนท้ายว่าไม่มีตัวตนอยู่อีกต่อไปแล้ว ดาวเป็นเพียงเด็กที่ยังไม่ทันลืมตาดูโลก ซึ่งยังอยู่ในท้องของระริน “เธออาจเป็นเด็กยังไม่เกิดมาและไม่มีวันจะได้เกิด...ที่มีอยู่แต่ในความคิดอันอ้างว้างของเด็กผู้หญิงซึ่งไม่มีโอกาสได้เติบโตขึ้นเป็นแม่ พอ ๆ กับที่อาจเป็นแค่หนึ่งในเรื่องเล่ามหัศจรรย์ของผู้หญิงใจดี...ที่ไม่มีโอกาสมีชีวิตอยู่จนผมทั้งหัวขาวโพลนกับเนื้อตัวย่นลายเหมือนกลีบดอกพุดตาน” (วีรพร, 2561: 419-420) ซึ่งข้อความนี้เป็นข้อสันนิษฐานที่ค่อนข้างมีน้ำหนักว่า ดาวไม่มีตัวตนอยู่จริง เช่นเดียวกับเจริญศรีที่ทำได้แก่

เป็นยายหัวขาวไม่ แต่ตายไปตั้งแต่ยังสาวตามข้อความหน้า 417-419

การเล่าเรื่องโดยดาวและเจริญศรีซึ่งอิงเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ ไล่เล่าเหตุการณ์ อ้างถึงชื่อบุคคลที่มีอยู่จริง ทำให้หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่อง

ที่สร้างความฉงนให้ผู้อ่านได้ไม่น้อย ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริงหรือเรื่องแต่งขึ้นกันแน่ แต่ในความจริงที่ผู้เขียนปูมาทั้งหมดก็เฉลยในท้ายเรื่อง นั่นคือผู้เล่า ดาว ไม่เคยมีตัวตนบนโลกนี้ และเจริญศรี ก็ไม่ได้เป็นยายชราหัวขาวที่นั่งเล่าเรื่องราวในอดีตให้ดาวฟังแต่อย่างใด

ความมหัศจรรย์เหนือจริงและจริง ถูกปรุงรสอย่างกลมกล่อมผ่านภาษาของวีรพรด้วยความละเมียดการใช้คำซ้อนในเกือบทุกหน้า นับเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของผู้เขียน ไม่เพียงแต่ให้รสถ้อยที่จับจิดแต่แฝงความหมายเกิดจินตภาพในขณะอ่านได้อย่างแจ่มชัด ดังข้อความ “ฝนตกลงมาเป็นสีด้า แล้วทุกอย่างก็ถูกล่มราบเป็นหน้ากลองในพอนไฟประลัยกัลป์ดุจดั่งที่ดาวทวดตงนึกกลัวล่วงหน้าเอาไว้ไม่มีผิด” (วีรพร, 2561: 57) **ไม่เพียงแต่ความฝัน ความหวัง ความรัก เวลา ประวัติศาสตร์ที่พื้นดินขึ้นในหนังสือเล่มนี้ แต่แนวการเขียนสัญญามมหัศจรรย์ได้พื้นดินขึ้นโดยปลายปากกาของ วีรพร นิตีประภา ด้วยภาษาที่กลั่นกรองออกมาอย่างสละสลวย และข้าพเจ้าหวังว่าทุกสิ่งพื้นดินขึ้นจะไม่อัสตงอย่างที่เคยเป็นมา....ประวัติศาสตร์**

บทวิจารณ์ “พุทธศักราชอัสตงกับทรงจำของทรงจำของแมวกุหลาบดำ”

รางวัล *ชมเชย* การประกวดบทวิจารณ์วรรณกรรมร่วมสมัยดีเด่น “ดวงใจวีรพร”
สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม

นางสาวศศิญากรณ์ อามาตย์

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 4

ตัวประกอบ :

จาก **‘ส่วนประกอบ’** สู่
‘แก่นแท้’ แห่งจิตรู้สึก

อรุโษธีย์ ตะเภา
นักศึกษา ชั้นปีที่ 3

ผู้แต่ง วิชาส ศรีทอง
ปีที่พิมพ์ 2563
สำนักพิมพ์ สมมติ

วรรณกรรมทุกประเภทโดยเฉพาะบันเทิงคดี
อย่างนวนิยายและเรื่องสั้น ล้วนประกอบขึ้น
จากองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น โครงเรื่อง แก่น
เรื่อง ตัวละคร เป็นต้น ซึ่งนับว่าเป็นส่วนสำคัญ
ในการสร้างสรรค์ ชิ้นเชิงของผลงานนั้นออกมา
ให้เราอารมณ์ผู้อ่านและนำติดตามมากขึ้น
ทว่ามองในมุมมองของผู้อ่านเอง การเสาะ
หาแก่นของเรื่อง อันเป็น “หัวใจ” ของเรื่อง
ก็เป็นอีกหนึ่งภารกิจของนักอ่านวรรณกรรม
เช่นกัน จะเห็นได้ว่า โครงเรื่องหรือลำดับ
การผูกโยงเรื่องราวเหตุการณ์และแก่นเรื่อง
หรือความคิดหลักที่ผู้เขียนมักแฝงไว้ในตัวบท
มีความสำคัญและส่งผลต่อการสร้างคุณค่าให้
กับวรรณกรรมนั้น ๆ

ในบทความนี้ จะกล่าวถึงในเรื่องของการ
ประกอบเรื่องจากโครงเรื่องและแก่นเรื่อง
จากวรรณกรรมเรื่องสั้น **“ตัวประกอบ”**
จากหนังสือรวมเรื่องสั้น รยางค์ และ
เชื่องเขา ของวิชาส ศรีทอง นักเขียนเจ้าของ
รางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่ง

อาเซียนจากนวนิยายเรื่องคนแคะระ อาจ
กล่าวได้ว่าผลงานเรื่องนี้เป็นไปด้วยความ
ประหลาด และความพิลึกพิลั่นของเรื่อง
ราว ประกอบรวมกับความรู้สึกรวมดั่งกับ
ความทุกข์ซึ่งเปิดเผยแสดงออกมาเป็นสัญลักษณ์

จาก“ส่วนประกอบ”- ประกอบเป็น โครงเรื่อง

“ตัวประกอบ” เป็นเรื่องราวของกมลและ
วิยะดา สองสามีภรรยาที่ตกอยู่ในสภาวะถด
ถอยของสังคม กล่าวคือมีเหตุการณ์การชุมนุม
และสลายการชุมนุมด้วยแก๊สน้ำตา นั้นเป็น
เหตุให้กมลผู้มีอาชีพนักเขียนไปสังเกตการณ์
การชุมนุมและโดนแก๊สน้ำตาเข้าอย่างรุนแรง
ซึ่งส่งผลข้างเคียงมาก ผู้เป็นภรรยาไม่พอใจ
ในหน้าที่การงานของสามีที่เลื่อนลอยและ
ตกอยู่ในสภาวะที่เจ็บป่วย ตรงข้ามกับเธอ
เติบโตในหน้าที่การงานได้อย่างมั่นคง ยิ่งเมื่อ
สภาวะการณ์เช่นนี้ทำให้ความสัมพันธ์ของทั้ง
คู่ระหองระแหงกันมากขึ้น กลายเป็นความ

สัมพันธ์คู่แบบโดดเดี่ยวแคว้งคว้างในที่สุด
สิ่งเดียวที่อยู่เป็นเพื่อนกมลได้มากที่สุดคือ
“ตัวประหลาด”

การดำเนินเรื่องราวถือว่าไม่ซับซ้อน เป็นการ
ดำเนินเรื่องตามลำดับเวลา ประกอบกับการ
เน้นการบรรยาย ทำให้ผู้อ่านเข้าใจลำดับ
เหตุการณ์ได้ง่าย แต่สิ่งที่ผู้เขียนมอบไว้ให้
เป็นสัญลักษณ์สำคัญอย่าง **“ตัวประหลาด”**
ที่ยากจะคาดเดาและตีความได้ เป็นการ
ยั่วยุที่นำสนใจทีเดียว ความพิลึกพิลั่น ความ
ประหลาด และความจริงอันไม่ปรกติของ
มนุษย์จึงกลายเป็นจุดเด่นของเรื่องนี้

การเปิดเรื่องผู้เขียนเลือกใช้วิธีการบรรยาย
ถึงเหตุการณ์ความรุนแรงในการสลายการ
ชุมนุมและความทุลักทุเลในการเอาตัวรอด
ของกลุ่มผู้ชุมนุมในห้วงความคิด จะเห็นได้
จากข้อความที่ว่า **“นี่ก็ย้อนกลับไป มันท่า
จะเริ่มจากตอนนั้น คราวที่เขาโดนแก๊สน้ำตา
เข้าเต็มรัก”** (หน้า15) แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่

“

**เขาสงสัยว่าเธอจะรู้สึกถึงชีวิตคู่คล้ายกับบ้างไหม...ในที่สุดก็ต่าง
เป็นเคยที่จะทำอะไรอีก ยอมรับความจริงเจ็บ ๆ เหมือนการ
เป็นเคยคือเครื่องปลอบใจที่ปลอดภัยที่สุด** (หน้า 19)

”

เน้นความรู้สึก ความคิดของตัวละครเป็นหลัก แต่ผู้เขียนยังไม่ทิ้งการแทรกเหตุการณ์ทางสังคม เข้าไว้ในตัวบทด้วย อีกทั้งยังเป็นเหตุการณ์ที่ผู้คน ในสังคมพบเห็นได้บ่อยครั้งถึงแม้ว่าไม่ควรจะเกิดขึ้นก็ตาม ซึ่งเป็นการเสริมคุณค่าให้กับชิ้นงานให้ สอดรับกับบริบทของสังคม

ผู้เขียนเริ่มผูกปมหลังจากตัวละครเอกอย่าง กมลได้รับพิษจากแก๊สน้ำตา โดยเป็นการสร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์นั่นคือเขา กับวียะดา เห็นได้จาก “วียะดาบ่นอุบที่เขพา ตัวไปเสี่ยงอันตรายไม่เข้าเรื่อง เธอใ้อารมณ์ ผิดธรรมดา แววดาแห่งหน้าของเธอไม่ได้ ใช้ความพยายามปกปิดสักเท่าไร” (หน้า 16) และเมื่อทุกครั้งที่เขาและเธอมีปัญหาไม่เข้าใจ กัน ก็เกิด “ส่วนประกอบของตัวประหลาด” ขึ้นมา เช่นหลังจากเหตุการณ์ที่ไต่ยกตัวอย่าง ไปก่อนหน้า สิ่งตามมาคือชิ้นส่วนประหลาด “เขาลั่นไปถึงห้องน้ำต่อนที่มันจุกออยู่ที่คอหอย พลันสำรอกออกมาได้ทันตรงอ่างล้างหน้า ก้อนแข็งหยุ่นอะไรสักอย่างตกลงไปในอ่าง รูปพืดคล้ายกับมือทารก” (หน้า 16) ซึ่งใน ตัวบทปรากฏถึง 3 ครั้งด้วยกัน และดูเหมือนว่าเมื่อส่วนประกอบของตัวประหลาดปรากฏ ขึ้นเมื่อใด และตัวประหลาดเติบโตขึ้นเมื่อนั้น ร่างกายของเขาพลันแข็งแรง หายจากพิษไข้ และ สมองปลอดโปร่งไม่คิดมากเรื่องชีวิตคู่มากขึ้น นับเป็นอีกหนึ่งลักษณะเฉพาะของตัวประหลาด

ความขัดแย้งในชีวิตคู่ของเขาและเธอทวีความ ไม่เข้าใจกันมากขึ้นเรื่อย ๆ ท่ามกลางความ โดดเดี่ยวของความรู้สึก ต่างคนต่างเมินเฉย ในความรัก ทำให้ตัวละครตั้งคำถามกับตัว เองอยู่บ่อยครั้งและเพิกเฉยต่อกันเป็นการ ยอมรับความจริงในที่สุด เช่น “เข้านอนด้วยกัน ตื่นนอนด้วยกัน แล้วก็ออกไปทำงาน อยู่ในโลก เฉพาะของตัวเอง เขาสงสัยว่าเธอจะรู้สึกถึงชีวิต คู่คล้ายกับบ้างไหม...ในที่สุดก็ต่างเมินเฉยที่จะ

ทำอะไรอีก ยอมรับความจริงเจ็บ ๆ เหมือน การเมินเฉยคือเครื่องปลอบใจที่ปลอดภัยที่สุด” (หน้า 19) ข้อความนี้ชี้ให้เห็นว่าความขัดแย้งของ ทั้งสองใกล้เข้าขั้นวิกฤตแล้ว

นอกจากนี้ยังมีความขัดแย้งภายในจิตใจของ มนุษย์ ซึ่งเกิดขึ้นกับกมลเป็นความรู้สึกอัน ซับซ้อนและการแสดงออกที่สับสน ในจุดนี้ ผู้เขียนสะท้อนพฤติกรรมของมนุษย์ได้เป็น อย่างดี เช่น “กมลนั่งนิ่ง ในหัวชวาวัง...สีหน้า แสดงความเข้าใจเลือนหาย ขณะกำขาบตะกอน ของความเย็นชาที่ค่อย ๆ ตกสู่กันบั้งข้างใน” (หน้า 24)

จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมการแสดงออกของกมล ที่จะเข้าใจคนรักของเขา แต่สุดท้ายเขาก็ไม่ได้ เข้าใจคนรักของเขาจริง ๆ และความสัมพันธ์ ของคนสมัยนี้ก็มักจะเป็นเช่นนี้เสมอ พวกเขา ทนอยู่ด้วยกันด้วยเหตุผลบางอย่าง เมินเฉย ในความสำคัญของความสัมพันธ์ เก็บความ รู้สึกเปลี่ยวเหงาไว้ในหัวหัวใจ แสร้งทำเป็นว่า ไม่เป็นอะไรเสมอ

นอกจากความขัดแย้งภายในจิตใจเรื่องของ ความสัมพันธ์แล้ว ยังมีเรื่องตัวประหลาด เป็น ความรู้สึกที่ขยี้ขย้างต่อมันแต่ก็รู้สึกปลอดภัย ที่จะมันนั้นไว้อยู่ ซึ่งเห็นได้จากหลาย ๆ ประโยค เช่น “กมลเฝ้าดูมันห่าง ๆ มองมันอย่างสอง จิตสองใจ ทั้งรู้สึกดีดังดูและเดียดฉันท์” (หน้า 26) “การจ้องมองสิ่งมีชีวิตประหลาดดู จะช่วยปลอบประโลมเขาได้ เสมือนเป็นเครื่อง เตือนใจ เขาชอบที่จะเอาใจช่วยมัน บางครั้งก็ เสร้าใจแทนมัน” (หน้า 29) เป็นต้น

เมื่อปมความสัมพันธ์ไม่ได้ถูกคลาย ยิ่งขมวด ปมให้แน่นขึ้น ความสัมพันธ์ที่ไม่ต่างจากเส้น ด้ายถึงเวลาคงขาดสะบั้น และขณะที่ขาด สะบั้นนั้นคงไม่ต่างจากจุดสุดยอดของโครงเรื่อง

ด้วยคำพูดเพียงประโยคเดียว “เราจะอยู่กัน แบบนี้หรือ” (หน้า 28) ทำให้การดำรงชีวิตอยู่ ของกมลที่ทำได้ยอมรับได้ทุกอย่างต้องแหลก ลงไป เขาไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างมีเป้าหมายได้ ความหงุดหงิด คลุ้มคลั่ง เหงว้า ประเดประดัง เข้ามามีชีวิตเขาอย่างไม่มีขึ้นดี นำไปสู่เหตุการณ์ ตัวประหลาดลอบกัดในที่สุดจึงทำให้เขาเป็นไข้ สูง เกิดอาการระเมอ เพื่อคลั่ง อย่างน่าละหทัย ใจ ซึ่งก่อนหน้านั้นเขาได้กระตุ้นตัวประหลาด ด้วยการตบมันเบา ๆ แต่มันเหมือนไม่ตอบสนอง นิ่งเฉยกับสรรพสิ่ง เขาจึงนำเศษชิ้นส่วนของตัว เองพยายามยัดเข้าไปในตัวมันเพื่อต่อลมหายใจ ของมัน และการกัดตัวมันเข้าไปอย่างรุนแรงนั้น ส่งผลร้ายแรงต่อเขาดังที่ได้กล่าวไป

หลังจากเหตุการณ์นั้นที่ถือว่าเป็นจุดสุดยอด วียะดาภรรยาของเขาหันกลับมาดูแลสามีที่ ป่วยหนักและร่างกายอ่อนแอลงไปเรื่อย ๆ เขา ละเมอพูดถึงตัวประหลาด วียะดาพยายามจับ ต้นขนปลายเรื่องที่เขาย่อยออกมา และพบกับ ตัวประหลาด “อะไรนะ เจ็บอะไรหรือเปล่า” (หน้า 35) เป็นคำพูดแรกที่เธอได้พบกับ ตัวประหลาดของกมล ความอ่อนโยนกึ่งเวทนา ของวียะดาทำให้ตัวประหลาดซุกตัวเข้าหาเธอ ด้วยความรู้สึกปลอดภัย เธอดูแลทั้งสามีของ เธอและตัวประหลาด อาการของทั้งสองเริ่มดี ขึ้นตามลำดับ และเมื่อกมลเห็นตัวประหลาดที่ ดูเหมือนกลายเป็นสิ่งที่อ่อนแอ บอบบาง ด้รับการดูแลอย่างดี เขาจึงส่งผ่านความสงสัยทาง ด้านอากัปกิริยา วียะดาจึงได้บอกความจริงแก่ เขาและคลายปมปัญหาของเรื่องได้อย่างสมบูรณ์ “ดาประกอบมันขึ้นใหม่ คุณทำไม่ถูกทาง ดารื้อ ปรับทุกอย่างเข้าที่แล้ว” (หน้า 36)

การปิดเรื่องในเรื่องตัวประกอบนี้เป็นการ ปิดเรื่องแบบปลายเปิด โดยให้ผู้อ่านคิดเอา เองว่าสิ่งที่เป็นตัวประหลาดและฝันแปรมาเป็น ตัวประกอบ คือสิ่งใด? แต่อย่างไรก็ตาม

ผู้เขียนได้บอกไปไว้อย่างนัย ๆ ความว่า “เขาเกิดรู้สึกหวั่นหวาดสุดแสน กลัวเหลือเกินว่าหากปิดเปลือกตา เมื่อนั้นเขาจะมองเห็นทุกอย่างผ่านสายตาของมัน ดวงตาสองคู่ที่เชื่อมผืนกันแนบสนิทเป็นหนึ่งเดียว” (หน้า 39) ซึ่งการจบแบบปลายเปิดนี้ถือว่าเป็นสิ่งที่ดี เพราะว่าเป็นการไม่จำกัดกั้นความคิดของผู้อ่าน พื้นฐานของการอ่านเรื่องนี้ต้องอาศัยการจินตนาการค่อนข้างมาก ด้วยตัวละครหรือตัวประกอบไม่ได้มีอยู่ในชีวิตจริง หากปิดเรื่องแบบปลายปิดและเฉลยว่าตัวประกอบนั้นคืออะไร คงจะเสียรสชาติของเรื่องสั้นไปไม่มากนัก

ดังนั้นจากส่วนประกอบโครงเรื่อง ตั้งแต่การเปิดเรื่อง การผูกปมขัดแย้ง จุดสุดยอด การคลายปม และการปิดเรื่อง ผู้เขียนสามารถประกอบกันได้อย่างลงตัวขึ้นเชิงตามแนวการสร้างโครงเรื่อง ยากที่จะเดาทิศทางของเรื่อง และเต็มไปด้วยความรอบครอบของผู้เขียน สังเกตได้จากทุกเหตุการณ์มีเหตุและผลรองรับไว้เสมอ อีกทั้งยังมีความสมจริงในแง่ของความรู้สึกของมนุษย์ทั่วไปที่มีความซับซ้อนแล้วส่งผลมาทางการกระทำที่สับสน ซึ่งสามารถทำให้เข้าใจชีวิตของมนุษย์ได้อย่างลึกซึ้งและธรรมชาติของมนุษย์ได้อย่างชัดเจน

สู่ “แก่นแท้” แห่งจิตรู้สึก

จากที่ได้กล่าวไปก่อนหน้านี้เรื่องตัวประกอบสามารถแสดงธรรมชาติของชีวิตและเรื่องธรรมดาของชีวิตที่ถึงจุดอ้อมตัว ทว่าสิ่งที่โดดเด่นกว่านั้นคือเรื่องความรู้สึกและจิตใต้สำนึกของตัวละคร อาจกล่าวได้ว่าต้นเหตุเล็ก ๆ ของปัญหาทั้งหมดมาจากจิตสำนึกของตัวละครอย่างกลมและวิยะดา และตัวละครหรือตัวประกอบเป็นกลุ่มก่อนของจิตใต้สำนึก

แก่นแท้ความรู้สึกของกมล เห็นได้ชัดเจนหลังจากที่ผ่านจุดสุดยอดในโครงเรื่องมาแล้ว นั่นคือเขาเป็นไข้ทำให้เพื่อละเมอถึงตัวละคร “เขาเกิดสังหรณ์และต้องการจะเตือนเรื่องสำคัญแก่เธอ... เขาละล้าเสียงบอกเธอ... เขาเสียขวัญ

และพยายามเต็มที่เพื่อฟื้นคืนสติ แต่กลับลอยห่างออกไปกว่าเดิม หลังจากนั้นเป็นชั่วโมงหรือยาวนานกว่า เขาก็สิ้นใจลงไปอีก จมดิ่งลงไปโน้มน้ำที่ยังไม่ได้พูดออกมา” (หน้า 33-34) ผู้เขียนอาจต้องการสื่อเป็นนัย ๆ ว่า แท้จริงแล้วตัวละครเหล่านั้นคือจิตใต้สำนึกที่ถูกจิตสำนึกกดขี่เอาไว้

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ ความว่าจิตใต้สำนึกก็เป็นจิตที่ถูกแสดงออกมาเมื่อบุคคลนั้น ๆ ไม่รู้ตัว หรือไม่มีสติรับรู้ได้ เช่น นอนหลับ นั่งสมาธิหรือถูกสะกดจิต การแสดงออกของจิตใต้สำนึกจะฉายภาพออกมาในรูปแบบของความฝัน การละเมอ หรือ เผลอพูดออกมาโดยไม่ได้ตั้งใจ เป็นต้น การแสดงอาการมักจะกลายเป็นพฤติกรรมผิดปกติแบบใดแบบหนึ่งได้ เช่น รู้สึกกลัวและกังวลตลอดเวลา ซึมเศร้าตลอดเวลา (ศูนย์ให้คำปรึกษาและสะกดจิตด้วยเทคนิค NLP, ม.ป.ป.)

ดังนั้น สามารถเปรียบเทียบได้อย่างชัดเจนว่า ตัวละครคือจิตใต้สำนึกของของกมลที่ตัวเองได้กดขี่ไว้ หากพิจารณาไปถึงลักษณะของตัวละครที่ค่อนข้างให้ความรู้สึกทางลบ ประกอบกับสิ่งที่ทำให้ตัวละครเติบโตคือความเจ็บปวดจากการทะเลาะของสามีภรรยา ภาวะของจิตที่ถูกกดขี่ด้วยเมินเฉยและได้รับอาหารเป็นเศษเน่าจากความปวดร้าวจากความรู้สึก ย่อมไม่ส่งผลต่อดีต่อสุขภาพทางด้านร่างกายและจิตใจ

การสร้างภาพแทนตัวประกอบให้มีรูปร่างอัปลักษณ์ เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความผิดปกติของจิต และถูกเก็บซ่อนไว้ในกล่องทัพเปอร์แวร์ในชั้นล่างสุดของตู้เย็น และถูกย้ายไปที่ที่ซ่อนอยู่ ยังเป็นการเน้นย้ำและปกปิดจิตที่ไม่ปกติไว้ และเมื่อยิ่งเก็บงำความทุกข์ไว้มากเท่าไรพร้อมกับไม่ได้รับการบำบัดจิตเลยสักครั้ง ก็จะทำให้เกิดเหตุการณ์ทำร้ายตัวเองไปในที่สุด ซึ่งเป็นแก่นแท้ในสังขรณ์ด้านหนึ่งของชีวิตมนุษย์ เมื่อวิยะดากลับมาดูแลกมลป่วยหนักทุกอย่างทั้งร่างกายและจิตใจก็ฟื้นคืนมา

ลำดับ ยิ่งตอกย้ำให้เห็นถึงสาเหตุหลักที่ถูกฝังไว้ในใต้จิตสำนึกของกมล คือการไม่ได้รับการดูแลจิตใจจากคนรักรวมถึงวิธีการดูแลสภาพจิตใจของตัวเองที่ผิดวิธี และอาจกล่าวได้อีกว่า ตัวละครหรือตัวประกอบนั้นก็คือตัวเขานั่นเอง

ศูนย์ให้คำปรึกษาและสะกดจิตด้วยเทคนิค NLP (ม.ป.ป.) ได้อธิบายลักษณะของจิตไว้ว่า ฟรอยด์เปรียบเทียบจิตใจของมนุษย์ว่ามีลักษณะคล้ายกับภูเขาน้ำแข็ง (iceberg) ที่ลอยอยู่กลางมหาสมุทร ซึ่งภูเขาน้ำแข็งนั้นจะมีส่วนที่ลอยโผล่พ้นผิวน้ำอยู่เพียงน้อยนิด แต่ส่วนที่อยู่ใต้น้ำนั้นมีย่อยอีกมาก ณ ที่นี้ส่วนที่ลอยพ้นผิวน้ำมานั้นเปรียบเทียบได้กับจิตสำนึก และส่วนที่อยู่ใต้น้ำหรือลงไปใต้น้ำเพียงไม่มากสามารถเปรียบเทียบได้กับจิตกึ่งสำนึก และน้ำแข็งส่วนสุดท้ายที่เป็นส่วนใหญ่ของภูเขาน้ำแข็งที่อยู่ลึกลงไปใต้น้ำมหาสมุทรนั้นก็คือจิตใต้สำนึก เนื่องจากส่วนที่อยู่ใต้มหาสมุทรใต้น้ำคือส่วนที่เราไม่มีโอกาสได้เห็นหรือรับรู้ได้ถึงความมีตัวตนอยู่ของมัน

ในเรื่องตัวประกอบนี้ชี้ให้เห็นถึงจิตใต้สำนึกเป็นสำคัญ โดยสร้างนามธรรมของจิตใต้สำนึกของตัวละครที่ร้าวรานและจมดิ่งในทะเลหัวใจให้เป็นรูปธรรมผ่านภาพแทนที่มีชื่อว่า “ตัวประกอบ” หรือ “ตัวละคร” และได้กลายเป็นชื่อเรื่องที่มีความเหมาะสมเพราะสื่อถึงแก่นของเรื่องได้อย่างชัดเจน

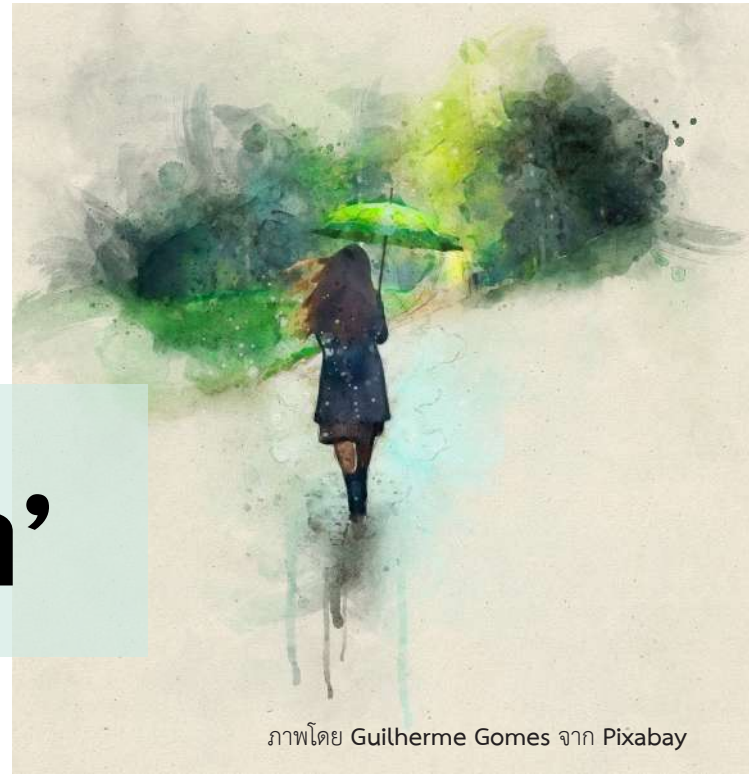
จากเหตุการณ์ทั้งหมดในเรื่องสั้นเรื่องตัวประกอบ สามารถทำให้ผู้อ่านได้นำไปคิดวิเคราะห์ให้ได้หลายแง่มุม นับว่าเป็นวรรณกรรมที่สะท้อนให้เห็นถึงชีวิตของมนุษย์ได้อย่างลึกซึ้ง รวมถึงธรรมชาติของชีวิตไว้อย่างแจ่มชัด ซึ่งในบทความนี้ได้นำทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์มาประกอบการวิจารณ์แก่นเรื่องเพื่อที่จะได้เข้าใจพฤติกรรมอันซับซ้อนของมนุษย์อย่างถ่องแท้ อีกทั้งเพื่อที่จะเข้าใจตนเองและอยู่ในชีวิตประจำวันอย่างปกติสุขและไม่ทำร้ายจิตใจความรู้สึกของตนเอง

รายการอ้างอิง

วิภาส ศรีทอง. (2563). **รยางค์และเจือมเงา**. กรุงเทพฯ: สมมติ.

ศูนย์ให้คำปรึกษาและสะกดจิตด้วยเทคนิค NLP. (ม.ป.ป.). **จิตใต้สำนึกตามแนวทางของ Sigmund Freud**. สืบค้นเมื่อ 14 ธันวาคม 2563

จาก <https://thaihypnosis.com/Content/page/จิตใต้สำนึก-ตามแนวทาง-Sigmund-Freud>.

ภาพโดย Guilherme Gomes จาก Pixabay

‘ฝนตกเมื่อเช้า’

‘เมื่อ’ เป็นคำชนิดใด? เป็นคำบุพบท หรือ คำสันธาน หรือเป็นคำชนิดอื่น? เช่น ‘เมื่อ’ ที่ปรากฏใน บริบท “ฝนตกเมื่อเช้า”

ในรายวิชาหลักภาษาไทย ข้าพเจ้ารับหน้าที่อธิบายชนิด-หน้าที่ของคำนี้ ข้าพเจ้าเริ่มทำความเข้าใจนิยามของ *คำบุพบท* ตาม *ตำราหลักภาษาไทย ของ พระยาอุปกิตศิลปสาร* ว่าเป็นอย่างไร ท่านบอกว่า คำบุพบทใช้เชื่อมคำกับคำอื่นได้ เป็นคำที่นำหน้าคำนาม สรรพนาม ทำหน้าที่ต่าง ๆ กัน เช่น บอกความเป็นเจ้าของ บอกเวลา

ที่นำมาดูนิยามของ *คำสันธาน* ในตำราเดียวกัน ท่านว่าสันธานคือคำพวกหนึ่งซึ่งใช้เชื่อมถ้อยคำให้ต่อกันเป็นเรื่องเดียวกัน เช่น “เมื่อฝนหยุดตกฉันจะออกไปข้างนอก”

แล้วประโยค “ฝนตกเมื่อเช้า” ละ ‘เมื่อ’ ทำหน้าที่เดียวกันไหม?

อย่างไรก็ตาม มีข้อสังเกตสำคัญประการหนึ่งเรื่องความแตกต่างระหว่างคำบุพบทกับ

คำสันธาน คือ คำบุพบทจะเชื่อมคำกับคำ ฉะนั้นสิ่งที่ตามหลังบุพบทคือคำหรือกลุ่มคำ ส่วนสันธาน สิ่งที่ตามหลังคือข้อความหรือประโยค และจะสามารถแบ่งเนื้อความออกเป็นข้อความที่มีใจความเสมอกันได้

ดังนั้น ในประโยค “ฝนตกเมื่อเช้า” ‘เมื่อ’ จึงเป็นคำบุพบทเพราะนำหน้าคำว่า ‘เช้า’ และไม่ได้ทำหน้าที่เชื่อมข้อความ

อีกตำราหนึ่งที่ควรเปิดอ่านเพื่อทำความเข้าใจเรื่องชนิดของคำ คือ *ตำราบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 3* ตำรานี้อธิบายชัดว่า ‘เมื่อ’ ในประโยค “ฝนตกเมื่อเช้า” เป็น *คำบุพบท* เช่นเดียวกัน บุพบทตามตำรานี้ หมายถึง คำที่ปรากฏหน้านามวลีและประกอบกันเข้าเป็นบุพบทวลีเพื่อบอกเวลา บอกตำแหน่ง บอกความสัมพันธ์ระหว่างนามวลีกับนามวลีในประโยคเดียวกัน เป็นต้น

ส่วน ‘เมื่อ’ ในประโยค “เมื่อฝนหยุดตกฉันจะออกไปข้างนอก” ไม่ได้เป็นสันธานแล้ว

(ตำรานี้ไม่มีคำสันธาน) คำว่า ‘เมื่อ’ ในประโยคข้างต้น จัดเป็น *คำเชื่อมวิเศษนามุประโยค* ทำหน้าที่เชื่อมคำที่นำหน้าอนุประโยคชนิดวิเศษนามุประโยค ซึ่งในที่นี้คือ “ฝนหยุดตก” ส่วนประโยคหลักคือ “ฉันจะออกไปข้างนอก”

อนึ่ง ‘เมื่อ’ กับ ‘เช้า’ เป็นคำที่ปรากฏร่วมกันเสมอ ๆ จนกลายเป็นคำสำเร็จรูปที่ทำหน้าที่ขยายหน่วยกริยาเพื่อบ่งเวลา เช่น “ฝนตกเมื่อเช้า” ประโยคนี้ ‘เมื่อเช้า’ ทำหน้าที่ขยายกริยา ‘ตก’ เมื่อเป็นเช่นนี้ ‘เมื่อเช้า’ จึงจัดเป็นคำวิเศษณ์บอกเวลา ในทำนองเดียวกับ ‘เมื่อคืน’ ‘เมื่อวาน’

ฉะนั้น ถ้าจะพิจารณาว่า ‘เมื่อ’ เป็นคำชนิดใดให้ดูว่า ‘เมื่อ’ เชื่อมคำหรือเชื่อมประโยค และควรต้องถามด้วยว่าหมายถึง ‘เมื่อ’ ที่ปรากฏเดี่ยว ๆ หรือ ‘เมื่อ’ ที่ประกอบกับคำอื่น.

วลีรัตน์ คำศรี
นักศึกษาระดับปีที่ 2

เอกสารอ้างอิง

วิจิตรณ์ ภาณุพงศ์ และคณะ. (2555). *หนังสืออุทกศึกษาไทย : ชุดบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 3 : ชนิดของคำ วลี ประโยค* (พิมพ์ครั้งที่ 2).

กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาไทย สำนักงานการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.

อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2533). *หลักภาษาไทย (อักษรวิธรี วชิวิภาค วากยสัมพันธ์ ฉบับอักษร)*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.

นักศึกษาเอกไทย ก็ทำงาน Design ได้

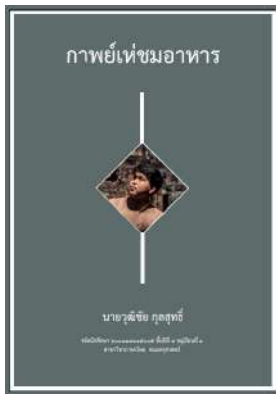
หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ๆ ออกแบบให้มีรายวิชาหนึ่งที่ชื่อว่า **การสื่อสารภาษาไทยด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ** เนื้อหาส่วนหนึ่งของรายวิชานี้ จะสอนให้นักศึกษาชั้นปีที่ 3 เทอมที่ 2 รู้จักกับโปรแกรมออกแบบสื่อสิ่งพิมพ์ที่ชื่อว่า **Adobe Indesign** ที่ช่วยจัดหน้ากระดาษให้สวยงาม มีประสิทธิภาพ และข้ามข้อจำกัดบางอย่างของโปรแกรม **MS Word** ที่นักศึกษาคุ้นเคย

อนึ่ง อาจารย์ผู้สอนแต่ละรายวิชาต่างก็เคี่ยวกรำให้นักศึกษาของตนฝึกทักษะด้วยวิธีการต่าง ๆ หนึ่งในวิธีเหล่านั้นคือการ “เขียน” เช่น การเขียนเรื่องสั้น บทกวี บทวิจารณ์ บทพรรณนิทัศน์ บทความปolemique ต่าง ๆ มีงานเขียนหลายชิ้นที่คิดว่าควรนำมาเผยแพร่ ไม่ควรเก็บเข้ากรุหรือใส่แฟ้มหลังจากส่งอาจารย์แล้ว

แต่จะอย่างไรที่จะให้งานเหล่านั้นมีสีสัน น่าอ่าน ไม่อยู่ในรูปแบบที่เป็นทางการเกินไป...ซึ่งพบว่าโปรแกรมนี้ตอบโจทย์

Adobe Indesign มีฟีเจอร์หลายอย่างที่ช่วยให้นักศึกษาเอกไทยสามารถดีไซน์ จัดเรียงความรู้ ความคิด ข้อเขียนต่าง ๆ ให้อยู่ในหน้ารูปแบบที่สวยงามทันสมัย ยิ่งหากรู้หลักการใช้สี การเลือกฟอนต์ การจัดวาง space การตกแต่งวัตถุต่าง ๆ ร่วมด้วยแล้ว ก็จะทำให้ “งาน” นั้น ๆ “น่าอ่าน” “น่ามอง” ขึ้นมาอีกด้วย

นักศึกษาเอกไทยมีงานเขียนดี ๆ มากมาย ต่อไปนี้ งานเขียนเหล่านั้นที่เพียรสะสมมาตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 จะไม่หายไปไหน ล้นชัก หรือถังขยะ แต่จะถูกจับมาแต่งตัวใหม่เป็นรูปเล่มที่สวยงามด้วยวิชาความรู้การจัด Artwork อันเป็นทักษะความรู้ที่ไม่มีวันสูญเปล่าอย่างแน่นอน

สารบัญ

- 01 **ขนมเค้กโรลลาว**
ใช้เวลาทำ 15 นาที
ส่วนผสม 10 ชิ้น
- 02 **ขนมเค้กโรลลาว**
ใช้เวลาทำ 12 นาที
ส่วนผสม 10 ชิ้น
- 03 **ขนมเค้กโรลลาว**
ใช้เวลาทำ 15 นาที
ส่วนผสม 10 ชิ้น

เนื้อเค้กโรลลาว

- ไข่แดง 1 ฟอง
- ไข่ขาว 1 ฟอง
- ไข่แดง 1 ฟอง
- ไข่ขาว 1 ฟอง

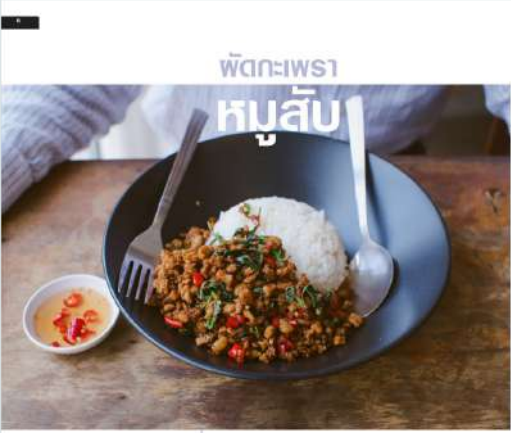
คำนำ

การทำขนมเค้กโรลลาวมีสองขั้นตอนหลักๆ คือ การทำเค้กโรลลาว และการตกแต่งเค้กโรลลาว

ในการทำเค้กโรลลาว เราต้องเตรียมส่วนผสมต่างๆ ได้แก่ ไข่แดง ไข่ขาว ไข่แดง ไข่ขาว และส่วนผสมอื่นๆ

ในการทำเค้กโรลลาว เราต้องเตรียมส่วนผสมต่างๆ ได้แก่ ไข่แดง ไข่ขาว ไข่แดง ไข่ขาว และส่วนผสมอื่นๆ

นางสาววิมลวรรณ

พัดทะเพรา หมูสับ

เปิดร้านก่อนร้อนหน้า
พัดทะเพราเจ้ายอดหญิง
จัดจานชวนใจจริง
โอชายิ่งกว่าสิ่งใด

ไอศกรีม

ไอศกรีมหลากรสชาติ
สีสวยสดชื่นน่าใจ
หวานปานคางคก
ยากจะลืมเมื่อกลับกิน

“**หมูบั้ง**แดงข้างเคียง
วางรายเรียงชวนลิ้มลอง
ดังรักของเราสอง
เคียงคู่ครองนิรันดร์

#เครื่องคาว 2

สลัดสีเขียวสด
ช่างเลิศรสน่าลิ้มลอง
สลัดผักที่ชุ่มฉ่ำ
สลัดน้ำองุ่นไม่เคี้ยว

#เครื่องคาว

4

รำกลั่นบัวลอย

บัวลอยละมุนลิ้น
หอมกรุ่นกลิ่นกลีบปุดา
นัยกลิ่นกายแก้วตา
หอมเกินกว่ากลิ่นบัวลอย

ขนมเทียนพุดดิ้งทำ

ขนมเทียนเหมาะเจาะรส
นุ่มปรากรอบรับจำลวัน
เทียนหอมด้วยจอบขวัญ
พุดดิ้งถิ่นทุกถิ่นคณ

จับคู่พุด

หอยแมลงภู่นึ่ง

แมลงภู่นึ่งหอมชวน
กลิ่นเย้ายวนชวนกิน
ปานเกษมราษฎร์
เขาสลัดที่กรุณา

33

เรื่องสั้น

ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์

ในทุ่งหญ้าที่อัลไพน์ที่ตั้งอยู่บนภูเขาสูงที่นี้ถูกปกคลุมไปด้วยหญ้าสีเขียวบนเหลืองจนสุดลูกหูลูกตา แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีความหนาวเย็นแผ่กระจายอยู่ตลอดทั้งปี และด้วยสภาพอากาศแบบนี้เมื่อมาประกอบเข้ากับความแปรปรวนของแรงลมที่ค่อนข้างจะสูงของที่นี่ยิ่งทำให้ต้นไม้ใหญ่หรือไม่ยืนต้นสามารถเจริญเติบโตขึ้นมาได้ยาก ดังนั้นที่แห่งนี้จึงกลายเป็นระบบนิเวศที่ไม่สมบูรณ์และมีสัตว์ป่าอาศัยอยู่น้อยมากเมื่อเทียบกับทุ่งหญ้าหรือป่าอื่น ๆ แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้นก็ยังไม่ได้ทำให้จำนวนของผู้ที่เข้ามาล่าสัตว์ในที่แห่งนี้ค่อยตามไปด้วย

ในทุก ๆ ปีต้นหญ้าจะถูกบดจนราบแบนขงตัวยักษ์ของรถจيب บางครั้งเสียงครืด ๆ ดังขึ้นยามรถวิ่งไปบนพื้นที่ไร้หญ้าปกคลุม พวกมนุษย์จะขับรถวนไปมาจนกว่าจะได้ในสิ่งที่ต้องการ

“ชนเสือดาวหิมะ”

เป็นที่รู้กันดีว่าชนของเสือดาวหิมะนั้นซื้อขายกันในราคาสูงลิบลับถึงขนาดที่ว่ากันลงทุนล่าสัตว์ป่าได้หลายตัวก็ยังไม่สามารถทำเงินได้เท่าล่าเสือดาวหิมะหนึ่งตัวได้ เสือดาวหิมะในปัจจุบันนั้นก็นับได้ว่าเป็นสัตว์ป่าหายาก ดังนั้นในทุ่งหญ้าอัลไพน์ที่ยังปรากฏพบเสือดาวหิมะอยู่หลายครั้งจึงเต็มไปด้วยนักล่าสัตว์แม้ว่าจะเป็นพื้นที่สัตว์ป่าไม่หนาแน่นเหมือนพื้นที่อื่นก็ตาม แต่แม้ปรากฏพบก็ใช่ว่าจะพบได้ง่าย ๆ ดังนั้นแต่ละครั้งที่การไล่ล่าเกิดขึ้นเสียงล้อบดดินก็จะ

ดังกินเวลาไปเป็นเดือน ซึ่งเสียงนี้สำหรับสัตว์น้อยใหญ่ในทุ่งหญ้าก็ไม่ต่างอะไรจากเสียงเดินลากเท้าของยมทูต แปลกตรงที่ยมทูตพวกนี้ถือปืนแทนเคียวเท่านั้นเอง..

ปัง!

และแล้วในคำคืนมีดสลัวเป็นพิเศษอาวุธของยมทูตก็ส่งเสียงร้อง ดวงตาทรงอัลมอนต์มองออกไปในความมืด ภาพทุกอย่างยังคงชัดเจนสำหรับเธอไม่ต่างจากตอนกลางวัน เสียงปืนดังขึ้นไม่ไกลแต่มองออกไปไม่เห็นพวกมนุษย์อยู่แถวนี้ บางทีเธออาจไม่จำเป็นต้องย้ายที่นอนในคำคืนนี้ ใบหน้าเรียวเล็กขบลงกับต้นขาของตัวเองอีกครั้ง อ่า... ในเมืองพวกยมทูตได้ในสิ่งที่ต้องการไปแล้ววันนี้เธอคงนอนหลับสนิทเสียที่หวังว่าคำคืนนี้จะไม่มีเสียงเดินลากเท้ามารบกวนเหมือนวันที่ผ่าน ๆ มาอีก

กวางสาวเข้าสู่ไนราไปอีกครั้ง ระหว่างนั้นดวงอาทิตย์กำลังทำหน้าที่ของตัวเองเจียบ ๆ ภายใต้ความมืดมิดค่อย ๆ กลืนกินความมืดช้า ๆ ทีละคำ ๆ และเมื่อดวงอาทิตย์ก็สิ้นกินความมืดไปจนหมด เช้าวันใหม่ก็เริ่มต้นขึ้นแสงแดดอ่อน ๆ ส่องกระทบกันใบหน้าราวกับจะช่วยปลุกเจ้ากวางชี้เขาให้ตื่นขึ้นมา ขนสีน้ำตาลยามเมื่อสัมผัสโดนแสงแดดเวลานี้ดูทอประกายราวกับภาพวาด ขนสั้นไม่สั้นไม่ยาวพลิ้วเบา ๆ ไปตามแรงลม ดูเหมือนนั่นจะเป็นสิ่งเดียวในร่างกายที่ขยับ แดดส่องหน้าแล้วแต่กวางสาวก็

ยังไม่ยอมตื่นราวกับกำลังฝันดี และดูท่าจะนอนต่ออีกนานหากไม่มีเสียงรบกวนดังขึ้นเสียก่อน “หิง” “หิง” “อ้อ...ใคร..”

กวางสาวตรงออกมาเสียงเบาเมื่อถูกรบกวนเวลานอน ดวงตากลมรีคู่สวยหริ่มองหาที่มาของเสียงแม้จะยังไม่ตื่นดี มองหาไม่นานก็เห็นเงาเบลอ ๆ ใกล้ปากถ้ำ เธอกะพริบตาอีกสองสามทีเพื่อปรับโฟกัส

เงาเบลอ ๆ ในตอนแรกชัดขึ้นพร้อมกับหัวใจที่กระตุกดูบ กวางสาวสะดุ้งเฮือกเมื่อสิ่งที่นอนอยู่หน้าถ้ำคือ เสือดาว ขาเล็ก ๆ ริมพาร่างกายตัวเองให้ลุกขึ้นก่อนจะถอยหลังเข้าไปในส่วนของถ้ำที่ลึกขึ้น โชคดีที่ดูเหมือนเสือดาวตัวนั้นจะยังไม่เห็นเธอ กวางสาวมองเสือดาวที่นอนอยู่หน้าถ้ำพร้อมกับคิดหาหนทางเอาชีวิตรอดจากเหตุการณ์นี้ เธอไม่แน่ใจว่าสำหรับสถานการณ์ที่ติดอยู่ในถ้ำที่มีทางออกแค่ว่าเดียวพร้อมกับเสือดาวควรจะหาทางหนีออกไปให้ไวที่สุดหรือหลบอยู่ในนี้จนกว่าเสือดาวที่นำกลัวนั้นจะออกจากถ้ำเองดี

“หิง”

สิ่งที่คิดยังไม่ทันจะตกตะกอนเสียงของเสือดาวตรงหน้าก็ดังขึ้นให้ได้สะดุ้งเล่นเสียแล้ว คราวนี้เธอก็มัวหลงหมอบต่ออย่างระวังตัวก่อนจะมองไปที่เสือดาวตรงหน้าใหม่ เธอรู้สึกว้าวเสียงที่

ได้ยินออกจะแปลก ๆ อยู่บ้าง บางทีเสือดาวตัวนี้อาจกำลังบาดเจ็บหรือป่วยอยู่ก็ได้ และถ้าเป็นแบบนี้เธอจะสามารถใช้โอกาสนี้หนีออกไปนอกถ้ำได้ ดวงตากลมรีจ้องไปที่เสือดาวที่ขนาดตัวโตกว่าตัวเอง ก็บู่ค้อย ๆ เยื้องก้าวอย่างแผ่วเบาไปทางปากถ้ำ

เธอสัมผัสได้แล้วว่า ตัวเองกำลังใจเต้นอย่างรวดเร็ว นี่สินะที่เรียกว่าใจดีสู้เสือ ยิ่งเข้าใกล้กางสาวก็กลั่นหายใจอย่างไม่รู้ตัวโดยอัตโนมัติราวกับกลัวเสียงลมหายใจของตัวเองไปปลุกสัญชาตญาณนักล่าของสัตว์ร้ายตัวนี้เข้า แต่ยิ่งเข้าใกล้เธอก็ยิ่งแปลกใจ เสือดาวตัวนี้นอนนิ่งเกินไป ถึงแม้จะป่วยหรือบาดเจ็บอยู่ อย่างไรก็ตามเป็นสัตว์ผู้ล่า เธอเดินเข้ามาใกล้ขนาดนี้ การไม่ขยับเลยมันแปลกเกินไป

และแล้วเธอก็ออกจากถ้ำได้สำเร็จ โดยไม่มีแม้แต่รอยขีดข่วนแต่ด้วยความสงสัยทำให้กางสาวเลือกที่จะยังไม่ไปไหนไกล เธอเลือกต้นไม้ต้นใหญ่ที่ห่างออกไปไม่ถึงยี่สิบก้าวในการบังกายแล้วนอนลงเพื่อเฝ้าสังเกตเสือดาวที่ยังอยู่ปากถ้ำ ท่าทางที่เหมือนนักล่ากำลังนอนเฝ้าเหยื่อแบบนี้ทำให้เธออดขำตัวเองไม่ได้ประสบการณ์ใหม่ของเธอเลยนะเนี่ย กวางเฝ้าเสือ

ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงที่เธอนอนเฝ้าอยู่แบบนี้ ในที่สุดก็รู้สึกเบื่อหน่าย การทำตัวเลียนแบบนักล่าแบบนี้ไม่เหมาะกับกวางอย่างเธอสักนิด ไม่รู้พวกเสือดาวสิงโตทันท้ออะไรแบบนี้ไปได้ อย่างไรก็ตาม เธาก็บู่ค้อยตัวเองขึ้นจากพื้น และเมื่อเธอกำลังยืนสายตาในระดับที่สูงกว่าเดิมก็ทำให้เธอเห็นลูกเสือดาวหิมะตัวเล็ก ๆ กำลังงับหางเสือดาวตัวใหญ่กว่าอยู่ บางทีตัวที่ใหญ่กว่าอาจจะเป็นแม่ของมัน ลูกเสือดาวทั้งตั้งตั้งกอดหางของแม่แต่แม่ของมันกลับไม่ขยับเลยสักนิด เธอได้พบความจริงก็ตอนนี้ บางทีแม่ของมันอาจจะตายไปแล้วและเสียงที่เธอได้ยินในตอนแรกนั้นก็

คงเป็นเสียงของเสือดาวหิมะตัวเล็กตัวนี้ ขณะที่คอของเจ้าตัวเล็กคุดงเหยงนืดหน้อยบางที่แม่มันอาจจะคาบลูกมาจากที่ไหนสักที่แล้วค่อยมาสิ้นใจลงตรงถ้ำที่เธอนอนอยู่ อ่า... เธอนึกขึ้นได้แล้ว บางทีเสียงปิ่นเมื่อวานอาจจะเป็นสิ่งพิรอกชีวิตเสือดาวหิมะตัวนี้ไปก็ได้แต่ถ้าอย่างนั้นจริงอีกหน่อยพวกมนุษย์ก็คงมาตระเวนหาร่างของเสือดาวหิมะที่พวกมันยิงไว้นั้น เธอมองภาพตรงหน้าอย่างขังใจก่อนจะเดินเข้าไปหานักล่าตัวเล็กที่กำลังร้องหึง ๆ พร้อมกับดึงหางแม่ของมันไม่ยอมปล่อย

“แม่ของเธอไม่อยู่แล้วนะ”
“หึง” ลูกเสือดาวที่ยังไม่รู้วิธีการพูดยังคงครวหึง ๆ กัดหางแม่หวังให้แม่ตื่นขึ้นมาเล่นกับเขาเหมือนเดิม

“เธอต้องไปจากตรงนี้นะ ไม่งั้นพอพวกมนุษย์มาเธอก็อาจจะตายตามแม่ไป” กวางสาวพูดขึ้นอีกรอบพร้อมกับใช้เท้าหน้าเขี่ยเจ้าตัวเล็กนี้เบา ๆ ให้ปล่อยหางออกจากปาก

ลูกเสือดาวเกิดมาดูโลกเพิ่งจะพ้นสองเดือนได้ไม่นานพอถูกเขี่ยลูกเสือดาวน้อยก็หายหลังล้มลงไปด้วยท่าที่หน้าเอ็นดู มันถูกคาบพาออกมาจากบริเวณนั้น เมื่อถูกคาบแบบนี้ลูกเสือดาวก็ยังร้องหึง ๆ หาแม่แต่ กวางสาวไม่สามารถปล่อยให้เจ้าตัวเล็กนี้กลับไปรอความตายแบบนี้ได้จึงได้ทำใจแข่งกับเสียงที่นำส่งสารนั้น แล้วเดินต่อไปให้ห่างจากบริเวณนั้นให้มากที่สุดเธอตัดสินใจแล้วว่า จะเลี้ยงลูกเสือดาวกำพร้าตัวนี้ให้เหมือนลูกของเธอเอง

ลูกเสือดาวหิมะที่ถูกเลี้ยงมาโดยกวางสาว ตอนแรกก็ยังคงเอาแต่ร้องหาแม่แต่ไม่นานก็ก้าวผ่านจุดนั้นมาได้ด้วยความรักและความดูแลเอาใจใส่ของกวางสาว ลูกเสือดาวหิมะโตเองขึ้นทีละนิด ๆ เป็นผู้ใหญ่ขึ้นทีละนิด ๆ สองปีผ่านไปลูกเสือดาวในวันนั้นก็กลายเป็นเสือดาวหิมะหนุ่มที่สง่างามในที่สุด

“มานอนนี่มา” ในวันที่อากาศค่อนข้างหนาว เสียงทุ่มที่ดูมีอำนาจของเสือดาวหนุ่มพูดขึ้นเมื่อเห็นอีกฝ่ายที่นอนอยู่ตรงข้ามกำลังนอนตัวสั้น สำหรับเขามันก็ไม่ได้หนาวอะไรมากเพราะขนของเสือดาวหิมะยาวกว่าพวกเสือดาวทั่วไปอยู่แล้วแต่อากาศแบบนี้สำหรับกวางที่ขนค่อนข้างสั้นก็นับหนาวมากทีเดียว

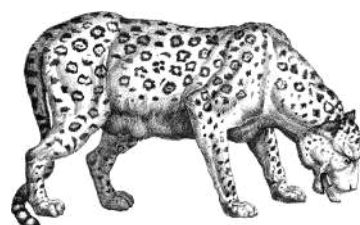
“ขอโทษนะ...อากาศหนาวที่เราลำบากเจ้าทุกทีเลย” กวางสาวพูดเมื่อเดินมาใกล้เสือดาวหนุ่มอีกฝ่ายหลังจากเอ่ยเรียก แล้วก็หลับตาลงบ่งบอกว่าพร้อมจะเข้าสู่นิทราเต็มที่ เธอค้อย ๆ ชุกตัวลงนอนแนบกับขนนุ่ม ๆ ของอีกฝ่าย

“ตอนที่เจ้าเคยให้ชานอนชุกเจ้าแบบนี้เจ้าลำบากหรือ” เสือดาวหนุ่มเอ่ยปากถามแม้ว่าจะไม่ได้ลืมตาขึ้นมา

“ไม่ลำบาก”
“อืม ข้าก็ไม่ลำบาก” เสือดาวหนุ่มเอ่ยออกเสียงแค่นั้นก่อนจะพูดในใจกับตนเองถึงสิ่งที่อยากให้นางได้รู้ ตอนนั้นนางดูเฉลา...ตอนนี้เขาดูเฉลานางบ้าง..และตอนนี้เขารักนางก็หวังสักวันนางจะรักเขาอย่างคนรักบ้างแล้วสักวันเขาจะพูดคำว่ารักให้นางฟังในวันที่มันใจว่านางจะบอกรักเขากลับ

เคยได้ยินคำกล่าวของมนุษย์ที่ว่าที่ใดมีรักที่นั่นมีทุกข์ แต่ก่อนไม่เคยเข้าใจ อนาคตก็ไม่อยากเข้าใจ แต่เพราะปัจจุบันได้เข้าใจไปแล้วจึงไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอนาคตได้อีก

เพราะเกิดในทุ่งหญ้าที่มีสัตว์ป่าแสนน้อยนิด จึงไม่เคยต้องไปแย่งชิงอาณาเขตกับใคร ความเจ็บปวดจากกรงเล็บหรือคมเขี้ยวของเสือดาวอื่นเป็นอย่างไรเขาย่อมไม่เคยสัมผัส แต่การเห็นกวางตัวผู้มวนเวียนใกล้ตัวเมียที่เขาสนใจในช่วงผสมพันธุ์มันจะไปเจ็บปวดต่างอะไรจากการโดนกรงเล็บตะบันหน้า ไทบอกเขาว่ามาเล่นน้ำ ไทบอกเขาว่าจะไปเพียงไม่นานแล้วรีบกลับ ถ้าไม่เป็นห่วงที่อีกฝ่ายกลับมาช้าจนเดิน

มาเองก็คงไม่ต้องเจ็บปวดอย่างนี้ เขาเห็นทั้งคู่
คุยอะไรกันอีกไม่กี่คำก่อนที่กวางตัวผู้จะกลับไป
ทางเดิมส่วนฝ่ายที่เขาตั้งใจเดินมาหาก็ยังยืนอยู่
ริมลำธารเช่นเดิม

“เจ้าทำอะไรอยู่” เมื่อกวางตัวผู้เดินออกไป เขาก็
เดินลงไปหาอีกฝ่ายแล้วเอ่ยถามออกไป แต่หลังจาก
จากเอ่ยถามไปเขาก็จำไม่ได้ว่าพูดอะไรกับนาง
อีก จำไม่ได้แม้แต่ท่าทางของตัวเองในขณะนั้น
ที่แสดงออกต่อนาง รู้แต่เพียงว่าก่อนหน้านั้นมี
ความคิดหนึ่งทีวิ่งเข้ามาในหัว ความคิดที่ระลึก
ได้ว่าเขาเป็นถึงผู้ล่า แล้วเหตุนี้เองจะต้อง
ยอมให้ผู้อื่นมาแย่งเหยื่อของตนไป จากนั้นรู้ตัว
อีกทีถึงท่าของเขาก็กดคอบางเอาไว้แล้ว

“การได้กินข้าจะทำให้เจ้ามีความสุขอย่างนั้น
หรือ” นางเอ่ยถามแม้ลำคอจะถูกเท้าของเขากดเอาไว้

“แน่นอน” เขาเรียบไปก่อนจะตอบนางออกไป
เขาไม่ได้ใจนาง คนอื่นก็ต้องไม่ได้ใจนาง เสือ
อย่างเขาจะไม่ยอมให้อีกกวางตัวผู้ตัวเล็ก ๆ ที่
อ่อนแอแบบนั้นมาตะบันกรงเล็บใส่หน้าอีกต่อไปแล้ว

กวางสาวมองหน้าของเขายามตอบคำถามเธอ
ด้วยความเจ็บปวด สีหน้าเย็นชาแบบนี้ น้ำเสียง
ห่างเหินที่เย็นไปถึงขั้วหัวใจแบบนี้ เขาล้วนไม่เคย
แสดงให้เธอเห็น เธอไม่เข้าใจว่าทำไมอยู่ดี ๆ
เขาทำกับเธอแบบนี้ ไม่เข้าใจว่าทำไมอยู่ ๆ จาก
ที่เธอมั่นใจว่าเขารัก ตอนนี้ความรักของเขากลับ
จางหายไปขนาดพร้อมเหยื่อความตายให้เธอ
หากจะว่าเป็นความฝัน สัมผัสหนักอึ้งที่กดทับ
คอเธอก็ซัดจนเหลือเกิน

“ท่านอยากกินข้าจริง ๆ หรือ” นางถามย้า
“ใครให้เจ้าเรียกข้าแบบนี้” เขาคำรามออกมา
เสียงเบาแต่ยังคงหนักแน่นและน่ากลัวหลังจาก
ได้อินคำเรียกขานที่เปลี่ยนไป
“ชีวิตข้าอยู่ในกำมือท่านแบบนี้ เรียกอย่างนี้
ไม่ได้หรือ”

“หากเจ้ายังอยากมีชีวิตอยู่ ข้าขอเตือนว่าอย่า
ได้ยั้วโมโหข้า” เขาประกาศกร้าว

“ไม่ต้องเตือนข้าหรือ...เชียวท่านเกิด” เธอ
หลับตาลงช้า ๆ ชีวิตหลังจากนี้ที่ไม่มีความรัก
จากเขาแล้ว เธอไม่ต้องการ

เสือดาวหนุ่มเห็นเธอหลับตาลงพร้อมรับความ
ตายแบบนั้นก็ยิ่งเหือดดาลคำรามกร้าวในลำคอ
เสียงต่ำก่อนจะถูกความโมโหครอบงำขาดสติยัง
ตัวเองไม่อยู่จนฝังคมเขี้ยวลงไปในบคอเรียวระหง
ของอีกฝ่าย ฝ่ายเหยื่อตัวน้อยยิ่งหลับตาอยู่แบบ
นี้ ลมหายใจร้อนรุ่มที่ขยับเข้าใกล้ลำคอของ
ตัวเองมากขึ้นเรื่อย ๆ เสียงยามเสือดาวตัวโตอ้า
ปากเตรียมฝังคมเขี้ยวลงบนคอของเธอ ความ
รู้สึกเจ็บปวดที่เหมือนร่างกายกำลังแตกสลาย
ยามคมเขี้ยวของมัจจุราชฝังลงมาอย่างไรความ
ปรานี และความรู้สึกยามเลือดอื่น ๆ ไหลผ่าน
คอลงไปจนจนของเธอเปียกชุ่มไปหมด ทุกอย่าง
ล้วนซัดจนเสียชีวิตจริง

เวลาที่อยู่ด้วยกันเติบโตมาด้วยกันรุ่งโรยมา
ถึงขนาดนี้..เธอได้มอบใจให้เขาไปนานแล้วถึง
ขนาดนั้น เวลานี้ล้วนรู้ที่อยู่เต็มอกว่าความตายที่
จอร์รออยู่ตรงหน้าไม่ได้ทำให้เธอโกรธเคืองเขา
แม้แต่น้อย

เสือนั้นเกิดมาพร้อมกับสัญชาตญาณนักล่า ส่วน
กวางอย่างเธอก็ถูกชะตากำหนดให้เป็นผู้ถูกล่า
มาแต่กำเนิด เขาเหยียดเหยื่อความตายให้เธอก็ถูก
แล้ว .. ไม่ว่าเขาจะอยากได้ชีวิตของเธอเพราะ
อะไร ไม่เป็นไร.. อีกสักหน่อยก็ไม่ทราบแล้ว..
อีกสักหน่อยก็หายเจ็บแล้ว แม้แต่ความเศร้า
เสียใจนั้นก็จะไม่เหลือแล้ว ไม่เป็นไร..

เธอมอบชีวิตให้เขา.. เขาเอาชีวิตเธอไป ไม่
เป็นไร...

ความรักที่เธอมอบให้..เขาไม่รับเอาไป ไม่
เป็นไร..
ความเสียใจนี้เธอจะรับเอาไว้อะไร.. ไม่เป็นไร..
ไม่เป็นไร ..อีก

ร่างกายของเหยื่อตัวน้อยก็กระตุกเบา ๆ ยาม
ที่พญา มัจจุราชขยับคมเขี้ยวให้ลึกขึ้นกว่าเดิม

“เนื้อของข้าทำให้ท่านพึงพอใจหรือไม่..” เธอ
พูดขึ้นด้วยระดับเสียงที่เบาจนแทบเป็นเสียง
กระซิบ “หากท่านพอใจแล้ว.. ก็ถอนคมเขี้ยว
ของท่าน.. ออกมาจากคอข้าสักทีเดียวได้หรือไม่..”

สิ้นเสียงเธอคมเขี้ยวที่ถูกฝังอยู่ในลำคอระหงก็
ถูกถอนออกมาช้า ๆ เขาไม่พูดอะไร เธอก็ไม่ได้
พูดอะไรเพียงแค่มองหน้าเขาอยู่แบบนั้นจนเขา
ทนไม่ไหวเป็นฝ่ายพูดขึ้นมาก่อน

“เจ้าไม่ได้มีอะไรอยากจะทำกับข้าหรือ”
“ไม่มี”

“อยากสาปแช่งข้าหรือไม่” คำถามของเขาทำให้
เธอยิ้มออกมาจาง ๆ ก่อนจะตอบออกไปตาม
ความจริง

“ไม่.. ข้าแค่อยากมองหน้าท่าน..แบบนี้..จน
วินาทีสุดท้าย ท่านรอรอหน่อยได้หรือไม่”

“เจ้าจะมองหน้าข้าไปทำไม”

“เพราะข้ารักท่าน... เลยอยากมองหน้าท่าน..
ให้นานที่สุดก่อนจะ..ไม่มีโอกาสอีก..” ตอนนี้
เธอรู้สึกคอแห้งมากกว่าจะพูดจาประโยคใดเธอ
รู้สึกเหนื่อยยากจนอยากนอนหลับสักตื่น แต่
ก็กลัวว่าถ้านอนตอนนี้ตื่นขึ้นมาจะไม่เจอเขาอีก
แล้ว เธอมองหน้าเขาหลังพูดจบแต่กลับสัมผัสได้
ว่าแววตาของเขากะตุกตุบ ต่อมาดวงตาของ
เขาก็เอ๋อลันไปด้วยน้ำตา เธอไม่เข้าใจว่าเหตุใด
เขาถึงร้องไห้ ไม่เข้าใจว่าทำไมอยู่ ๆ หลังจาก
นั้นเขาถึงพยายามเลียรอยแผลของเธออย่างรีบ
ร้อน เธอไม่เข้าใจเลยสักอย่าง ตอนนี้แม้แต่หูของ
เธอก็เริ่มไม่ได้ยินแล้ว ดูเหมือนชีวิตของเธอจะ
ใกล้ความตายเข้าไปทุกที เธออ่านปากเขาได้ว่า
ขอโทษ เขาพูดคำนี้อยู่ซ้ำ ๆ ดวงตาของเธอเริ่ม
มืดลงช้า ๆ นำเสียดาย ที่เขาพูดคำว่ารักซ้ำเกิน
ไป เขาน่าจะพูดคำว่ารักก่อนคำว่าขอโทษ ถ้า
เป็นแบบนี้เธอจะได้ไม่ตายไปพร้อมกับความ
เสียใจที่คิดว่าเขาไม่รักเธอแล้ว.

ลมหนาวมาช้า... เธอว่าไหม

คิดถึง...ลมหนาวเมื่อคราวก่อน
เคยชุกนอนใต้ผ้าห่ม-ผ้าผืนใหญ่
เคยนั่งลงแบมือ...อึ้งไฟ
ช่างสุขใจเมื่อลมพัดแผ่วมา

แต่ลมหนาวมาช้าเธอว่าไหม
ฝนร้างไป-นานแล้วนะลมจำ
อีกนานไหมลมหนาวจะพัดพา
หวัง, ไม่ช้าคงได้นั่งข้างกองไฟ

กฤษณา

สิ้นปี..เข้าสู่ฤดูหนาว
คอยถามข่าวคนทางนั้นอยู่ที่ไหน
เห็นโพสต์ว่าหนาวแล้วจะกอดใคร
อ้อมกอดนี้อยากส่งไปให้ถึงคุณ

ลมหนาว...มาช้าไปไหมเธอว่า
จนลิ้มผ้าเคยห่มที่เคยอุ่น
ลิ้มอ้อมกอดสองเราที่เคยคุ่น
เกือบลิ้มดักที่เคยหนุนของคุณแล้ว

จอมขวัญ

ลมหนาวมาช้าไปไหมเธอว่า
จวนจะสิ้นธันวาใกล้ปีใหม่
ปีเก่าเก่ากำลังจะผ่านไป
สายลมโยมาช้ากว่าที่เคย

โปรดกลับมาได้ไหมนะลมหนาว
เพื่อดอกไม้สีขาวจะผลิเผย
ความหนาวของลมอย่าผ่านเลย
ยังรอเซยลมหนาวอีกคราวครั้ง

พิชญาวี

เสื้อกันหนาว-ยายเอาออกมาเตรียมไว้
เพื่อหลานใสในช่วงฤดูหนาว
เตรียมอาหารอุ่นอุ่นทั้งหวานคาว
เตรียมแก้ออยุ่ยาวนานยาว, หนาวไม่มา

ลมหนาวมาช้าเธอว่าไหม
ตั้งใจ, รอลมหนาวตั้งเดือนกว่า
จะชุกนอนกอดยายอีกสักครา
ถ้าลมหนาวพัดพาความสุขใจ

ขวัญสุดา

กองฟืนเก่ายังกรุ่นอยู่ตรงนี้
ครั้งหนึ่งมีความสุขอยู่ตรงหน้า
ทั้งปยุ่ตายายทั้งน้ำอา
ห่มผ้า...ผิงไฟใกล้สิ้นปี

ลมหนาวมาช้าไปไหมเธอว่า
ปยุ่เริ่มเดินเห็นไม่เข้าที่
เตี๋ยวเจ็บเตี๋ยวใช้ในบางที่
กองฟืนนี้ก็ใกล้มอดไปกับลม

บุหลันเที่ยงคืน

จากดวงจันทร์

ผู้เขียน **มิลเลนา อากุส**
ผู้แปล **นันทวรรณ ชาญประเสริฐ**
สำนักพิมพ์ **อ่านอีตาสิ**

การจะเสียสละหลักทางไปเพื่อให้อีกคนมีความสุขนั้น เราต้องรักเขาจริง ๆ ถึงจะทำได้

หากจะมีผู้ใดที่ต่างไปจากคนอื่น เราจะตัดสินใจว่าคนผู้นั้นประหลาดหรือไม่ หากมีผู้ใดที่เพิกเฉยความรักปานจะขาดใจ นับได้ว่าคนผู้นั้นผิดแผกจากสังคมจริงหรือ **“จากดวงจันทร์”** นวนิยายอันน่าอัศจรรย์กลุ่มหลงในรัก โดย **มิลเลนา อากุส** ในภายหลังผู้กำกับชาวฝรั่งเศส นิโคล การ์เซีย ได้นำไปดัดแปลงเป็นภาพยนตร์เรื่อง *From the Land of the Moon*

“จากดวงจันทร์” กล่าวถึงเรื่องราวของหญิงสาวที่ถูกกีดกันโดยมารดา เธอต้องผิดหวังจากความรักครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ถึงกระนั้นก็ยังคงมองหาและเฝ้ารอวันที่รักแท้จะมาเยือน กระทั่งสุภาพบุรุษผู้หนึ่งมาขอชิงอาศัยใต้ชายคาของครอบครัวเธอ เป็นเหตุให้มารดาตัดสินใจยกเธอให้แก่สุภาพบุรุษผู้นั้นหลังจากที่เขาเธอแต่งงาน แม้ไม่ได้รู้สึกรักหากก็ไม่อาจปฏิเสธ

“ย่ำรั้งกับทหารผ่านศึกคนนั้นในฤดูใบไม้ร่วง ปี ๑๙๕๐ ตอนเดินทางจากเมืองคัลยารีไปยังแผ่นดินใหญ่ครั้งแรก”

ท้ายที่สุดสิ่งที่วอนขอก็เป็นจริง ความรักของเธอมารวมกับทหารผ่านศึกซึ่งเสียขาไปในสนามรบ เป็นรักที่ตราตรึง ลึกซึ่งราวกับร่วงหล่นลงไปใหนุบเหวแห่งต้นหาที่อยากจะเป็นกลับขึ้นมา แม้จากกันแล้วแต่หัวใจยังคงถวิลหาเรื่อยมา

มิลเลนา อากุส นำเสนอภาพความทรงจำที่บิดเบี้ยวของหญิงไร้สติผู้ทูนความรักไว้เหนือสิ่งใด แม้สิ่งที่หลานรับรู้จากคำบอกเล่าของเธอจะเต็มไปด้วยความโหดร้ายอันแสนร้ายวรา แต่เมื่อความจริงที่ถูกซ่อนไว้ได้ผ่นห้องเผยตัวออกมา กลับทำให้พบว่าแท้จริงแล้ว การแยกความจริงออกจากจินตนาการนั้นเป็นเรื่องยากนัก

ภาพประวัติศาสตร์ ความจริง ความฝันเพื่อนซี้ซนทับกันจนเกิดเป็นเรื่องเล่าขานจากผู้เป็นย่าสู่หลาน ในเหตุการณ์ช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒ อันเป็นตัวแปรทำให้ชีวิตพลิกผัน ความเจ็บปวดและความบอบช้ำถูกเปลี่ยนผ่านไปตามกาลเวลา ทว่ายังคงฝากไว้ซึ่งความทรงจำให้แก่ผู้ประสบที่ต่างก็สูญเสียด้วยกันทั้งสิ้น ทั้งบ้าน คนรัก หรือแม้แต่สูญเสียโอกาสในการรักษาอาการที่เป็นตั้งเช่นหญิงสาวในเรื่อง

แม้ถูกครอบครัวและผู้คนรอบข้างกล่าวหาว่าบ้า ทว่าตัวละครหลักในเรื่องนี้กลับเปี่ยมไปด้วยจินตนาการและความเพิกเฉยอยู่ภายในหัว เธอมีความคิดลุ่มลึกและโรแมนติก ราวกับเป็นหญิงสาวผู้มาจากดวงดาวอันแสนไกลที่ใครก็ไม่สามารถจินตนาการได้เหมือนมีก็เพียงแต่สามีและทหารเรื้อรังที่เข้าใจและไม่นึกถึงเพียง ทั้งยังเก็บงำความลับเหล่านั้นไว้จนวันสุดท้ายของชีวิตเธอ

“คุณอย่าหยุดสร้างจินตนาการนะครับ คุณไม่ได้บ้า อย่าไปเชื่อคนที่พูดสิ่งไม่เป็นธรรมและชั่วร้ายนี่อีก เป็นอันขาด เขียนเถอะนะครับ” (หน้า ๑๓๘)

“จากดวงจันทร์” เป็นนวนิยายที่ตีแผ่ชีวิตของสตรีในช่วงสงครามโลก ด้วยสถานการณ์และค่านิยมที่กดทับทำให้ไม่มีทางเลือกมากนัก หากหลุดจากบรรทัดฐานที่วางไว้ก็จะถูกตราหน้าว่าเป็นหญิงไม่ดี ความคิดและความต้องการในรักถูกกลืนกิน แทนที่ด้วยความละอายและการปฏิบัติตามที่บุพการีหรือสามีซึ่งมีอำนาจเหนือกว่าต้องการ

หากแต่ทั้งย่าและคุณนายลีอา ยายของผู้เล่าเรื่องก็สามารถยืนหยัดอยู่ได้ด้วยวิธีที่ต่างกันแม้ต้องแบกรับความเจ็บปวดหรือแลกกับส่วนหนึ่งของความเป็นตัวเอง

เมื่ออ่านจบ...นวนิยายเรื่องนี้ทำให้ผู้อ่านซึมซับ **ความรวดเร็ว เพื่อฝัน หากก็ชวนฝันโดยไม่รู้ตัว ด้วยเสน่ห์และความลุ่มลึกของตัวละคร ทั้งกลวิธีการเล่าเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านคล้อยตามได้ไม่ยาก จึงนับเป็นหนังสืออีกหนึ่งเล่มที่หากไม่หยิบมาอ่านก็นับว่าน่าเสียดายยิ่ง**

ติสตุ นักปลูกต้นไม้

โมริส ดรูอง พูซียอน
อาพรรณ โอตระกูล เป็ล
พีลืออริงเกส สำนักพิมพ์

เป็นพรจากสวรรค์โดยแท้ คุณหนูเห็นไหม
มีเมล็ดพันธุ์อยู่ทั่วไปทุกหนทุกแห่งไม่ใช่เพียงในดินเท่านั้น แต่มันมีอยู่บนหลังคา
บ้าน บนขอบหน้าต่าง บนทางเดิน บนรั้วไม้ บนกำแพง เมล็ดพันธุ์เหล่านั้น
มีเป็นเรือนแสน เรือนล้านที่ไม่ได้ใช้ทำอะไรเลย
มันอยู่ที่นั่นรอให้ลมพัดมาเพื่อพาไปยังทุ่งหรือไปสู่สวน
มีอยู่บ่อยครั้งที่เมล็ดพันธุ์เหล่านั้นแห้งค้างอยู่ในซอกหินกลายเป็นดอกไม้ไม่ได้
แต่หากนิ้วหัวแม่มือสีเขียวได้สัมผัสเมล็ดพันธุ์เหล่านั้นเมล็ดเดียว
ไม่ว่ามันจะอยู่ในที่ใดก็ตาม ดอกไม้จะงอกขึ้นในทันทีทันใด... (หน้า 53)

ติสตุ นักปลูกต้นไม้ เป็นหนังสือที่มีผู้กล่าวขานทั่วโลก พิมพ์ครั้งแรกใน ปี ค.ศ. 1968 ถึงปัจจุบันเป็นหนังสืออ่านประกอบการเรียนของประเทศฝรั่งเศส และยังเป็นหนังสือ 1 ใน 50 เล่มที่ควรอ่านก่อนโต จัดโดย สำนักเฝ้าระวังทางวัฒนธรรมและประชาสัมพันธ์กระทรวงวัฒนธรรมและกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) ด้วยเนื้อเรื่องที่เต็มเปี่ยมไปด้วยจินตนาการและแฝงปรัชญาที่ลึกซึ้งนั้น ทำให้ “ติสตุ” กลายเป็นวรรณกรรมที่เปิดมุมมองและมีมิติใหม่ในการมองโลกใหม่ ๆ ผ่านความคิดของเด็ก เพราะในตัวเด็กทุกคนมีสิ่งมหัศจรรย์ที่อาจจะซุกซ่อนในความเป็นเด็ก หากแต่ถูกความคิดสำเร็จรูปของคนที่เคยเป็นเด็กปิดกั้นด้วยคำว่า ... “ความคิดเด็ก ๆ”.....

ติสตุ นักปลูกต้นไม้ เป็นเรื่องราวของ “ติสตุ” เด็กน้อยที่มีพรสวรรค์ คือ “นิ้วหัวแม่มือสีเขียว” เพียงแค่นิ้วสัมผัสเมล็ดพันธุ์ ดอกไม้จะงอกจากดินขึ้นมาอย่างรวดเร็ว พรสวรรค์ของเขาทำให้คนที่เคยมีแต่กรงเหล็กแหลมคม กลายเป็นคนที่บานสะพรั่งด้วยดอกไม้ เด็กหญิงที่ไม่มีกำลังใจในการมีชีวิตกลับมาใช้ชีวิตใหม่ได้ด้วยดอกไม้ของเขา แม้แต่สลัมก็กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวมีคนแห่มาชมดอกไม้ ทำให้คนในสลัมมีรายได้เพิ่มขึ้น และเขายังสามารถหยุดสงครามได้ด้วยพรสวรรค์นี้

แม้ดอกไม้ของเขาจะสามารถหยุดความยากจนหยุดความท้อหรือหยุดกระทั่งสงคราม แต่ทำให้เขารู้ว่า สิ่งเดียวที่ดอกไม้ไม่อาจหยุดได้ นั่นคือ ... “ความตาย”

ว่ากันว่า... พูใหญ่มีความคิดที่ถูกเสมอ
ว่ากันว่า... เด็กนั้นต้องเชื่อฟังพูใหญ่เสมอ
ว่ากันว่า... พูใหญ่อบอุ่นร้อนมาก่อน
ว่ากันว่า... เด็กยังไม่ประสบความสำเร็จ

แล้วคุณล่ะ มีความคิดแบบไหน?

เด็กเปรียบเสมือนเมล็ดพันธุ์เมล็ดเล็ก ๆ ที่เฝ้ารอคอยวันเติบโตใหญ่เป็นต้นกล้า แต่ในระหว่างวันที่รอคอยนั้น เมล็ดพันธุ์เมล็ดเล็ก ๆ นี้กลับสร้างเรื่องราวประดับบนผืนดิน ดีกว่าต้นไม้ใหญ่บางต้นเสียอีก...

“ติสตุ” หนังสือที่สะท้อนให้เห็นระหว่างความคิดผู้ใหญ่กับความคิดเด็ก โดยผ่านตัวละครชื่อติสตุ เด็กทุกคนต้องการ เห็นโลกที่เต็มไปด้วยความสวยงาม ความน่ารัก แต่ติสตุโชคดีที่มีนิ้ววิเศษ สามารถทำให้โลกสวยงามได้ตั้งใจ และโชคดีที่ผู้ใหญ่ยอมทิ้งความคิดสำเร็จรูปซึ่งจริง ๆ แล้วจะมีผู้ใหญ่สักกี่คนที่ยอมทิ้งความคิดสำเร็จรูปแล้วรับ

เอาความคิดที่เต็มเปี่ยมด้วยจินตนาการและความบริสุทธิ์ของเด็กเข้าไปในหัวใจ

วรรณกรรมเรื่องนี้จึงเป็นวรรณกรรมที่มีคุณค่าและเปิดมุมมองทางความคิดให้กับผู้อ่าน เพราะ “ติสตุ” เป็นเสมือนตัวแทนความบริสุทธิ์ ความกล้า กล้าที่จะลุกขึ้นมาเปลี่ยนแปลงโลกโดยไม่รอให้เวลาผ่านไปจนกระทั่ง โตเป็นผู้ใหญ่และไม่ยอมให้ผู้ใหญ่มาดักครอบความคิดของเขา

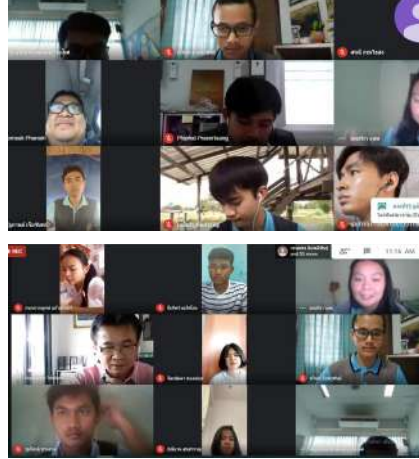
“

เขาได้ปลูกดอกไม้
ให้แบ่งบานไปทั่ว
ถึงหัวใจของทุกคน
.....แม้กระทั่ง.....
หัวใจที่แข็งกระด้าง
ของพูใหญ่และหัวใจของผู้อ่านด้วยเช่นกัน

”

สุกฤษา วิเศษนคร
นักศึกษา ชั้นปีที่ 3

กิจกรรม โครงการ ต่าง ๆ

สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ จัดโครงการ ปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ 2563 เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน พ.ศ. 2563 ผ่านระบบออนไลน์ ในช่วงการระบาดของเชื้อไวรัสโควิด 19

ปฐมนิเทศนักศึกษาใหม่ ในยุค “โควิด”

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย หลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต ร่วมกับ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย ได้จัดกิจกรรม วันไหว้ครู ประจำปีการศึกษา 2563 เมื่อวันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2563 ณ ห้องประชุมใหญ่ ชั้น 6 อาคาร 23 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

“ไหว้ครู” 2563

“ค่ายลูกเสือ”

คณาจารย์สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ เข้าร่วมกิจกรรม รอบกองไฟ และให้กำลังใจ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทยชั้น ปีที่ 5 ในกิจกรรมเข้าค่ายลูกเสือ วันเสาร์ที่ 29 สิงหาคม พ.ศ. 2563 ณ ค่ายลูกเสือไพรวิจิตร ต.เมืองลิง อ.จอมพระ จ.สุรินทร์

ทำบุญตักบาตร

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ร่วมกับสโมสรนักศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ได้ร่วมกิจกรรมทำบุญตักบาตรครุศาสตร์ร่วมใจ นักศึกษาใหม่ศรัทธา ประจำปี 2563 วันพุธที่ 7 ตุลาคม พ.ศ. 2563 ณ บริเวณลานหน้าสำนักงานคณบดี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

ละครเวที

“ดวงเดือนที่เลื่อนลับ”

สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ จัดแสดงละครเวที เรื่อง *ดวงเดือนที่เลื่อนลับ* โดยนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา *คีตวรรณกรรม* สอนโดยรองศาสตราจารย์ ดร. บุญยเสนอ ตริวิเศษ จัดขึ้นเมื่อวันเสาร์ที่ 24 ตุลาคม พ.ศ. 2563 ณ ห้องประชุมศิลาลัย สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

“มุกิตาจิต” บัณฑิต 60

สาขาวิชาภาษาไทย ร่วมแสดงมุกิตาจิตแก่บัณฑิต
สาขาวิชาภาษาไทย รุ่น 2560 ในวันซ้อมรับปริญญา
บัตร ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

วิพากษ์หลักสูตร ครุฯ ไทย 64

สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์
จัดประชุมวิพากษ์หลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต
สาขาวิชาภาษาไทย หลักสูตรปรับปรุง
พ.ศ. 2564 เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม พ.ศ. 2563
ณ ห้องประชุมชั้น 2 อาคาร 25 คณะ
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ราชภัฏบุรีรัมย์ โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิ
3 ท่าน ได้แก่ ผศ.สมเกียรติ คู่ทวีกุล
รศ.สงบ บุญคล้าย และ ผศ.ดร. กัลยา
กุลสุวรรณ พร้อมด้วย อาจารย์ผู้รับผิดชอบ
หลักสูตร ตัวแทนผู้ใช้บัณฑิต บัณฑิต และนักศึกษา
ร่วมประชุมแสดงความคิดเห็น ให้ข้อเสนอแนะใน
การปรับปรุงหลักสูตร

“Open House” '64

สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ ร่วมจัดกิจกรรม
Open House ของมหาวิทยาลัย ประจำปีการศึกษา
2564 ณ หอประชุมวิชาอัตศาสตร์ และ บริเวณลานไทร
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

ภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศ

สาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ จัดโครงการฝึกอบรมการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ให้แก่อาจารย์และนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทยชั้นปีที่ 4 ในวันที่ 28 พฤศจิกายน พ.ศ. 2563 ณ ห้องประชุมวิทยาลัย สำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ โดยมี ผศ.ดร.เกษสุดา บุรณพันธ์ รองคณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์เป็นประธาน กล่าวเปิดงานและได้รับเกียรติจาก **รองศาสตราจารย์ ดร. วีชรพล วิบูลย์ศรี** สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล ให้เกียรติมาเป็นวิทยากร

ค่าย

ภาษาไทย

ค่าย “คม ชัด ลึก”

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ทำกิจกรรม ออกค่ายคมชัดลึกศึกษิตภาษาไทย อาสาพัฒนา ณ โรงเรียนบ้านศรีภูมิสามัคคี อ.กระสัง จ.บุรีรัมย์ ระหว่าง วันที่ 18-20 กันยายน พ.ศ. 2563

ค่าย “พัฒนา ทักษะชีวิต”

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย ทำกิจกรรมออกค่ายพัฒนาทักษะชีวิตโดยใช้ภาษาไทยเป็นแกน ณ โรงเรียนบ้านโนนตาล (ศิลาคุรุราษฎร์พัฒนา) อ.นาโพธิ์ จ.บุรีรัมย์ ระหว่างวันที่ 25-27 กันยายน พ.ศ. 2563

รางวัล ผลงาน

ประจำปี 2563

รางวัล

นายประณต พาประสิทธิ์

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 4

ได้รับรางวัล **รองชนะเลิศอันดับ 2** การประกวดบทวิจารณ์วรรณกรรมร่วมสมัยดีเด่น
“ดวงใจวิจารณ์” ปี 2563 ชื่อผลงาน “พุทธศักราชอัสตงกับความทรงจำของแมวกุหลาบดำ:
หนึ่งร้อยปีแห่งความโดดเดี่ยวฉบับจีนโพ้นทะเล? และการร่อนเร่ของจิตวิญญาณ”

นางสาวศศิญาณ์ อามาเตย์

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 4

ได้รับรางวัล **ชมเชย** การประกวดบทวิจารณ์วรรณกรรมร่วมสมัยดีเด่น
“ดวงใจวิจารณ์” ปี 2563 ชื่อผลงาน “สรรพสิ่งที่ฟื้นคืนและคืนสู่...อัสตง”

นางสาวศุภิณา มีทอง

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 2

ได้รับรางวัล **รองชนะเลิศอันดับ 1** การประกวดอ่านออกเสียงภาษาไทย
รางวัลหม่อมหลวงบุญเหลือ เทพยสุวรรณ เนื่องในวันภาษาไทยแห่งชาติ 2563
จัดโดย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

นางสาวอารีญา พิเลิศ

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 4

ได้รับรางวัล **ชมเชย** การประกวดอ่านออกเสียงภาษาไทย
รางวัลหม่อมหลวงบุญเหลือ เทพยสุวรรณ เนื่องในวันภาษาไทยแห่งชาติ 2563
จัดโดย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

นายวุฒินันท์ พุทธิรส

นักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 (ปัจจุบัน ชั้นปีที่ 2)

ได้รับรางวัล รางวัล **รองชนะเลิศอันดับ 1** การท่องทำนองเสนาะ ระดับอุดมศึกษา
โดย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

นายประนต พลประสิทธิ์

นักศึกษาศาสาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ ชั้นปีที่ 4
 ได้รับรางวัล **ชมเชย** ในการประกวดเรื่องสั้น ประเภทเยาวชน
 โครงการ 100 ปี ร้อยยรรณกรรม “ราชภัฏในความทรงจำ” ปี 2563

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปาไลตา พลประดับเพชร

สาขาวิชาภาษาไทย มรภ.บุรีรัมย์
 ได้รับรางวัล **ชมเชย** “รางวัลวรรณกรรมพานแว่นฟ้า” (ประเภทบทกวี)
 ประจำปี 2563 ผลงานเรื่อง “เราอยู่ตรงนี้นานเกินไปแล้ว”

นายประนต พลประสิทธิ์ (นักศึกษาชั้นปีที่ 4) และ **นายภาสกร สิมรัมย์** (นักศึกษาชั้นปีที่ 3)
 ได้รับ **ทุนรางวัล** ทุนละ 20,000 บาท
 จากโครงการ “อ่าน เขียน เรียนรู้ สู่งานวิจารณ์” ปีที่ 6

ผลงาน

**ภาษาสำหรับครูสอน
ภาษาไทย**
 พิมพ์ครั้งที่ 2 ปี 2563
 รศ.ดร.นุณญาเสนอ ตรีวิเศษ

หลักภาษาไทย
 พิมพ์ครั้งที่ 2 ปี 2563
 ปาไลตา พลประดับเพชร

ภาษาชมรมเบื้องต้น
 พิมพ์ครั้งที่ 2 ปี 2563
 ณภัทร เชาว์นวม

ภาษาชมรมมาตรฐานต้นไทย
 พิมพ์ครั้งที่ 2 ปี 2563
 รศ.ดร.นุณญาเสนอ ตรีวิเศษ

แนวข้อสอบครูผู้ช่วยวิชาเอกภาษาไทย ปี 2563
 รศ.ดร.นุณญาเสนอ ตรีวิเศษ

“ไกล่สางแล้วที่รัก”
 รวมบทกวีคัดสรรในรายวิชาศิลปะ:การประพันธ์ (หลักสูตร ค.บ. ภาษาไทย)
 ผลงานของนักศึกษาศาสาวิชาภาษาไทย และคณาจารย์ ปี 2563

“ฟ้าสวณะที่รัก”
 รวมบทกวีคัดสรรในรายวิชาการประพันธ์ร้อยกรองไทย (หลักสูตร ศค.บ. ภาษาไทย)
 ผลงานของนักศึกษาศาสาวิชาภาษาไทย และคณาจารย์ ปี 2563

ชมยนตร์นาฬิกา : ฟ้าสีเงิน

เรื่องและภาพ : ประณต พลประสิทธิ์
นักศึกษาชั้นปีที่ 4

ปริศนาพะหมี

- “ ยินดีปรีดาปราโมทย์ยิ่ง (.....)
 ดลตะแสงเสียวริงคบไม้ไต้ (.....)
 แย่งเม็ยเขาเข้าหลังบ้านต้านเกินใคร (.....)
 ไม่รู้จักเด็กหรือผู้ใหญ่โร้กริยา (.....)
 เรื่องทุกขร้อนยังไม่เกิดก็คิดมาก (.....)
 กฎหมายยากวิเคราะห์ได้ไขปัญหา (.....)
 หกคะเมนมือเอาหัวกลับขึ้นมา (.....)
 สุพรรณหงส์-เมขลา มาเอาไป ” (.....)

---คำตอบทั้ง ๘ คำตอบ จะมีความสัมพันธ์กันทางใดทางหนึ่ง---

ปริศนาอักษรไขว้

แนวนอน

- ๑ ระบุอบการปกครองที่ล้อมติปวงชน
เป็นใหญ่
- ๒ คำ
- ๓ ตะวัน
- ๔ บัวมีเกสรซ้อนหลายชั้น
- ๕ แยกออก, ถ่างออก, ทำให้อ้าออก
- ๖ ไปสู่เบื้องต่ำ
- ๗ คล่องแคล่วรวดเร็วหรือฉับพลันทันที
- ๘ คอ
- ๙ ร้อยด้วยเชือกหรือด้าย
- ๑๐ ชูลมุน, วุ่นวาย, แดกตื่น
- ๑๑ ทำอะไรไม่ถูก
- ๑๒ วัตถุสีแดงสดชนิดหนึ่ง
- ๑๓ ไม่รู้ภาษา, ไม่รู้ความ
- ๑๔ ไม่สิ้น
- ๑๕ เข้าซื้อขายต่อเนื่องนำราคาสูง
- ๑๖ ชื่อนางในวรรณคดีไทย
- ๑๗ หกกลับ
- ๑๘ เรียกหน้าซึ่งมีสีหน้าแสดงอาการโกรธ
- ๑๙ อาการที่น้ำตาเอ่อขึ้นมาในดวงตา
- ๒๐ ป่า
- ๒๑ ชื่อปีที่ ๑๒ ของรอบปีนักษัตร มีหมูเป็น
เครื่องหมาย
- ๒๒ ส่วนของร่างกายด้านหน้าอยู่ระหว่าง
คอกับท้อง

แนวตั้ง

- ๑ ข้อยุ่งที่แกยัก
- ๓ เรียกกระดูกทั้งคู่ที่อยู่ต้นคอข้างหน้า
- ๗ ไม่ค่อยตื่น
- ๙ เจ็บสงบ
- ๑๓ เยาะเย้ย, พุดโทบาย
- ๑๙ ถอดออกจากสิ่งที่เป็นรูปแล้วให้เสีย
ความเป็นกลุ่มก้อนของรูปเดิม
- ๒๓ ชื่อชนกลุ่มน้อยเผ่าหนึ่งในตระกูลมอญ-
เขมร มีมากทางจังหวัดจันทบุรี
- ๒๔ มุ่งปรารถนา
- ๒๕ ยินยอมพร้อมใจ, ปลงใจ
- ๒๖ ชื่อกาพย์ชนิดหนึ่ง
- ๒๗ พิจารณากันด้วยเหตุผล
- ๒๘ ชื่อกลองชนิดหนึ่ง มี ๒ หน้า รูปร่าง
ลักษณะคล้ายกลองทัดแต่เล็กกว่า
- ๒๙ ทางที่ทำขึ้น, ลักษณะนามว่า สาย, เส้น
- ๓๐ ฟันตัดแถวบนที่งอกออกจากปากข้าง
- ๓๑ โอนคืนที่ดินมาเป็นของรัฐ
- ๓๒ เรียกสิ่งที่มีลักษณะย่อยยี่ดลงมาเป็น
แนวยาว ๆ
- ๓๓ เอาหัวเป็น.....เอาท้ายเป็นมังกร
- ๓๔ หักจำนวนเงินตามราคาแล้วคืนส่วนที่
เหลือไป
- ๓๕ ส่วนราชการที่รองมาจากกอง
- ๓๖ ปรีออก
- ๓๗ ชื่อเกาะ
- ๓๘ ค้างซึ่งอยู่บนพื้น

๑			๒๓		๒๔		๒๕	๒๖	
							๒		
	๓	๒๗		๔		๒๘			
๕			๓๗			๖			๒๙
			๗		๘			๙	
๑๐				๓๘		๑๑	๓๐		
						๑๒			
๑๓		๓๑	๓๒						๓๖
๑๔						๑๕		๓๕	
			๑๖		๓๓	๓๔			๑๗
					๑๘			๑๙	
	๒๐				๒๑			๒๒	

ภาษาไทย

ภาษาไทย

- เสน่ห์ภาษา สีสานใต้ • รักษ์ไทยรู้ถิ่น • อ่านหนังสือเล่มนี้เดอะที่รัก • ดั้งหลัก (ภาษาไทย)
- ไชยภาษาภิวัฬาร์ • โบรมณกาล • เมิลลเชมร์ • คัดแตกฟอง • วรรณกรรมร่วมสมัย
- เว่าพื้นอีสาน • ถิ่นนี้มีตำนาน • คุยไอซีทีกับพี ส. • บอกเล่าประสบการณ์ฝึกสอน
- บทความหนังสือ • สมัครเล่นเป็นนักเขียน • หมูเมษาทับป้ามานี้
- บรรณนิทัศน์ • กิจกรรม โครงการภาษาไทย • ลั่นกลอน • กา(หรร)ษา • รางวัล ผลงาน ความภูมิใจ

จัดทำโดย สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์